

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ
ของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
สะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยทักษิณ

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและความ
พึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อ-ชื่อสกุลผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางณาดยา ตัดสายชล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ ดร.วิทวัฒน์ ขัตติยะมาน)

ประธานที่ปรึกษา

(อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม)

กรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นพเก้า ณ พัทลุง)

ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิทวัฒน์ ขัตติยะมาน)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร. อุไรวรรณ ชินพงษ์)

กรรมการ

มหาวิทยาลัยทักษิณ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมภพ อินทสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 31 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วย ความช่วยเหลือ แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร. วิวัฒน์ ชัดติยะมาน ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุไรวรรณ ชินพงษ์ กรรมการสอบปากเปล่าวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำ ด้วยความเอาใจใส่ยิ่ง ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ การวิจัย และปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น รวมทั้งบุคคลที่ผู้วิจัยได้อ้างอิงทางวิชาการตามที่ปรากฏในบรรณานุกรม

ขอขอบคุณผู้บริหาร โรงเรียนในเครือข่ายโรงเรียน อำเภอสะบ้าย้อยทุกท่าน ที่ให้ความ อนุเคราะห์และความสะดวกในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ตลอดจนนักเรียนทุกท่านที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ บิดามารดาและญาติพี่น้องทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนทั้งด้านกำลังใจ และกำลังทรัพย์ด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณ คุณนพรัตน์ ตัดสายชล ที่คอยช่วยเหลือสนับสนุนทั้งด้านกำลังใจและกำลัง ทรัพย์ด้วยดีตลอดมา

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำและ ส่งเสริมกำลังใจตลอดมา นอกจากนี้ยังมีผู้ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออีกหลายท่าน ซึ่งผู้วิจัยไม่ สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมด จึงขอขอบคุณทุกท่านเหล่านั้นไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

คุณค่าทั้งหลายที่ได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบเป็นกตัญญูทดแทนแด่บิดา มารดา และบูรพาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

ณาตยา ตัดสายชล

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ
ของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อ – ชื่อสกุลผู้ทำวิทยานิพนธ์ : นางณาดยา คัดสายชล

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ ขัตติยะมาน และ

อาจารย์ ดร.อมลวรรณ วีระธรรมโม

ปริญญาและสาขาวิชา : ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ปีการศึกษาที่สำเร็จ : 2555

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำโดยการประเมินจากการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเครือข่ายโรงเรียน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 7 โรงเรียน 11 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 256 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรั่ง อำเภอสะบ้าย้อย จำนวน 22 คน เครื่องมือ ได้แก่ 1) นิทานเสริมทักษะการอ่าน จำนวน 15 เรื่อง 2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน จำนวน 15 แผน 3) แบบทดสอบย่อยหลังจากเรียนจบเนื้อหาแต่ละเรื่อง จำนวน 15 เรื่อง 4) แบบประเมินความสามารถในการอ่านสะกดคำ 2 ชุด ก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นแบบปรนัย 3 ตัวเลือก 5) แบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าสถิติ การหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบแบบที (t - test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิทานเสริมทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90 /83.33 ซึ่งสูงตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 อยู่ในระดับมากที่สุด

Abstract

Thesis Title : The Effect of Conducting Learning Activities by Davies' Skill Instructional Type in Conjunction with Reading Skill Reinforcement Tales on the Spelling Ability and Satisfaction of Students of Primary Grade 1.

Student's Name : Mrs. Nataya Tatsaichon

Advisory Committee : Dr. Withawat Khattiyarn, and
Dr. Amonwan Werathummo.

Degree and Program : Master of Education in Curriculum and Instruction.

Academic Year : 2012

The objectives of this research were: 1) to construct reading skill reinforcement tales and determine efficiency by the 80/80 set criterion, 2) study the effect of conducting learning activities by Davies' skill instructional type in conjunction with reading skill reinforcement tales on spelling ability as assessed through comparative spelling ability before and after instruction, and 3) study the students' satisfaction with the learning activities by Davies' skill instructional type in conjunction with reading skill reinforcement tales relative to the ability in spelling. The population consisted of 256 students of primary grade 1 at 7 schools of the network of schools in Sabayoi district, Songkhla province. The sample consisted of 22 students of primary class 1/2 at Ban Khuanran School in Sabayoi district. The instruments were: 1) 15 reading reinforcement tales, 2) 15 plans for conducting learning activities by Davies' skill instructional type in conjunction with reading skill reinforcement tales, 3) quizzes at the close of the instruction of the content of each tale for 15 tales, 4) two sets of objective, three-choice spelling ability assessment forms for use before and after instruction, and 5) a 10-item questionnaire on satisfaction. The statistics used were mean, standard deviation, and t-test.

The research findings were as follows.

1. The efficiency of the reading skill reinforcement tales was 80.90/83.33, higher than the set 80/80 criterion.

2. The students of the sample who went through learning activities by Davies' skill instructional type in conjunction with reading skill reinforcement tales showed higher spelling ability than before the said learning activities were experienced, at the .05 level of statistical significance.
3. The students were satisfied with the learning activities, with a mean of 4.80 which was the highest level.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	6
สมมติฐานของการวิจัย	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	13
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรั่ง	22
การอ่าน	26
รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครู	40
นิทานเสริมทักษะการอ่าน	42
การหาประสิทธิภาพ 80/80.....	51
ความพึงพอใจ.....	56
ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม.....	62
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	63
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	68
3 วิธีดำเนินการวิจัย	69
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	69
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	71
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	71
การเก็บรวบรวมข้อมูล	81
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	82
4 ผลการวิจัย	85
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	85

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สัญลักษณ์ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	85
ผลการวิจัย.....	86
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	93
บทย่อ.....	93
สรุปผล	96
อภิปรายผล	97
ข้อเสนอแนะ	99
บรรณานุกรม	101
ภาคผนวก	106
ประวัติย่อผู้วิจัย	199

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	โครงสร้างเวลาเรียนหลักสูตรแกนกลาง 51	14
2	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นปีกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย	17
3	โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน	22
4	โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรีน	23
5	หน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	24
6	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตามของการศึกษาค้นคว้า	62
7	วิเคราะห์การจัดทำนิทานเสริมทักษะการอ่าน เรื่องย่อ	72
8	วิเคราะห์การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องย่อ.....	74
9	วิเคราะห์การจัดทำแบบทดสอบย่อ เรื่องย่อ	75
10	จำนวนข้อสอบที่สร้างไว้ก่อนนำไปหาคุณภาพและจำนวนข้อสอบ.....	79
11	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองรายบุคคล	86
12	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองกลุ่มเล็ก.....	87
13	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองกลุ่มขนาดใหญ่.....	88
14	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองกลุ่มตัวอย่าง.....	89
15	เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับ นิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ.....	90
16	ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มี ต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ	91

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
17 ผลการประเมินคุณภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ ในการอ่านสะกดคำ	158
18 ผลการหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มี ต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ.....	159
19 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบย่อย.....	160
20 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบย่อย	164
21 ค่า p ,q และ p q ของแบบทดสอบย่อยนักเรียนจำนวน 30 คน	167
22 แสดงการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย	169
23 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน สะกดคำ จากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ(ก่อนเรียน)..	171
24 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน สะกดคำ จากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ(หลังเรียน)...	174
25 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการในการอ่านสะกดคำ(ก่อนเรียน)...	177
26 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการในการอ่านสะกดคำ(หลังเรียน)..	179
27 ค่า p ,q และ p q ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ	181
28 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ	183
29 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ	185

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
30	ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ.....	186
31	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน แบบเดี่ยว (1:1).....	189
32	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน แบบกลุ่มเล็ก (1: 9).....	190
33	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน แบบกลุ่มพัฒนาเครื่องมือภาคสนาม (1: 30).....	191
34	ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 22 คน.....	193
35	ค่า T – test ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ.....	195
36	ผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน และเปรียบเทียบความแตกต่าง.....	196
37	ผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสส์ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ.....	197

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	68
------------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษา คือ การสร้างคนให้มีความรู้ ความสามารถมีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและมีลักษณะนิสัยจิตใจที่ดีงาม มีความพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อตนเองและสังคม พร้อมทั้งมีความพร้อมที่จะประกอบการทำงานอาชีพได้ การศึกษาจึงช่วยให้คนเจริญงอกงาม ทั้งทางสติปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม การศึกษาเป็นความจำเป็นของชีวิต เป็นปัจจัยที่ 5 ที่จะช่วยแก้ปัญหาทุก ๆ ด้านของชีวิต พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดความมุ่งหมาย และหลักการไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษา ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทย ให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคมได้อย่างมีความสุข (ทรงนาถ จันทร์กลับ 2550 : 1; อ้างอิงจาก วิสิทธิ์ โรจน์พชรรัตน์. 2546 : 23) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 24 (3) ได้เห็นความสำคัญของการอ่าน โดยได้วางแนวการจัดการศึกษาว่า ให้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 ก : 12) เพราะภาษาไทยถือเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม อันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ในสังคมประชาธิปไตย ได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ภาษาไทย จึงมีความสำคัญ ต่อการดำรงชีวิต และความเป็นปึกแผ่นของสังคมไทย คนไทยจึงต้องตระหนัก ถึงความสำคัญของภาษาไทย ต้องทำความเข้าใจ และศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษา และฝึกฝนให้มีทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ได้อย่างถูกต้อง ทุกโอกาส (กรมวิชาการ. 2545 ก : 3)

ภาษาไทยประกอบด้วยทักษะ 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ การเรียนภาษาไทยจึงต้องเรียนเพื่อให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามกฎเกณฑ์ได้ตรงตามความหมายและถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ. 2545 ข : 2)

ปัจจุบันนี้ แม้ว่ามนุษย์เราจะสามารถรับรู้ข่าวสารต่างๆ ได้หลายวิธี จากสื่อที่หลากหลายประเภทก็ตาม การอ่านยังคงมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เราทุกคน ทศนีย์ สุภเมธี (2527 : 88) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในชีวิตประจำวันมากขึ้น นักเรียน นักศึกษาจำเป็นต้องใช้ทักษะการอ่านเพื่อการศึกษาหาความรู้วิทยาการแขนงต่างๆ แม้เมื่อจบการศึกษาแล้ว การอ่านก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพตลอดชีวิต การอ่านคือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ ให้มีความหมายออกมา สัญลักษณ์ในภาษาไทย คือ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กนักเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ในการฟัง พูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง

บันลือ พฤกษวัน (2532 : 1) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การอ่าน เป็นที่ยอมรับกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ของเด็ก ผู้เรียนทั่วไป และคุณภาพของการอ่านของผู้เรียนย่อมส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการจัดการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540 : 1) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในกระบวนการแสวงหาความรู้ ผู้เรียนจะเกิดทักษะขึ้นได้จะต้องมีการปฏิบัติ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ผู้เรียนปฏิบัติไปกับผู้สอน โดยผู้สอนอธิบายประกอบ ขั้นเรียนรู้เป็นขั้นที่ผู้เรียนฝึกปฏิบัติเองเพื่อให้เกิดความแม่นยำ และขั้นหาความชำนาญเป็นขั้นที่ผู้เรียนลงมือฝึกบ่อยๆ ในลักษณะต่างๆ เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญชำนาญยิ่งขึ้น เป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพขั้นตอนนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

การอ่านและการเขียนเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนจะต้องได้รับการพัฒนาต่อเนื่องจากทักษะการฟัง การดูและการพูด ผ่านกระบวนการคิดและกระบวนการเรียนรู้ ทางภาษาอย่างมีประสิทธิภาพเป็นลำดับขั้นตอนการพัฒนาการและความพร้อมของแต่ละบุคคล (อาภรณ์ ใจเที่ยง 2550 : 67)

สรุปได้ว่า ในโลกปัจจุบันนี้แม้ว่ามนุษย์เราจะสามารถรับรู้ข่าวสารต่างๆ ได้หลากหลายประเภทก็ตาม การอ่านยังคงมีความสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันสำหรับมนุษย์ทุกคน เพราะเราต้องการข่าวสารเพื่อให้ทันกับความจริงก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาวิชาการต่างๆ การอ่านทำให้เราทราบความรู้สึนึกคิดของคนทั้งในอดีตและปัจจุบัน

จากการศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนพบว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาไทย ยังมีอุปสรรคและปัญหามาก ทั้งนี้เป็นสาเหตุมาจากเด็กประถมศึกษาไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะพื้นฐานเท่าที่ควร ปัญหาในการเรียนนั้นมีสาเหตุต่างๆ กัน ที่ครูผู้สอนจะต้องตระหนักและคิดหาวิธีแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนควรใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลายวิธี ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ร่วมทำกิจกรรมโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการจัดการเรียนรู้ที่เอาชีวิตจริงและกำหนดเงื่อนไขการรับรู้ของผู้เรียนเป็นตัวตั้ง ผู้เรียนมีอิสรภาพและควรได้รับการส่งเสริมให้พัฒนาเต็มศักยภาพของความเป็นมนุษย์ทั้งจิตใจ ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาแบบองค์รวม ผู้สอนจะต้องเลือกรูปแบบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ศึกษารูปแบบเพื่อการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเนื้อหา วุฒิภาวะของผู้เรียน ความสามารถในการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคล ต้องพัฒนาหรือ คิดค้นรูปแบบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร โดยครูผู้สอน สามารถเชื่อมโยงความรู้ประสบการณ์ ในการปฏิบัติงาน สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ ที่คำนึงถึงการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง ซึ่งการจัดกระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ควรจัดให้มีรูปแบบหลากหลาย สามารถปรับใช้ได้ในแต่ละกิจกรรมรวมทั้งความเหมาะสม กับคุณลักษณะของผู้เรียน ตามแนวการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. 2545 : 37)

จากประสบการณ์การสอนและสังเกตการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในโรงเรียนปรากฏว่าการเรียนการสอนภาษาไทยประสบปัญหาค่อนข้างมาก เนื่องจากโรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอสระบัวชัย จังหวัดสงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 3 มีนักเรียนร้อยละร้อยนับถือศาสนาอิสลาม โดยปกติจะพูดและใช้ภาษาไทยเมื่อพูดกับครูหรือเรียนหนังสือในห้องเรียนเท่านั้น แต่นอกเหนือจากเวลาเรียน มักจะนิยมพูดและใช้ภาษามลายูถิ่น ส่งผลให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทย ซึ่งตรงกับปัญหาที่ผู้วิจัยกำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 70 ยังไม่เห็นความสำคัญของการฝึกทักษะการอ่าน ทำให้อ่านหนังสือไม่ออก ในช่วงปฐมวัยเด็กจะเรียนการอ่านโดยการจำรูปคำที่เป็นคำพื้นฐาน ที่ใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นคำใกล้ตัวเด็ก แต่เมื่อขึ้นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เด็กต้องเรียนรู้คำเพิ่มเติมขึ้นจากคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันและคำใกล้ตัวเด็ก เด็กจึงไม่สามารถจำรูปคำได้ทั้งหมด ดังนั้นการอ่านสะกดคำจะช่วยให้เด็กเรียนประสมคำอ่านและสามารถอ่านหนังสือได้ เพราะการอ่านสะกดคำจะเริ่มจากการอ่านออกเสียงพยัญชนะแล้วอ่านเสียงสระจากนั้นอ่านคำที่ได้จากเสียงพยัญชนะประสมกับเสียงสระ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกทักษะการอ่าน จากผู้เริ่มเรียนโดยเฉพาะการสะกดคำภาษาไทย ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานของการนำเสียงพยัญชนะต้น สระ

วรรณยุกต์ และตัวสะกด มาประสมเสียงกัน ทำให้ออกเสียงคำต่างๆที่มีความหมายในภาษาไทย การสอนการสะกดคำภาษาไทย เป็นเรื่องจำเป็นมากสำหรับผู้เริ่มเรียน(กรมวิชาการ. 2546 : 133 - 134)

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เข้าใจดีว่าภาษาไทยเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสาร เพราะฉะนั้นการใช้ภาษาไทยจึงเป็นทักษะที่ผู้ใช้ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด การฟังและการสื่อสารต่างๆรวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อที่จะสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพและใช้อย่างคล่องแคล่วมีวิจารณญาณและมีคุณธรรม การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน องค์การสหประชาชาติได้เสนอให้ประเทศสมาชิกทุกประเทศช่วยกันรณรงค์ให้ทุกคนในโลกนี้อ่านหนังสือให้ออกทั้งหมดในปี พ.ศ. 2543 เพราะตระหนักในความสำคัญของการอ่าน ผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกมักจะเสียเปรียบ กลายเป็นคนล้าหลัง ไม่ทันโลก ไม่ทันเหตุการณ์ อาจจะถูกหลอก เสียรู้ได้ง่ายและไม่เชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความสุขในการเข้าสังคม(ไพพรรณอินทนิล. 2546 : 7)

จากธรรมชาติของภาษาไทย จะเห็นได้ว่าภาษาไทย เป็นทักษะที่จะต้องฝึกซ้ำๆจนเกิดความชำนาญ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี หลักการ แนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ที่ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้เรียนประสบผลสำเร็จรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก เช่นเดียวกันนิทานเป็นศิลปะบันเทิงที่ผู้คนทั่วโลกต้องการ ซึ่งครูสามารถใช้นิทานเป็นสื่อ เพื่อสอนจริยธรรม ส่งเสริมจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ และใช้นิทานเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่านได้เป็นอย่างดี เด็กทุกคนทั้งในอดีตและปัจจุบันล้วนแล้วแต่ได้ผ่านการฟังนิทาน นิทานคือกัลยาณมิตรที่พร้อมจะสร้างจินตนาการนำพาเด็กๆสู่โลกที่กว้างใหญ่สุนทรีย์ ด้วยความรู้สึกรักคิดสนุกสนาน บันเทิงอย่างไม่สิ้นสุดและเป็นการเรียนรู้สู่ความเป็นจริงเพราะนิทานคือส่วนหนึ่งของความจริงเป็นสะพานแห่งจินตนาการ ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้การเล่านิทานยังเป็นกิจกรรมที่เด็ก ๆ ชื่นชอบมาก เป็นการกระตุ้นเร้าให้เด็กรักการอ่าน และเป็นการปลูกฝังความรัก ความซาบซึ้งในวรรณกรรมและวรรณคดีต่าง ๆ และการเล่านิทานที่จะสร้างความเพลิดเพลินหรือความประทับใจในเรื่องให้ผู้ฟังติดตามเรื่องไปจนจบอย่างไม่รู้เบื่อนั้น ผู้เล่าจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการเล่านิทานและเทคนิคในการเล่าอย่างเหมาะสม (ทิพย์วัลย์ ตูละสุข และพิมพ์า อินเบน. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://www.home.kku.ac.th/molib/document/download/doc2.doc>)

จากแนวคิดดังกล่าวและจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พบว่า การเรียนรู้ด้วยรูปแบบทักษะปฏิบัติและการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อกลางในการฝึกทักษะ ทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยสูงขึ้น ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ วรวิวัฒน์ โชนงนุช (2551 : บทคัดย่อ) พบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปการสอนด้วยทักษะปฏิบัติของเดวิส มีประสิทธิภาพ 82.38 / 87.50 ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและละอ อ้นวงศ์ (2551 : บทคัดย่อ) พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านมีประสิทธิภาพ 84.23/81.66 แต่ยังไม่พบว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและความพึงพอใจของผู้เรียน จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจศึกษาค้นคว้าเพื่อหาคำตอบ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ ภาษาไทย เป็นทักษะที่จะต้องฝึกซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ และนิทานทำให้เด็กรู้สึกสนุก เพลิดเพลิน ช่วยสร้างสรรค์จินตนาการ ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย จะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีวัตถุประสงค์มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำหรือปฏิบัติทักษะย่อยๆ ได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้นสภาพดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำเอาการจัดการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ มาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และเป็นวิธีการในการแก้ปัญหาในครั้งนี้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะทักษะเป็นปัจจัยสำคัญในการช่วยให้การทำงานคล่องแคล่วมีประสิทธิภาพ และทักษะเป็น การปฏิบัติที่เกิดจากการเรียนรู้ สามารถทำได้โดยไม่ต้องใช้ความคิด ที่สำคัญกระบวนการเรียนการสอนในรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ ที่สำคัญรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติและนิทานเสริมทักษะการอ่านจะเป็นสื่อกลางช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำภาษาไทย นิทานที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการและวิธีการอ่านสะกดคำ สามารถทำให้นักเรียนอ่านภาษาไทยได้คล่องขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำโดยประเมินจากการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นิทานเสริมทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความพึงพอใจของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรัน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านอยู่ในระดับมาก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. สามารถนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านไปเป็นแนวทางเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ
2. สามารถนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านไปเป็นแนวทางเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนในเครือข่ายโรงเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านภาษาไทยได้คล่องขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 22 คน 1 ห้องเรียน

โรงเรียนบ้านท่า อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 55 คน 2 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 12 คนและ

นักเรียนโรงเรียนบ้านท่า อำเภอสะบ้าย้อย จำนวน 30 คน ได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเครือข่ายโรงเรียน

อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งมีจำนวน 7 โรงเรียน

11 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 256 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้าน

ควนหรีน อำเภอสะบ้าย้อย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 22 คน ได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม

(Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปร แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน

ตัวแปรต้น ได้แก่ นิทานเสริมทักษะการอ่าน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านตาม

เกณฑ์ 80/80

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการศึกษาดูผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียน

การสอนทักษะปฏิบัติของเด็กร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน

ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2.2 ความพึงพอใจของ นักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เนื้อหา

เนื้อหาที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วย
การเรียนรู้ที่ 6 เรื่องไปโรงเรียน เรื่อง ย่อย สระอา สระอิ สระอุ สระเอ และสระอี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย
จังหวัดสงขลา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

เรื่องที่ 1 สระ อา

เรื่องที่ 2 สระ อิ

เรื่องที่ 3 สระ อุ

เรื่องที่ 4 สระ เอ

เรื่องที่ 5 สระ อี

ระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ดำเนินการในปีการศึกษา 2555 จำนวน 15 ครั้ง 15 แผนการจัดการเรียนรู้ รวม 15
ชั่วโมง สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวม 3 สัปดาห์ โดยใช้วิธีการทดลองในชั่วโมงเรียน แผนการจัดการ
เรียนรู้ละ 1 ชั่วโมงและทำการทดสอบย่อยเมื่อเรียนจบ 1 เรื่อง ทำการประเมินก่อนและหลังการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะ
การอ่านโดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
หมายถึง การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่
จะช่วยให้เรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น มีขั้นตอน 5 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ โดยครูแนะนำหรือสาธิตให้เห็นทักษะทั้งหมด
โดยภาพรวมตั้งแต่ต้นจนจบ

ขั้นที่ 2 สาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วนๆให้ผู้เรียนสังเกตและปฏิบัติตามทีละส่วน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต โดยครูจะเดินดูว่าทักษะย่อยเหล่านั้นมีใครทำผิดหรือถูกบ้างและเมื่อปฏิบัติทักษะย่อยได้แล้วก็เริ่มขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเฉพาะ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ครูแนะนำทักษะเฉพาะที่ประณีตสวยงามให้แก่ผู้เรียนยิ่งขึ้น เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์ โดยฝึกหลายๆครั้งตั้งแต่ต้นจนจบ ฝึกซ้ำๆจนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างสมบูรณ์

2. นิทานเสริมทักษะการอ่าน หมายถึง นิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำคำ จากเนื้อเรื่อง สระอา สระอิ สระอุ สระเอ และสระอือ จากหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของกระทรวงศึกษาธิการและบัญชีคำพื้นฐานมาผูกเป็นนิทานให้เหมาะกับการอ่านสะกดคำ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานเสริมทักษะการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติด้วยการอ่านสะกดคำจากนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4. ความสามารถในการอ่านสะกดคำ หมายถึง นักเรียนสามารถอ่านแยกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและอ่านออกเสียงเป็นคำ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอ่านคำให้ถูกต้อง

5. เกณฑ์มาตรฐานตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นมาตรฐานในการพิจารณาหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ ตามเกณฑ์ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านแต่ละแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำ จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน ได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกทางบวกของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ในเครือข่ายเวฟวัน
จำนวน 7 โรงเรียน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอบ้านฉาง จังหวัดสงขลา

ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีรายละเอียดดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.1 วิสัยทัศน์
 - 1.2 หลักการของหลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตร
 - 1.3 จุดหมายของหลักสูตร
 - 1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
 - 1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน
 - 1.6 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 - 1.7 คุณภาพผู้เรียน
 - 1.8 ตารางมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นปีสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 1.9 กระบวนการเรียนรู้
 - 1.10 การวัดผลประเมินผล
 - 1.11 แหล่งการเรียนรู้
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน
 - 2.1 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน
 - 2.2 โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.3 โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 2.4 คุณภาพผู้เรียน
 - 2.5 คำอธิบายรายวิชา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 3.1 ความหมายของการอ่าน
 - 3.2 ความสำคัญของการอ่าน

- 3.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน
- 3.4 ประโยชน์ของการอ่าน
- 3.5 องค์ประกอบของการอ่าน
- 3.6 ประเภทของการอ่าน
- 3.7 ความสามารถในการอ่าน
- 3.8 การอ่านสะกดคำภาษาไทย
- 3.9 ความสามารถในการอ่านสะกดคำ
- 4. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
- 5. นิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ
 - 5.1 ความหมายของนิทาน
 - 5.2 ประเภทของนิทาน
 - 5.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทาน
 - 5.4 การสร้างนิทาน
- 6. การหาประสิทธิภาพ 80 / 80
- 7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
 - 7.3 แนวทางในการวัดความพึงพอใจ
 - 7.4 การวัดความพึงพอใจ
- 8. ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตาม
- 9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ
- 10. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.2 หลักการของหลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

- 1.2.1 เป็นหลักสูตรพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรม บนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 1.2.2 เป็นหลักสูตร ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
- 1.2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
- 1.2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัด การเรียนรู้
- 1.2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 1.2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์ โครงสร้าง เวลาเรียน

ตารางที่ 1 โครงสร้างเวลาเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ กิจกรรม	เวลาเรียน									
	ระดับประถมศึกษา						ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น			ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4-6
กลุ่มสาระการเรียนรู้										
ภาษาไทย	200	200	200	160	160	160	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
คณิตศาสตร์	200	200	200	160	160	160	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
วิทยาศาสตร์	80	80	80	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	120	120	120	120	120	120	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	320 (8 นก.)
- ประวัติศาสตร์	40	40	40	40	40	40	40 (1 นก.)	40 (1 นก.)	40 (1 นก.)	60 (2 นก.)
- ศาสนา ศิลปกรรม										
- จริยธรรม										
- หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตในสังคม	80	80	80	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
- เศรษฐกิจ										
- ภูมิศาสตร์										
สุขศึกษาและพลศึกษา	80	80	80	80	80	80	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
ศิลปะ	80	80	80	80	80	80	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
การงานอาชีพและเทคโนโลยี	40	40	40	80	80	80	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
ภาษาต่างประเทศ	40	40	40	80	80	80	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
รวมเวลาเรียน(พื้นฐาน)	840	840	840	840	840	840	880 (3 นก.)	880 (3 นก.)	880 (3 นก.)	1,640 (40 นก.)
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	120	120	120	120	120	120	120	120	120	360
รายวิชา/กิจกรรมที่สถานศึกษาจัดเพิ่มเติม ตามความพร้อมและจุดเน้น	ปีละไม่เกิน 40 ชั่วโมง						ปีละไม่เกิน 200			ไม่น้อยกว่า 1,600 ชั่วโมง
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่เกิน 1,000 ชั่วโมง/ปี						ไม่เกิน 1,200 ชั่วโมง/ปี			รวม 3 ปี ไม่น้อยกว่า 3,600 ชั่วโมง

1.3 จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1.3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2 มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

1.3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

1.3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ ๕ ประการ ดังนี้

1.4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร

1.4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการ คิดเป็นระบบ

1.4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล

1.4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

1.4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี

1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง ดังนี้

1.5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

1.5.2 ซื่อสัตย์สุจริต

1.5.3 มีวินัย

1.5.4 ใฝ่เรียนรู้

1.5.5 อยู่อย่างพอเพียง

1.5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

1.5.7 รักความเป็นไทย

1.5.8 มีจิตสาธารณะ

1.6 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย
อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

1.7 คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คุณภาพผู้เรียนด้านการอ่าน มีดังนี้ อ่านออกเสียงคำ
คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมาย
ของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้
ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูล
จากแผนภาพ แผนที่ และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน
ทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู
เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีมารยาทในการเขียน

1.8 ตารางมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดชั้นปี กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ตารางที่ 2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัดชั้นปี
สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่าน สร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน	1. อ่านออกเสียงคำคล้องจองและข้อความสั้นๆ 2. บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน 3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน 5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัดชั้นปี
สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ	1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด 2. เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่ายๆ 3. มีมารยาทในการเขียน
สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์	1. ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่ายๆ และปฏิบัติตาม 2. ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง 3. พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู 4. พูดสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ 5. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด
สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง	1. บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก 2. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนด และบทร้อยกรองตามความสนใจ

1.9 กระบวนการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้สอนต้องศึกษาวิเคราะห์จุดมุ่งหมายหลักสูตร และมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย รวมทั้งเอกสารประกอบหลักสูตรที่เกี่ยวข้องเพื่อวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยบทบาทของครูเป็นผู้สนับสนุนการเรียนรู้ เสริมประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียน ดังต่อไปนี้

1. เลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น กิจกรรมการเรียนรู้แบบการทดลอง แบบโครงงาน แบบศูนย์การเรียนรู้ แบบสืบสวนสอบสวน แบบอภิปราย แบบสำรวจ แบบร่วมมือ เป็นต้น
2. คิดค้นเทคนิค กลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถคิดค้นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอื่นๆ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับปัจจัยต่างๆ เช่น ความรู้ ความสามารถด้านเนื้อหา ความสนใจและวัยของผู้เรียน ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ แต่ละช่วงชั้น เวลา สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและชุมชน
3. จัดกระบวนการเรียนรู้ การจัดกระบวนการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้หรือปรับใช้ โดยคำนึงถึงสภาพและลักษณะของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ ตามการเรียนรู้อย่างมีความสุข การจัดกระบวนการเรียนรู้ ได้แก่
 - 3.1 การจัดกระบวนการเรียนรู้แบบโครงงาน
 - 3.2 การจัดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มสัมพันธ์
 - 3.3 การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิด
 - 3.4 การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.5 การจัดกระบวนการเรียนรู้หลักการใช้ภาษา
 - 3.6 การจัดกระบวนการเรียนรู้วรรณคดีและวรรณกรรม
 - 3.7 การจัดกระบวนการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.10 การวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นงานที่ยากซึ่งต้องทำความเข้าใจ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาทางภาษา ดังนั้นผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาจำเป็นต้องเข้าใจหลักการของการเรียนรู้ภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานการดำเนินงานดังนี้

1. ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน มีความสำคัญเท่าๆ กัน และทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกัน ในการเรียนการสอนจะไม่แยกฝึกทักษะทีละอย่างจะต้องฝึกทักษะไปพร้อมๆ กัน และทักษะทางภาษาทักษะหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอื่นๆ ด้วย

2. ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับการพัฒนาความคิด เพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษา มีประมวลคำมาจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดด้วย ขณะเดียวกันการเรียนภาษาจะเรียนร่วมกันกับผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสาร ใช้ภาษาในการติดต่อกับเพื่อนกับครูจึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วย เมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทั้งในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและในชุมชนจะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาและได้ฝึกทักษะทางสังคมในสถานการณ์จริง

3. ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึกการใช้

4. ภาษามีใช้เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ไวยากรณ์หรือหลักภาษา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ในการฝึกฝนการเขียนและพัฒนาทักษะทางภาษาของตน

5. ผู้เรียนทุกคนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาเท่ากัน แต่การพัฒนาทางภาษาจะไม่เท่ากัน และวิธีการเรียนรู้จะต่างกัน

6. ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด หลักสูตรจะต้องให้ความสำคัญและใช้ความเคารพและเห็นคุณค่าของเชื้อชาติ จักรวรรดิภูมิหลังของภาษาและการใช้ภาษาถิ่นของผู้เรียน และช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาไทยของตน และพัฒนาความรู้ที่เกี่ยวกับภาษาไทยและกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาไทยด้วยความสุข

7. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ การเรียนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะใช้ภาษาในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การอภิปราย การเขียนรายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้นครูทุกคนไม่ว่าจะสอนวิชาใดก็ตามจะต้องใช้ภาษาที่เป็นแบบแผน เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียน และต้องสอนการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนด้วยเสมอ

วิธีการวัดผลที่สามารถนำมาประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อนำผลมาปรับปรุงพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนมีหลากหลาย ดังต่อไปนี้ การให้ตอบแบบทดสอบ ทั้งในลักษณะที่เป็นแบบเลือกคำตอบ ได้แก่ ข้อสอบแบบเลือกตอบ ถูก-ผิด จับคู่ และข้อสอบชนิดให้ผู้สอบสร้างคำตอบ ได้แก่ เติมข้อความในช่องว่าง คำตอบสั้นๆ เป็นประโยค เป็นข้อความ แผนภูมิ การดูจากผลงาน เช่น เรียงความ รายงานการวิจัย บันทึกประจำวัน รายงานการทดลอง บทละคร บทร้อยกรอง แฟ้มสะสมงาน เป็นต้น ดูการปฏิบัติ โดยผู้สอนสามารถสังเกตการณ์นำทักษะและความรู้ไปใช้โดยตรงในสถานการณ์ที่ให้ปฏิบัติจริง วิธีนี้ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางในการประเมินการปฏิบัติที่มีระเบียบข้อบังคับ เช่น คนตรี ร้องเพลง พลศึกษา การโต้วาที การกล่าวสุนทรพจน์

ละครเวที คูกระบวนการ วิธีนี้จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ กระบวนการคิดของผู้เรียน มากกว่าผลงานหรือการปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้ทราบกระบวนการคิดของผู้เรียนได้ โดยครู เป็นผู้สังเกตวิธีการคิดของผู้เรียน วิธีเหมาะในการประเมินด้านคุณธรรม จริยธรรม และ ลักษณะนิสัย (กรมวิชาการ. 2545 ข : 172-176)

1.11 แหล่งการเรียนรู้

แหล่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถค้นหาความรู้ได้เพิ่มเติม ดังนี้

1. ห้องสมุด เป็นแหล่งการเรียนรู้และหัวใจของสถานศึกษาที่ผู้เรียนจะใช้เพื่อ การศึกษาค้นคว้า ใช้ในการอ่านเพื่อเพิ่มพูนความรู้ การจัดห้องวิชาการต่างๆ เป็นส่วนหนึ่งของ ห้องสมุดหรือเป็นแหล่งการเรียนรู้ในสถานศึกษา จะทำให้ผู้เรียนได้ประโยชน์จากการเรียน สถานศึกษาต้องจัดให้เพียงพอ และอบรวมการใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทรัพยากรบุคคล เช่น ผู้ปกครองนักเรียน คนในชุมชนที่มีความรู้ ความสามารถด้านภาษา และภูมิปัญญาทางภาษา เช่น ภาษาถิ่น เพลงพื้นเมือง พิธีกรรมต่างๆ ครูภาษาไทยควรจัดทำบัญชีรายชื่อบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งสามารถเชิญมาให้ความรู้ใน โรงเรียน

3. สื่อการเรียนการสอน เป็นสื่อกลางที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนเนื้อหา ประสพการณ์ แนวคิด ทักษะ และเจตคติระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยเน้นบทบาทของผู้เรียน ที่เป็นผู้กระทำหรือใช้สื่อ เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะกระบวนการ และความรู้สึกลึกซึ้งคิดต่างๆ บรรลุ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ (กรมวิชาการ. 2545 ก : 150-151)

2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรั่ง

2.1 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านควนหรั่ง

ตารางที่ 3 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรั่ง

กลุ่มสาระการเรียนรู้	สัดส่วนเวลาเรียน(ชั่วโมง / ปี)					
	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6					
	ป.1	ป.2	ป.3	ป.4	ป.5	ป.6
กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน						
1. ภาษาไทย	200	200	200	160	160	160
2. คณิตศาสตร์	200	200	200	160	160	160
3. วิทยาศาสตร์	80	80	80	80	80	80
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	80	80	80	80	80	80
4.1 ประวัติศาสตร์	40	40	40	40	40	40
5. สุขศึกษาและพลศึกษา	80	80	80	80	80	80
6. ศิลปะ	80	80	80	80	80	80
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี	40	40	40	40	40	40
8. ภาษาต่างประเทศ	40	40	40	40	40	40
รวมเวลาเรียนพื้นฐาน	800	800	800	800	800	800
สาระการเรียนรู้เพิ่มเติม						
1. อิสลามศึกษา	40	40	40	40	40	40
กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน						
1. กิจกรรมแนะแนว						
2. กิจกรรมนักเรียน						
- ลูกเสือ – เนตรนารี	40	40	40	40	40	40
- ชุมนุม	40	40	40	40	40	40
รวมเวลาเรียนตามโครงสร้างหลักสูตร	1,000	1,000	1,000	1,000	1,000	1,000

2.2 โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรั่ง
 ตารางที่ 4 โครงสร้างกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรั่ง

รหัสวิชา	รายวิชา	เวลาเรียน(ชั่วโมง / ปี)
ท 11101	ภาษาไทย	200
ค 11101	คณิตศาสตร์	200
ว 11101	วิทยาศาสตร์	80
ส 11101	สังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม	80
ส 11102	ประวัติศาสตร์	80
พ 11101	สุขศึกษาและพลศึกษา	80
ศ 11101	ศิลปะ	80
ง 11101	การงานอาชีพและเทคโนโลยี	40
อ 11101	ภาษาต่างประเทศ	40
ส 1201	อิสลามศึกษา	40
กน 11101	กิจกรรมแนะแนว	120
กล 11101	กิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารี	
กช.....	กิจกรรมชุมนุม	
กส 11101	กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์	
รวมเวลาเรียนทั้งสิ้น		1,000

2.3 หน่วยการเรียนรู้

ตารางที่ 5 หน่วยการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบ้านควนหรีน (ภาษาพาทิ)

หน่วยการเรียนรู้	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1	ใบโบกใบบัว	11
2	ภูเขา	12
3	เพื่อนกัน	11
4	ตามหา	11
5	ไปโรงเรียน	11
6	โรงเรียนลูกช้าง	11
7	เพื่อนรักเพื่อนเล่น	13
8	พูดเพราะ	13
9	เกือบไป	13
10	เพื่อนรู้ใจ	11
11	ช้างน้อยน่ารัก	13
12	วันสงกรานต์	11
รวม		141

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหา หน่วยที่ 6 เรื่องไปโรงเรียน (สระ อ,อี,อุ,เอ และอือ) และเขียนแผนขึ้นมาใหม่ เน้นการอ่านสะกดคำๆที่ไม่มีตัวสะกด คำที่มีตัวสะกด และคำที่มีวรรณยุกต์ โดยใช้เวลาเรื่องละ 3 ชั่วโมงเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีความสามารถในการอ่านสะกดคำและศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลาที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน

2.4 คุณภาพผู้เรียน

เมื่อจบแต่ละระดับชั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ ความสามารถและคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม ดังนี้ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3

2.2.1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆและบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอและมีการยทในการอ่าน

2.2.2 มีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการและมีการยทในการเขียน

2.2.3 เล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดง ความคิดความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสารเล่าประสบการณ์และพูดแนะนำ หรือพูด เชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตามและมีการยทในการฟัง ดูและพูด

2.2.3 สะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่ายๆ แต่งคำคล้องจอง แต่งคำขวัญและเลือกใช้ภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

2.2.4 เข้าใจและสามารถสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็กซึ่งเป็นวัฒนธรรมของท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจได้

2.5 คำอธิบายรายวิชา

ศึกษา ค้นคว้า เกี่ยวกับเรื่อง การอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้นๆ บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน อ่านหนังสือตามความสนใจอย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน บอกความหมายของเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์สำคัญที่มักพบเห็นในชีวิตประจำวัน มีการยทในการอ่าน คัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัด เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่ายๆ มีการยทในการเขียน ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่ายๆและปฏิบัติตาม ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และบันเทิง พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสาร

ได้ตามวัตถุประสงค์ มีมารยาทในการฟัง การดู การพูด บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่ายๆต่อคำ คล่องจองง่ายๆ บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟังวรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรอง สำหรับเด็ก ต้องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและบทร้อยกรองตามความสนใจ บทร้องเล่น ในท้องถิ่น ดำนานท้องถิ่น เข้าใจคำศัพท์ภาษาถิ่นได้ แนวคิดและหลักเศรษฐกิจพอเพียง เช่นเรื่องเล่าเกี่ยวกับประโยชน์ของการออม คำศัพท์เรื่องเล่าเกี่ยวกับประโยชน์ของการออม โดยใช้ทักษะกระบวนการ ศึกษา ค้นคว้า ฟัง พูด อ่าน เขียน วิเคราะห์ สรุป อธิบาย ใช้ทักษะ การสื่อสาร ทักษะการคิด ทักษะการแก้ปัญหา พัฒนางานเขียน เพื่อให้เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักความเป็นไทย มีระเบียบวินัย ตระหนักและเห็นคุณค่าของภาษาไทย ชื่นชมวัฒนธรรมท้องถิ่น นำแนวคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรมต่างๆมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

3. การอ่าน

3.1 ความหมายของการอ่าน

มีผู้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

เจือจันทร์ ไหวพริบ (2542 : 80) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน เป็นกระบวนการ เริ่มด้วยอ่านออกแล้วพัฒนาต่อไปจนอ่านได้แตกฉาน อ่านเป็น เข้าใจความหมาย ในสิ่งที่อ่านและตีความหมายได้ถูกต้อง การอ่านจึงไม่ใช่กระบวนการที่จะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ปรากฏผลสำเร็จออกมาตามต้องการทันที และในสมัยหนึ่งถือว่าการอ่านเป็นวัฒนธรรมของคน ชนสูง ส่วนปัจจุบันการอ่านเป็นกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ฝึกได้อย่างมีระบบสำหรับทุกคน

จวีวรรณ กุหาภินันท์ (2542 : 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านหมายถึง ความเข้าใจในสัญลักษณ์ เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำและข้อความที่พิมพ์หรือเขียนขึ้นมา

ลาวัณย์ สังขพันธานนท์ นิตยา วรรณกิจร์ รัชชนีย์ ศรีสมานและเชมฤทัย บุญวรรณ (2549 : 12) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่านไม่ได้หมายถึงการกวาดสายตามองผ่านตัวอักษรหรือข้อความเท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการในการค้นหาความหมาย และความเข้าใจในสัญลักษณ์ ทั้งสัญลักษณ์ที่เขียนเป็นตัวอักษรและสัญลักษณ์อื่นๆ ที่เป็นสื่อแทนความคิด

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 86 - 87) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะที่มนุษย์จะต้องทำความเข้าใจกับข้อมูลที่ได้รับให้ชัดเจน โดยเฉพาะเมื่อต้องอ่านเพียงลำพัง เพราะหากไม่ทำความเข้าใจในเนื้อความที่อ่านได้ทั้งหมดอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดไปจากความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความหมายของการอ่าน การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองในการแปลความหมายจากตัวอักษร สัญลักษณ์แล้วถ่ายทอดตัวอักษร สัญลักษณ์ออกมาเป็นถ้อยคำหรือความคิด จนเกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้องและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

3.2 ความสำคัญของการอ่าน

จะเห็นได้ว่าการอ่านมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ โดยมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

เจือจันทร์ ไหวพริบ (2542 : 81 - 82) ได้กล่าวถึงความสำคัญในการอ่านไว้ว่า โลกปัจจุบันของการอ่านเป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการดำเนินชีวิต การสื่อสารในชีวิตประจำวันต้องอาศัยการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีเรื่องราวมากมายที่มนุษย์สามารถรับรู้ได้โดยอาศัยการอ่าน การอ่านจะแทรกอยู่ในอาชีพ สถานที่ทำงาน ชีวิตส่วนตัวที่บ้าน กิจกรรมร่วมในที่สาธารณะ การอ่านทำให้รู้มาก ผู้อ่านต้องเลือกอ่านในสิ่งที่ตนสนใจและเป็นประโยชน์แก่ตัวเอง การอ่านเปรียบประดุจอาหารหล่อเลี้ยงสมองและจิตใจ เพื่อพัฒนาสติปัญญาและคุณค่าทางอารมณ์

ฉวีวรรณ อุหานันท์ (2542 : 2 - 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต และสนองความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ในทุกเรื่อง ซึ่งมีอยู่ในทรัพยากรสารสนเทศทุกประเภท โดยเฉพาะความอยากรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ในโลกนี้มีทั้งข่าวดีและข่าวร้าย ผู้ที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ จะไม่ได้รับข่าวสารในแต่ละวัน นอกจากนี้การอ่านยังช่วยให้การดำเนินงานตามกลยุทธ์ กล่าวคือ การอ่านจะช่วยให้ผู้อ่านมีการเตรียมตัวที่ดี ศึกษาสู่ทางในการพิชิตคู่ต่อสู้ให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการแสดงความคิดเห็น การใช้สติปัญญาไตร่ตรองอย่างชาญฉลาด การรู้จักอ่อนของคู่ต่อสู้ทำให้ผู้อ่านศึกษาข้อมูลเป็นอย่างดี การอ่านยังช่วยให้ผู้อ่านเป็นคนมีเหตุผล มีความคิดอันกว้างไกล การอ่านช่วยให้ผู้อ่านที่ผิดหวังในชีวิตคลายทุกข์ มีกำลังใจในการดำรงชีวิตต่อไป

ไพพรรณ อินทนิล (2546 : 7 - 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน เป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้และเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาและแก้ปัญหาสังคม

สมพร แ่งพิพัฒน์ (2547 121 - 122) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกิจกรรมสำคัญประจำวันสำหรับมนุษย์ เพราะสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้

ลาวัญย์ สังขพันธานนท์และคณะ (2549 : 16 - 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีคุณค่าและประโยชน์หลายประการ การอ่านช่วยให้เข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้น การอ่านช่วยให้เราเป็นคนรอบรู้ การอ่านช่วยให้เป็นคนมีวิสัยทัศน์และความคิดกว้างไกลมีเหตุผล การอ่านเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ การอ่านช่วยพัฒนาตนเอง การอ่านช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และการอ่านช่วยสะท้อนสภาพสังคม

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2550 : 42) ได้กล่าวถึงความสำคัญในการอ่านไว้ว่าการอ่านหนังสือช่วยพัฒนาความคิดและจิตใจผู้อ่าน การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ทำให้มีความเจริญ งอกงามทั้งสติปัญญาอารมณ์และมีส่วนพัฒนาจิตใจได้อย่างดี การอ่านมากช่วยให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวและความเปลี่ยนแปลงต่างๆของสังคมโลกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสารเป็นประจำจะช่วยให้เป็นผู้รอบรู้ การอ่านช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ ทำให้ได้รับความเพลิดเพลินและช่วยให้รู้สึกเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเพราะการอ่านหนังสือ คือกิจกรรมคลายความเหงาที่ดีวิธีหนึ่ง และการอ่านช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพเพราะผู้ที่อ่านมากโลกทัศน์ที่กว้างขึ้นและรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่นทำให้เป็นผู้มี “เสน่ห์” ที่คนรอบข้างอยากอยู่ใกล้

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 87 - 90) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะการรับสารมีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ให้เกิดขึ้นได้ การอ่านเสริมสร้างองค์ความรู้ การอ่านมีส่วนช่วยเสริมสร้างองค์ความรู้ ทั้งเพิ่มพูนความรู้เดิมที่มีอยู่ ให้มุมมองที่แตกต่างไปจากความรู้หรือความคิดเดิมของผู้อ่าน รวมทั้งเสริมสร้างความรู้และประสบการณ์ใหม่ให้กับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านมีความรู้เพิ่มพูนเพิ่มขึ้น เป็นผู้รู้เท่าทันเหตุการณ์สามารถนำความรู้เหล่านั้นมาพัฒนาตนเองได้ให้มีแนวทางการดำเนินชีวิตและการประกอบสัมมาอาชีพให้เป็นไปในแนวทางที่ดีงามได้ การอ่านพัฒนาคุณค่าทางอารมณ์ การอ่านมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านได้รับความสุขหรือความบันเทิงใจ ซึ่งส่งผลดีต่อสุขภาพจิตและสุขภาพกาย รวมทั้งยังช่วยให้ผู้อ่านมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดีและเมื่อมีการพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดีแล้วย่อมเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆตามมา นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการมีอารมณ์คล้อยตามไปกับเรื่องราวที่อ่าน การอ่านส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การอ่านมีส่วนช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เพราะเมื่อได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆจะทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้หรือแนวคิด รวมทั้งส่งเสริมจินตนาการ เพื่อนำมาสร้างผลงานในรูปแบบต่างๆ ให้เป็นประโยชน์ในทางใดทางหนึ่ง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการอ่านเป็นทักษะของการรับสาร เพราะคนเราต้องอ่านข้อความหรือหนังสือต่างๆอยู่เสมอ นอกจากนี้

การอ่านยังสามารถพัฒนาความคิดและจิตใจของผู้ที่อ่าน ผู้ที่อ่านมากย่อมได้เปรียบผู้ที่อ่านหนังสือน้อย สามารถนำสิ่งอ่านมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต สร้างสรรค์สิ่งต่างๆที่มีประโยชน์

3.3 จุดมุ่งหมายของการอ่าน

การอ่านของแต่ละคนย่อมมีจุดมุ่งหมาย ไม่ว่าจุดมุ่งหมายนั้นจะเหมือนกันหรือแตกต่างกัน โดยมีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ดังนี้

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 122 - 124) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านคือการพัฒนา เพื่อที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายนั้น การอ่านเป็นการพัฒนาสมองและทักษะการแก้ปัญหา หรือการพัฒนาคน

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547 : 124) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า อ่านเพื่อความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อความคิดแปลกใหม่ เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เพื่อพัฒนาอาชีพและเพื่อพัฒนาสังคม เพราะการรับรู้ความรู้ ความคิดแปลกใหม่ ผสมผสานการเรียนรู้จากสื่อทันสมัย จะเกิดการพัฒนาตน เพื่อนำไปสู่การสร้างรายได้เพิ่มขึ้นได้อีกทางหนึ่ง แต่การอ่านจะเป็นไปตามความมุ่งหมายอย่างไรหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการทำความเข้าใจในจุดประสงค์ของการอ่านให้ชัดเจนด้วย

ลาวัญย์ สังขพันธานนท์และคณะ (2549 : 18) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่าน เป็นการอ่านเพื่อความรอบรู้ การอ่านเพื่อต้องการทราบข่าวสารข้อเท็จจริง การอ่านเพื่อความบันเทิงและความสนุกเพลิดเพลินและการอ่านเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล.(2550 : 42 - 43) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านแต่ละครั้งแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ เพศ วัย อาชีพ การศึกษาและความสนใจของแต่ละคน อ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านที่สำคัญและจำเป็นต่อวัยศึกษาเล่าเรียน อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่มุ่งผ่อนคลายอารมณ์ความตึงเครียด อ่านเพื่อฆ่าเวลา เป็นการอ่านที่ไม่ค่อยคาดหวังเรื่องความรู้ หรือเนื้อหาสาระมากนักและอ่านเพื่อหาคำตอบ เป็นการอ่านที่ต้องการคำตอบสั้นๆ หรือสาระสำคัญเท่านั้น

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 91 - 92) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านแต่ละครั้งนั้นผู้อ่านควรกำหนดวัตถุประสงค์ของการอ่านให้ชัดเจน เพื่อจะได้ง่ายต่อการค้นหาคำตอบที่ ต้องการ การอ่านเพื่อหาคำตอบหรือแสวงหาความรู้ ผู้อ่านสามารถรับรู้ข้อมูลต่างๆได้ด้วยการอ่าน เพื่อนำประโยชน์ที่ได้จากการอ่านนั้นมาพัฒนาศักยภาพทั้งทางการรับรู้ กระบวนการคิด การกระทำและทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ที่ดี การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ การอ่านนอกจากจะให้ประโยชน์แล้ว ยังมีส่วนช่วยตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของผู้อ่านด้วย เพื่อให้เกิดความสุข ความจรรโลงใจ การอ่านเพื่อประโยชน์ในการฝึกทักษะการออกเสียงให้ถูกต้อง กรณีนี้ผู้อ่านจะต้องเปล่งเสียงออกมาตามตัวอักษรที่ปรากฏเป็นถ้อยคำต่างๆ โดยจะต้องให้สื่อ

ความหมายให้ชัดเจน สอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการจะนำเสนอ และการอ่านเพื่อประโยชน์ในการยกระดับจิตใจของผู้อ่าน การอ่านเพื่อยกระดับจิตใจของผู้อ่านนั้น จะเป็นการอ่านเพื่อพัฒนาความคิด จิตใจและการกระทำต่างๆ ให้เป็นไปในทางที่ดี เพื่อประโยชน์แก่ตนเองและการอยู่ร่วมกับผู้อื่น

กล่าวโดยสรุป การอ่านไม่ว่าจะอ่านด้วยวัตถุประสงค์ใดก็ตาม ย่อมส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความคิดสร้างสรรค์ที่จะนำไปพัฒนาสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความรู้ เพื่อความบันเทิง เพื่อจรรโลงใจ เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพและเพื่อพัฒนาสังคม

3.4 ประโยชน์ของการอ่าน

มีผู้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านได้ดังนี้

เจือจันทร์ ไหวพริบ (2542 : 83) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านไว้ว่า ผู้อ่านจะอ่านหนังสือด้วยเหตุผลหลายประการ หากต้องการความเพลิดเพลิน สนุกสนาน จะอ่านหนังสือประเภทนวนิยาย เรื่องสั้น การ์ตูนหลากรส หากต้องการทราบข้อมูลที่ที่เป็นความรู้ด้านต่างๆ อาทิ เช่น การดำเนินชีวิต การปฏิบัติตนในวงสังคมมนุษย์สัมพันธ์ ขนบธรรมเนียมประเพณีธรรมชาติ ฯลฯ สามารถเลือกอ่านได้จากหนังสือประเภทสารคดี ส่วนหนังสือประเภทบทความจะบรรจุเนื้อหาที่เกี่ยวกับแนวคิด ทรรศนะของผู้เขียนหรือบุคคลต่างๆ สิ่งเหล่านี้ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านตามความสนใจและความต้องการของตนเองได้ ดังนั้นประโยชน์ของการอ่าน จึงสรุปได้ดังนี้ เพิ่มพูนความรู้ ความคิด ให้คุณค่าทางสติปัญญา ทนสมัย ทราบข่าวสารต่างๆ ให้คุณค่าทางสังคม เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน ให้คุณค่าทางอารมณ์

ฉวีวรรณ อุทกนิพนธ์ (2542 : 3 - 9) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความจำเป็นต่อการศึกษเล่าเรียนการอ่านเป็นประโยชน์ในการนำความรู้มาใช้ในชีวิตอย่างมีความสุข การอ่านเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและพัฒนาคุณภาพชีวิตทำให้มีบุคลิกภาพดี การอ่านก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การอ่านทำให้เป็นคนทันสมัย การอ่านทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

นวกรณ์ อุณเรือน (2547 : 40) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านไว้ว่า การอ่านเพื่อความรู้ การอ่านเป็นการเพิ่มพูน จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ การอ่านเพื่อแก้ปัญหา การอ่านเป็นการสร้างสรรค์สติปัญญาและความคิด การอ่านเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ การอ่านสามารถปรับปรุงความคิดเห็นของผู้อ่าน การอ่านเพื่อความสนุกสนาน การอ่านหนังสือ เมื่อแยกแยะและพิจารณาทั้งเนื้อหาและรสของงานเขียนนั้น การอ่านทำให้เป็นผู้มีวิจารณญาณ ผู้อ่านจะรู้จักการตัดสินใจด้วยตนเองโดยใช้เหตุผล ไตร่ตรอง ไม่ตกเป็นเหยื่อโฆษณาชวนเชื่อ การอ่านช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ การอ่านช่วยให้เกิดความคิดแปลกใหม่ในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ การอ่านช่วยอำนวยความสะดวก

ความสะดวกในชีวิตประจำวัน เช่น การหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าจากการอ่านก่อนออกไปซื้อ การอ่านช่วยพัฒนางานอาชีพ ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการเลือกอาชีพที่ตนถนัด การอ่านทำให้เป็นผู้ใฝ่เรียนใฝ่รู้ แสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ และการอ่านช่วยพัฒนาทักษะทางภาษา ผู้ที่อ่านอยู่เสมอและรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่อ่าน ย่อมมีทักษะทางภาษาที่ดีสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารได้

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านมีประโยชน์ต่อผู้อ่านเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะด้วยความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เพราะการอ่านเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อให้เกิดความรู้ ความคิด และการถ่ายทอดองค์ความรู้ใหม่ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ทำให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

3.5 องค์ประกอบของการอ่าน

การอ่านจะประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายได้นั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ของการอ่านโดยมีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

ศรีวิไล พลมณี (2545 : 140 - 141) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ว่า ขบวนการอ่านที่มีประสิทธิภาพของผู้ใหญ่ คือ ผู้อ่านต้องเป็นผู้รู้ภาษานั้นๆ ดีแล้วก่อนที่จะมีการอ่าน ผู้อ่านจะต้องรู้จักวิเคราะห์หรือแยกแยะคำ ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ถึงลักษณะคำ นึกออก แยกแยะตัวอักษรได้ ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้ลักษณะการอ่านที่มีหลักอยู่ ผู้อ่านต้องเรียนรู้ว่ามีระบบความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียง ผู้อ่านจะต้องเรียนรู้วิธีเข้าใจและระลึก ผู้อ่านต้องเรียนรู้ว่าตัวอักษร เป็นสิ่งแทนคำพูดและมีความหมายเปรียบเทียบกันได้

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547 : 126) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ว่า องค์ประกอบของการอ่าน มีกระบวนการที่ผู้อ่านต้องอ่านเพื่อเก็บสาระ เก็บใจความ เก็บความคิด เก็บทัศนคติ อารมณ์และมุมมองต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านมีความรู้ ความเข้าใจยิ่งขึ้น ทั้งการอ่านยังเป็นกระบวนการต่อเนื่องซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้ องค์ประกอบสำคัญของการอ่านมี 5 ประการ ดังนี้

1. ผู้อ่าน
2. สาร
3. ความหมาย
4. เลือกความหมาย
5. การนำไปใช้

ในกระบวนการทั้ง 5 ประการนี้ ผู้อ่านต้องมีความเข้าใจอย่างครบถ้วนในเรื่อง ความเข้าใจกับตัวอักษร ความคิด ข้อเท็จจริง ความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ ตลอดจนสารที่แทรกมากับเนื้อหาในรูปของนัยและบริบท โดยเฉพาะการจะนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้นั้น จำเป็นต้องมีความเข้าใจในเรื่องของประเภทหนังสือ ความรู้เรื่องการอ่านและการใช้ภาษาซึ่งเป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร

ทรงนาถ จันทร์กลั้ว (2550 : 42- 43 ; อ้างอิงจาก วาสนา บุญสม. 2538 : 22)

กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่สำคัญมาก ในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ

1. ผู้อ่าน การอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องมีผู้อ่าน
2. ตัวอักษรและความหมาย ถ้าผู้อ่านเข้าใจความหมายของตัวอักษร

จึงเรียกได้ว่าเป็นการอ่าน

3. เลือกความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร สามารถเลือกความหมายที่ดีที่สุดในหลายๆ ความหมาย ของบริบทได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยการพินิจพิจารณา ด้วยเหตุนี้จึงถือว่าการอ่านที่สมบูรณ์ เพราะมีทักษะทางด้านความเข้าใจ เนื้อเรื่อง และความคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มขึ้น

การนำไปใช้ เพื่อผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของอักษรสามารถเลือกความหมายที่ดี หรือถูกต้องที่สุด และยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองได้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และประเทศชาติ เรียกว่าอ่านเป็น เพราะมีความคิด พิจารณาในการอ่าน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการอ่านนั้นมี 5 องค์ประกอบด้วยกัน ทั้งหมดต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยผู้อ่านจะเป็นผู้ทำความเข้าใจกับตัวอักษรและความหมายที่ปรากฏ และจะต้องพิจารณาความหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แท้จริงที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อมายังผู้อ่าน เมื่อผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับเรื่องราวต่างๆ ได้แล้ว ประโยชน์สำคัญยิ่งที่จะตามมา คือ ผู้อ่านสามารถนำเอาสิ่งที่เป็นประโยชน์เหล่านั้นไปใช้ในการดำเนินชีวิตหรือเพื่อพัฒนาสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้นต่อไป

3.6 ประเภทของการอ่าน

มีผู้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ดังนี้

ไพพรรณ อินทนิล (2546 :32) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านแบ่งได้ 3 ประเภท คือ แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน แบ่งตามลักษณะของวัสดุการอ่านและแบ่งตามวิธีการประพันธ์

นวกรณ์ อุณเรื่อน (2547 : 33) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านแบ่งได้ 3 ประเภท คือการอ่านในชีวิตประจำวัน เป็นการอ่านทั่วไป เพื่อการรับรู้หรือเพิ่ลิดเพลน ไม่จำเป็นต้องรู้ละเอียดลึกซึ้ง การอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ เป็นการอ่านด้วยความตั้งใจเพื่อต้องการให้รู้ข้อเท็จจริง

การอ่านด้วยความวิเคราะห์ เป็นการอ่านที่ลึกซึ้งและยากกว่าการอ่านประเภทอื่นๆ ซึ่งต้องต้องแยกแยะพิจารณาอย่างละเอียด ในเรื่องของรูปแบบ เนื้อหา กลวิธีในการนำเสนอ การใช้ภาษา แนวคิดเป็นต้น

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2547 : 131) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านโดยทั่วไปจะแบ่งประเภทของการตามลักษณะจุดมุ่งหมายในการอ่านว่า ต้องการจะเป็นผู้รับสารหรือส่งสาร ในการอ่านเพื่อรับสารผู้อ่านย่อมประสงค์จะรับสารโดยรวดเร็วก็จะเลือกอ่าน

ไม่ออกเสียง หากจุดมุ่งหมายจะอ่านเพื่อรับสารและส่งสารไปพร้อมกันก็จะเลือกอ่านออกเสียงเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการอ่านของตนเองและออกเสียงต่างๆ เพื่อให้ผู้รับสารผ่านเสียงจึงมีการแบ่งประเภทของการอ่านในลักษณะนี้เป็น 2 ประเภท ดังนี้ 1. การอ่านในใจ 2. การอ่านออกเสียง

ลาวัญย์ สังขพันธ์านนท์และคณะ (2549 : 18 - 21) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า จำแนกประเภทตามลักษณะการอ่าน ได้ 2 ประเภท คือการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ การจำแนกประเภทตามวิธีการอ่าน ได้ 5 วิธี คือ การอ่านอย่างคร่าวๆ การอ่านแบบตรวจตรา การอ่านแบบศึกษาค้นคว้า การอ่านเชิงวิเคราะห์หรือการอ่านตีความ และการอ่านโดยใช้วิจารณ์

กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์(2551 : 96) ได้กล่าวถึงประเภทของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญในการสื่อสารที่จะต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญ แบ่งได้ 2 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

3.7 ความสามารถในการอ่าน

มีผู้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านนับว่าเป็นจุดมุ่งหมายหรือประเด็นหลักของการอ่าน เพราะการอ่านแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็ว ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน ถือว่าการอ่านไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ อุหาภินันท์ (2542 : 30 - 38) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถในการอ่านหรือประสิทธิภาพในการอ่านหมายถึงว่า ผู้อ่านจะต้อง “อ่านเป็น” ประกอบด้วย อ่านได้ถูกต้องตามตัวสะกดการันต์ อ่านออกเสียงถูกต้องตามหลักการอ่านและแยกคำ อ่านได้รวดเร็ว เข้าเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญได้ มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน อ่านแล้วเกิดความคิดสร้างสรรค์ อ่านแล้วสามารถสังเคราะห์ได้ อ่านแล้วสามารถแสดงความคิดเห็นประเมินสิ่งที่ตนอ่านได้ อ่านโดยการกวาดสายตาให้กว้างและอ่านโดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว มีสมาธิในการอ่าน อ่านเร็วเพื่อเลือกหยิบความ อ่านแล้วได้ความรู้ อ่านแล้วสามารถอธิบายได้ อ่านแล้วสามารถตอบคำถามได้และปฏิบัติตามขั้นตอนที่อธิบายไว้ในหนังสือได้ อ่านแล้วสามารถตอบคำถามจากหนังสือที่อ่านได้ อ่านแล้วสามารถสรุปได้ อ่านแล้วรู้จักบันทึกไว้ รู้จักใช้ส่วนต่างๆของหนังสือ เพื่อที่จะเลือกอ่านหัวข้อและเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ไม่มีนิสัยเสียในการอ่าน สามารถอ่านได้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ อ่านออกเสียงและอ่านในใจ

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2545.102 – 103 ; อ้างอิงจาก สมจิตรา เรื่องศรี.2546 : 89 - 90) ตัวอย่างเกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่าน ระดับดีมาก คือ อ่านและเข้าใจเรื่องยากๆ สนุกสนานและสนใจด้วยตนเองอย่างอิสระ สรุปได้ถูกต้อง ใช้ข้อคิดเห็นและใช้หนังสือสนับสนุนความคิดเห็นของตน ใช้กลยุทธ์ต่างๆในการอ่านเพื่อการเข้าใจเรื่องที่แตกต่างกัน ระดับดี

คือ อ่านและเข้าใจสิ่งที่หลากหลายได้อย่างดี อ่านเจียบๆได้ เริ่มตั้งข้อสังเกต ใช้กลยุทธ์ในการอ่าน เพื่อความเข้าใจความหมาย ระดับพอใช้ คือ อ่านและเข้าใจสิ่งที่อ่านที่มีเนื้อหาสั้นๆมีการอธิบายง่ายๆ ชอบอ่านเสียงดัง ต้องการความช่วยเหลือในการอ่านทุกครั้ง เข้าใจเพียงหนังสือในระดับชั้นของตนเองเท่านั้น ระดับไม่ผ่าน คือ ต้องการความช่วยเหลือในการอ่านทุกครั้ง จับใจความเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่รู้ความหมายตัวหนังสือ อ่านตามลำพังไม่ได้

3.8 การอ่านสะกดคำภาษาไทย

การอ่านสะกดคำ จะเริ่มจากการอ่านออกเสียงพยัญชนะแล้วอ่านเสียงสระ บ้าง จากนั้นอ่านคำที่ได้จากเสียงพยัญชนะประสมกับเสียงสระ มีผู้กล่าวถึงการอ่านสะกดคำภาษาไทยไว้ดังนี้

อัจฉรา ชีวพันธ์(2546 : 32) กล่าวถึงการสะกดคำ แจกลูก ตามแนวการสะกดของ โรงเรียนสาธิตจุฬา ว่าการสะกดคำและการแจกลูกมีความหมายไม่เหมือนกันและไม่ควรใช้รวมปนกันไปว่าสะกดคำแจกลูก เพราะการสะกดคำ หมายถึง การแยกส่วนประกอบของคำว่ามีพยัญชนะต้นอะไร สระอะไร วรรณยุกต์ใด หรือตัวสะกดใด

ตัวอย่างการสะกดคำมีดังนี้

มอ – แอ – วอ	แมว
ร(รอ) – โอะ – ถ(ถอ)	รถ
พ(พอ) – ล(ลอ) – อา – ย(यो)	พลาย
ส(สอ) – ม(มอ) – อุ – ค(คอ)	สมุด

ส่วนการแจกลูกเป็นการไหลเสียงโดยอาจใช้พยัญชนะเป็นหลัก และแจกลูกสระต่างๆ เช่น

กะ กา กิ กี่ กี้ กือ กุ ฤ ฯลฯ

หรือใช้สระเป็นหลักและแจกรูปพยัญชนะให้หลากหลาย เช่น กา ตา นา สา มา วา ฝา งา ฯลฯ อย่างไรก็ตามในการสะกดคำผู้สอนอาจใช้ตามแนวทางการสะกดคำของโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ใช้ ดังนี้

บ(บอ) – อา – น(นอ)	บาน – ไไม้โท – บ้าน
ฉ(ฉอ) – อะ – น(นอ)	ฉั่น
ข(ขอ) – น(นอ) – โอะ – ม(มอ)	ขนม

กล่าวโดยสรุป คือ ถ้าคำใดไม่มีวรรณยุกต์ ก็จะสะกดเรียงไปจากพยัญชนะต้น สระและตัวสะกด แล้วจึงออกเสียงคำนั้น เช่น

ห(หอ) – อา – ม(มอ)	หาม
จ(จอ) – ออ – ง(งอ)	จอง
ล(ลอ) – อุ – ก(กอ)	ลูก

แต่ถ้าคำใดมีรูปวรรณยุกต์ก็จะสะกดเรียงจาก พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด แล้ว
ออกเสียงคำนั้นก่อนจึงจะต่อด้วยรูปวรรณยุกต์ แล้วออกเสียงคำนั้น เช่น

พ(พอ) – ออ	พอ – ไม้เอก	พ่อ
ม(มอ) – แอ	แม – ไม้เอก	แม่
ต(ตอ) – เอา	เตา – ไม้เอก	เต่า

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 ข :7) ได้กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า

การสะกดคำจะช่วยให้เด็กเรียนอ่านคำได้ด้วยตนเองเมื่อพบคำใหม่ การอ่านสะกดคำมีสองวิธีดังนี้

วิธีที่ 1 วิธีสอนสะกดตามเสียง เพื่อสะกดคำอ่านได้ถูกต้อง จะใช้สะกดคำ
ตามเสียงของคำ โดยสะกดคำวิธีใดวิธีหนึ่งก็ได้เช่น

ตา	สะกดว่า	ตอ – ออ – ตา
ตาม	สะกดว่า	ตอ – ออ – ตา – ตา – มอ – ตาม
ป่า	สะกดว่า	ปอ – ออ – ปา – ปา – โท – ป่า
	หรือ	ปอ – ออ – ปา – ปา – ไม้โท – ป่า
กึ่ง	สะกดว่า	กอ – อี – กี – เอก – งอ – กึ่ง
	หรือ	กอ – อี – งอ – กิ่ง – กิ่ง – เอก – กึ่ง
หมา	สะกดว่า	หอ – มอ – หมอ – หมอ – ออ – หมา
กร้า	สะกดว่า	กอ – รอ – กรอ – กรอ – อ้า – กร้า

เมื่อนักเรียนสะกดคำได้ถูกต้องแล้ว ครูให้นักเรียนเล่นเกม เช่น ครูบอกคำแล้วคัดคำเหล่านั้นลงใน
สมุดเพื่อนักเรียนจะได้จำคำได้แม่นยำ

วิธีที่ 2 วิธีสอนสะกดคำตามรูป เพื่อสะกดคำเขียนให้ถูกต้องมีวิธีสะกดคำ เช่น

หมา	สะกดว่า	หอ – มอ – ออ – หมา
หมาย	สะกดว่า	หอ – มอ – ออ – ยอ – หมา
กร้า	สะกดว่า	กอ – รอ – อ้า – กร้า
กร้า	สะกดว่า	กอ – รอ – อ้า – กร้า – ไม้เอก – กร้า

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ(2553 : 21 - 22)

ได้กล่าวถึงการสะกดคำไว้ว่า การสะกดคำ หมายถึง การอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระ
วรรณยุกต์ และตัวสะกดมาประสมเป็นคำอ่าน วิธีสะกดคำมีหลายวิธี ถ้าสะกดเพื่ออ่านจะสะกดคำ
ตามเสียง ถ้าสะกดเพื่อเขียนจะสะกดตามรูป และการสะกดคำจะสะกดเฉพาะคำที่เป็นคำไทยและ
ตัวสะกดตรงตามรูปคำ

1. วิธีสะกดคำตามรูปคำ

กา สะกดว่า กอ – อา – กา

กาง สะกดว่า คอ – อา – งอ – กาง

บ้าน สะกดว่า บอ – อา – นอ – บาน – ไม้โท – บ้าน

2. วิธีการสะกดคำโดยสะกดแม่ ก กา ก่อนแล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

ทาง สะกดว่า ทอ – อา – ทา – ทา – งอ – ทาง

ร้าน สะกดว่า รอ – อา – รา – รา – นอ – ราน – ราน – ไม้ - โท – ร้าน

3. วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่สะกดไม่ตรงตาม

มาตราตัวสะกดจะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีสอนอ่านและเขียนมีวิธีดังนี้

ดูรูปคำและอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง

จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ

รู้หลักการสะกดคำ

คำที่สะกดไม่ตรงมาตราจะไม่สะกดคำ แต่ใช้หลักการสังเกตคำ เช่น

คำว่าเหตู ออกเสียงตัวสะกดในแม่ กด

4. วิธีสะกดคำควบกล้ำ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ

4.1 การสะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำด้วยการอ่านอักษรควบก่อนแล้วจึงสะกดคำ เช่น กราบ สะกดว่า กรอ – อา – บอ – กราบ

4.2 การสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้ใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กรอง สะกดว่า กอ – รอ – ออ – งอ – กรอง

5. วิธีสะกดคำที่มีอักษรนำ มีวิธีการสะกดคำ ดังนี้

5.1 ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน เช่น หน ออกเสียง หนอ หย หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ – อา – หยา หนู สะกดว่า หนอ – อุ – หนู ให้เห็นว่าอักษรตัวแรก มีอิทธิพลต่ออักษรตัวที่สอง ส่วนการสะกดคำเพื่อมุ่งเขียน สะกดคำให้ถูกต้องอาจสะกดแบบเรียงตัวพยัญชนะ เช่น หนู สะกดว่า หอ – นอ – อุ หนู

5.2 อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็นเสียง ย แล้วสะกดคำ เช่น ย่า สะกดว่า ยอ – อา – ยา – ยา – เอก – ย่า (ออกเสียง ย่า เพราะอิทธิพลของเสียงอ ที่เป็นอักษรนำ) หรือออ – ยอ – อา – ยา – ไม้ – เอก – ย่า หรือจำรูปคำทั้ง 4 คำ ย่า อยู่ อย่าง ยาก

5.3 การสะกดคำอักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว หรืออักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว เช่น
สง สม สน ผล กล ฅง ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน แล้วจึงสะกดเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง เช่น
เสมอ สะกดว่า สะหมอ – เออ – สะ – หมอ สนอง สะกดว่า สอ – นอ – ออ – งอ – สะหนอง

6. วิธีสะกดคำสระเปลี่ยนรูปและลครูป

สระโอะ มีตัวสะกด จะลครูป ลด สะกดว่า ลอ – โอะ – คอ – ลด

สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ วัน สะกดว่า

วอ – อะ – นอ – วัน

สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปโดยใช้ไม้ไต่คู้ เป็ด สะกดว่า

ปอ – เอะ – คอ – เป็ด

สระเออ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป เดิน สะกดว่า

คอ – เออ – นอ – อ เดิน

สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูป ลวด สะกดว่า ลอ – อัว – คอ – ลวด

7. วิธีการสะกดที่มีตัวการันต์ การสะกดคำที่มีตัวการันต์จะให้อ่านเป็นคำแล้วสังเกต
รูปคำและรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษาว่าคำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะที่มีตัวการันต์กำกับจะไม่ออกเสียง

3.9 ความสามารถในการอ่านสะกดคำ

การอ่านสะกดคำให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนทุกคน
จะต้องระมัดระวังไม่ให้อ่านสะกดผิด เพื่อให้คำไทยเป็นมาตรฐานเดียวกัน ผู้เรียนพึงสังเกต จดจำ
หาแนวเทียบให้เข้าใจความหมายของคำต่างๆ การสะกดคำภาษาไทย

กรมวิชาการ (2546 ข :134 - 138) ได้กล่าวถึงความสามารถในการสะกดคำภาษาไทย
ไว้ดังนี้

3.9.1 การแจกลูก แบ่งออกเป็น 2 นัย

นัยแรก นักเรียนสามารถแจกลูกในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา ฅง กน กม เกย
เกอว กก กค และแม่กบ การแจกลูกจะเริ่มต้นจากการสอนให้จำ และออกเสียงพยัญชนะ และสระ
ให้ได้ก่อนจากนั้นจะเริ่มแจกลูกในแม่ ก กา(ไม่มีตัวสะกด) โดยวิธีสะกดคำไปที่ละคำ ไล่ไป
ตามลำดับของสระ แล้วจึงอ่านโดยไม่สะกดคำ จึงเรียกว่าแจกลูกสำกดคำ นักเรียนต้องอ่านคำ
มาตราตัวสะกดให้คล่องตามลำดับ แม่ ก กา แม่กง แม่กน ถึงแม่กก แม่กค และแม่กบ จากนั้น
จะอ่านเป็นเรื่อง เพื่อประยุกต์หลักการอ่านไปสู่การอ่านคำที่เป็นเรื่อง อย่างหลากหลาย

นัยที่ 2 นักเรียนสามารถเทียบเสียง เป็นการแจกลูกวิธีหนึ่ง เมื่อนักเรียนอ่านคำ
ได้แล้วให้นำรูปคำมาแจกลูก โดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้น หรือพยัญชนะท้าย เช่น บ้าน สูตรของคำ

คือ บาน ให้หาพยัญชนะต้นมาอ่านแทน เช่น ก้าน ป้าน ร้าน ล้าน ค้าน เป็นต้น หลักการเปรียบเทียบเสียงวิธีนี้มีหลักการ ดังนี้ 1.ให้อ่านสระเสียงยาวก่อนสระเสียงสั้น 2. นำคำที่มีความหมายมาสอน 3. เปลี่ยนพยัญชนะที่เป็นพยัญชนะต้นและพยัญชนะเสียงท้าย 4. นำคำที่อ่านมาจัดทำแผนภูมิการอ่าน เช่น กา มา นา ยา ลา , คำ ม้า ช้า ล้า น้ำ , บ้าน ก้าน ป้าน ร้าน ค้าน ฯลฯ จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การแจกถูกเป็นการเริ่มนำเสียงพยัญชนะต้น สระและวรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกดมาประสมกัน ทำให้ออกเสียงคำในภาษาไทยมีความหมาย

3.9.2 การสะกดคำ นักเรียนสามารถอ่านโดยนำเสียงพยัญชนะต้น สระวรรณยุกต์ และเสียงตัวสะกดมาประสมกันเป็นคำอ่าน การอ่านสะกดคำ ต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำ พร้อมๆกับอ่าน และสอนสะกดคำ จะนำคำที่มีความหมายมาสอน เมื่อสะกดคำ จำคำได้แล้วต่อไปจะต้องไม่ใช้วิธีการสะกดคำ มิฉะนั้นนักเรียนจะอ่านจับใจความไม่ได้ และอ่านได้ช้า การสะกดคำมีวิธีการสะกดคำหลายวิธี สะกดคำเพื่ออ่านจะสะกดคำตามเสียง ถ้าสะกดคำเพื่อเขียนจะสะกดคำตามรูป และการสะกดคำเฉพาะ คำที่เป็นคำไทยตัวสะกดตรงรูปคำ คือ แม่กง ใ้ ง สะกด แม่กน ใ้ น สะกด มีวิธีการสะกดคำ ดังนี้

วิธีการสะกดคำตามรูปคำ

กา	สะกดว่า	กอ – อา – กา
ขา	สะกดว่า	ขอ – อา – ขา
คาง	สะกดว่า	คอ – อา – งอ – คาง
ค้าง	สะกดว่า	คอ – อา – งอ – คาง – ไ้ – ไท – ค้าง

วิธีการสะกดคำโดยวิธีแม่ ก กา แล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกด

คาง	สะกดว่า	คอ – อา – คา – คา – งอ – คาง
ค้าง	สะกดว่า	คอ – อา – คา – คา – งอ – คาง – คาง – ไ้ – ไท – ค้าง

วิธีสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด คำที่สะกด ไม่ตรง

ตามมาตราตัวสะกด จะเป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น คำที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ภาษาอังกฤษ เป็นต้น วิธีการสอนอ่านและเขียนมีวิธีการดังนี้ 1. เห็นรูปคำ และอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง 2. จำรูปคำและรู้ความหมายของคำ 3. รู้หลักสะกดคำ เช่น แม่กง ใ้ ง สะกด,แม่กน ใ้ น ร ล พ ญ ฃ , แม่กบ ใ้ บ ภ พ ป ฟ คำที่สะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด จะไม่สะกดคำ แต่จะใช้หลักการสังเกตรูปคำ จำคำให้ได้โดยอ่านและเขียนคำนั้นอยู่เสมอ รู้ความหมายของคำ และรู้หลักการสะกดคำ เช่น เหตุ ให้รู้ว่า คุ ออกเสียง ค เป็นเสียงท้าย

วิธีการสะกดคำอักษรควบ มีวิธีการสะกดคำ 2 วิธี คือ สะกดคำเพื่ออ่าน จะมุ่งที่เสียงของคำ ด้วยการอ่านอักษรควบก่อน เช่น กร ออกเสียงกรอ ปล ออกเสียง ปลอ แล้วนำเสียงกรอ ปลอ สะกดคำ กรอ – ออ – จอ กรอง ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกล้ำก่อน วิธีนี้นักเรียนจะออกเสียงกล้ำชัดเจน อีกวิธีหนึ่งเป็นการสะกดคำแบบเรียงพยัญชนะต้น วิธีนี้จะใช้ในการสะกดคำเพื่อเขียน เช่น กอ – รอ – อา – บอ – กราบ ถ้าสะกดแบบเรียงพยัญชนะต้น นักเรียนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก และทิ้งเสียงพยัญชนะตัวที่สอง ทำให้ออกเสียงควบไม่ชัด

วิธีการสะกดคำอักษรนำ มีวิธีสะกดคำดังนี้

ห นำ ย ร ล ว ให้ออกเสียงพยัญชนะนำก่อน หน ออกเสียง หนอ หย ออกเสียง หยอ เป็นต้น แล้วจึงสะกดคำ เช่น หยา สะกดว่า หยอ – อา – หยา หนู สะกดว่า หนอ – อุ – หนู ให้เห็นว่ามียกษรตัวแรกมีอิทธิพลต่ออักษรตัวที่สอง

อ นำ ย ให้ออกเสียง อย เป็น ย แล้วสะกดคำ อย่า สะกดว่า ยอ – อา – ยา – ยอ – เอก – อย่า (ออกเสียง อย่า เพราะอิทธิพลของเสียง อ ที่เป็นอักษรนำ)

การสะกดคำที่อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยวหรืออักษรกลางนำต่ำเดี่ยว เช่น สง – สน – สม – ผล – กล – ถง – ตล เป็นต้น ให้ออกเสียงนำก่อน เช่น สน ออกเสียง สะ – หนอ สม ออกเสียง สะหมอ ผล ออกเสียง ผ – หลอ แล้วจึงสะกดคำเพื่อออกเสียงให้ถูกต้อง

วิธีการสะกดคำที่สระเปลี่ยนรูป และลดรูปมีสระบางตัวสระเมื่อมีตัวสะกดจะเปลี่ยนรูปคำ ตัวอย่างเช่น

สระโอะ มีตัวสะกดจะลดรูป

ลค สะกดว่า ลอ – โอะ – คอ – ลค

สระอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้หันอากาศ

วัน สะกดว่า วอ – อะ – นอ – วัน

สระเอะ มีตัวสะกด จะเปลี่ยนรูปเป็นไม้ไต่คู้

เปิด สะกดว่า ปอ – เอะ – คอ – เปิด

ฯลฯ

การสอนคำที่มีสระเปลี่ยนรูปให้นักเรียนสังเกตรูปคำและเข้าใจว่า ใช้สระใดเป็นสระประสมคำ และรู้ความหมายของคำ รูปคำที่มีวิธีเขียนอย่างไร การอ่านและเขียนอยู่เสมอจะทำให้ นักเรียนจำคำได้ดี

วิธีสะกดคำที่มีตัวการันต์ เป็นคำที่มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต จะมีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด การสะกดคำที่มีตัวการันต์จะให้อ่านเป็นคำ แล้ว

สังเกตรูปคำแล้วรู้กฎเกณฑ์ตามหลักภาษาคำที่มีตัวการันต์ พยัญชนะตัวการันต์จะไม่ออกเสียง

4. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

มีผู้กล่าวถึง คำว่าทักษะปฏิบัติไว้ดังนี้

ชาลส์ ชมคิช (2548: 144 ; อ้างอิงจากทิสนา แคมมณี. 2551 : 246 - 247) กล่าวว่าไว้ว่า การฝึกทักษะควรใช้ฝึกทักษะย่อยๆก่อนแล้วค่อยฝึกทักษะใหญ่ๆ ซึ่งรูปแบบนี้มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ โดยครูแนะนำหรือสาธิตให้เห็นทักษะทั้งหมด โดยภาพรวมตั้งแต่ต้นจนจบ

ขั้นที่ 2 สาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วนๆให้ผู้เรียนสังเกตและปฏิบัติตามที่ละส่วน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต โดยครูจะเดินดูว่าทักษะย่อยเหล่านั้นมีใครทำผิดหรือถูกบ้างและเมื่อปฏิบัติทักษะย่อยได้แล้วก็เริ่มขั้นต่อไป

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเฉพาะ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ครูแนะนำทักษะเฉพาะที่ประณีตสวยงามให้แก่ผู้เรียนยิ่งขึ้น เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์ โดยฝึกหลายๆครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบ ฝึกซ้ำๆจนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างสมบูรณ์

ทิสนา แคมมณี (2551:246 - 247) กล่าวว่าไว้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies) ดังนี้

ทฤษฎี / หลักการ / แนวคิดของรูปแบบ เดวิสได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้เรียนประสบผลสำเร็จรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น

วัตถุประสงค์ของรูปแบบ รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมด ลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไปก่อนสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวม

ของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็นส่วนย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้าๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มี การสาธิตหรือแบบอย่างให้ดู หากคิดชัดเจน ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ ช่วยผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย นั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยๆ ไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจได้รับ คำแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่นทำได้ประหยัดลง ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียน สามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึก ปฏิบัติหลายๆ ครั้งจนชำนาญ สามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ คือ ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติทักษะได้ อย่างดี มีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วย ทักษะย่อยๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อย เชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ซึ่ง กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบมีทั้งหมด 5 ขั้น คือระเบียบวิธีการสอน(Methodology)

1. ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือ การกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ช้าหรือเร็วเกินไปนัก ก่อนการสาธิต ควรจะให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะ จุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

2. ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการ กระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรจะแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ หรือแบ่งสิ่งที่ กระทำออกเป็นส่วนย่อยๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วน อย่างช้าๆ

3. ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

4. ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้นทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

5. ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างที่ชำนาญ (แอดมินิสเตรเตอร์. สืบค้นเมื่อ 8 สิงหาคม 2553, จาก

<http://home.dsd.go.th/view=article&id=47:davies&catid=45:psyc>)

จากการศึกษารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวิส (Davies) สรุปได้ว่าเป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำหรือการแสดงออกต่างๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ เดวิส(Davies)นี้เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อยๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดี และรวดเร็วขึ้น

5. นิทานเสริมทักษะการอ่าน

5.1 ความหมายของนิทาน

มีผู้ให้ความหมายของนิทานไว้ดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์(2539 : 16) กล่าวว่านิทานหมายถึง เป็นเรื่องเล่าที่มีการสืบทอดต่อกันมาในครั้งสมัยโบราณ ถือเป็นประเพณีโดยมีผู้เล่าที่มีความสามารถและบุคคลที่น่านับถือนิทานที่เล่ากันทุกชาติ ทุกภาษา เนื้อหาของนิทานที่เล่าเป็นเรื่องราวที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ความดี ความงามและเรื่องของการยกย่องเชิดชูปลูกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม ต่อมามีการให้ความสำคัญแก่นิทานโดยนำเอาเข้ามาเล่าและจัดกิจกรรมในห้องสมุด ตลอดจนการเรียนการสอน

วรรณิ ศิริสุนทร(2539: 2) กล่าวว่าไว้ว่า การเล่านิทานว่ามีมาก่อนสมัยประวัติศาสตร์แล้ว ถือเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดอย่างหนึ่ง มีทฤษฎีที่เชื่อถือกันอย่างกว้างขวาง การเล่านิทานเป็นความพยายามของมนุษย์สิ่งแรกที่จะพูดจาติดต่อกับหรือบอกเล่า การผจญภัยภายในครอบครัวหรือภายในเผ่าของตน การเล่านิทานมีอยู่ทั่วไปตามแหล่งอารยธรรมต่างๆ หรือชนชาติต่างๆ เรื่อง ที่เล่ากันก็มีแตกต่างกันไปตามแต่ละสถานที่เล่า และจุดมุ่งหมายของการเล่านิทานก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา อย่างไรก็ตามการเล่านิทานก็ยังเป็นสิ่งที่ไม่เคยขาดความต้องการขั้นพื้นฐานของสังคม หรือความต้องการส่วนตัวของมนุษย์ให้เต็ม ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นเรื่องราวในอดีต อธิบายการเกิดหรือจุดเริ่มต้นของสิ่งต่างๆ เพื่อความบันเทิง และถ่ายทอดเรื่องราวในอดีตของวีรบุรุษคนสำคัญ โดยการเล่านิทานที่มีมาแต่เดิมนั้นเป็นการเล่าปาก ต่อมาเมื่อมีการใช้อักษรและการพิมพ์จึงได้เริ่มบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร

นภกรณ อันทะผลา(2747 : 248 ; อ้างอิงจากลัดดา นิละมณี. 2547 : 9) ได้ให้ความหมายของการเล่านิทานไว้ว่า การเล่านิทานหมายถึงวัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่นำมาเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความสนใจ ประสบการณ์ ทัศนคติ และค่านิยม

ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก มาใช้ในการเล่านิทาน นอกจากนี้ยังควบคุมถึงอุปกรณ์ วิธีการที่ครูควรส่งเสริมให้เด็กเล็กๆเพื่อใช้ในการเล่านิทาน เพื่อให้เพื่อนชมและฟัง เนื่องจากเด็กมีจินตนาการและมโนธรรมสูงอยู่แล้ว เด็กสามารถช่วยกันเล่านิทานโดยแต่งเรื่องนิทานใหม่ๆแปลกขึ้นเองซึ่งการเล่านิทาน โดยให้เด็กเป็นผู้เล่าเอง สามารถทำได้หลายรูปแบบ คือ การเล่านิทานโดยเด็กเป็นผู้เล่าเอง การเล่าจากหนังสือ การเล่านิทานต่อจากเรื่องที่ไม่สมบูรณ์ การขยายเรื่องราวจากนิทานที่ได้ฟังมา

นิทาน หมายถึง เหตุการณ์ที่มาแต่เริ่มแรก คงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงแล้วเล่าสู่กันฟัง มีการเพิ่มเติมเสริมแต่งให้พิสดารมากยิ่งขึ้น จนห่างไกลจากเรื่องจริง กลายเป็นนิทานไป การเขียนนิทานในความหมายแรก อาจเป็นการเขียนจากจินตนาการก็ได้

5.2 ประเภทของนิทาน

มีผู้กล่าวถึงประเภทของนิทานไว้ดังนี้ นิทานแบ่งออกได้หลายประเภท ตามแต่จะใช้สิ่งใดเป็นเกณฑ์ในการแบ่งเช่น มีการแบ่งนิทานตามรูปแบบทฤษฎีวิวัฒนาการของนิทาน แบ่งตามยุคสมัย แบ่งตามเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หรือแบ่งตามรูปแบบของนิทานเป็นต้น

ไพพรรณ อินทนิล(2534 : 27 - 28) ได้แบ่งนิทานตามรูปแบบของนิทานได้ 5 ประเภท ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือนิทานเทพนิยาย มักกำหนดสถานที่เลื่อนลอยไม่แน่ชัด เช่น ในกาลครั้งหนึ่งมีเมืองๆหนึ่ง ตัวละครมีฤทธิ์เดชมาก ถ้าเป็นชายยากจนจะได้แต่งงานกับหญิงสูงศักดิ์ เช่น สังข์ทอง ปลาบู่ทอง สโนไวท์ ซินเดอเรลลา

2. นิทานท้องถิ่น หรือเรียกว่าตำนาน มักจะเกี่ยวกับความเชื่อ เช่น เรื่องพระอินทร์ทำมหาสงคราม

3. เทพปกรณัม ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อ เช่น เรื่อง พระอินทร์ทำสงคราม

4. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ แต่มักมีความประหลาดเช่นเดียวกับคน แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ นิทานประเภทสอนคติธรรม คล้ายนิทานคติสอนใจ คือตัวเอกต้องเป็นสัตว์แต่มีคติสอนใจ และสองนิทานประเภทเล่าซ้ำๆหรือเล่าไม่รู้จบ เช่น เรื่องยายกะตา มีวิธีเล่าแบบจำเพาะ

5. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องสั้นๆจุดสำคัญเป็นเรื่องไม่น่าจะเป็นไปได้ อาจจะเป็นการแก้แค้น แก้แค้น การแสดงปฏิภาณไหวพริบ เป็นการแสดงออกทางอารมณ์ของมนุษย์ที่ต้องหลุดพ้นจากกรอบของวัฒนธรรม ประเพณีและกิจวัตรประจำวัน ฉะนั้นนิทานประเภทนี้จึงรวมไปถึงนิทานเหลือเชื่อ ซึ่งทั้งผู้ฟังและผู้เล่าไม่ใส่ใจในความไม่สมจริงเหล่านั้น

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 20 - 22) ได้กล่าวถึงประเภทของนิทาน ดังนี้

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรัมปรา เป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความจริงของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นจะมีอภินิหาร หรือเวทมนต์ ฤทธิ์เดช จากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษหรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์หรือเมืองบาดาล มีพระเอกเป็นเจ้าชาย มีนางเอกเป็นเจ้าหญิง มีนางฟ้า เทวดา มียักษ์ เป็นต้น

2. นิทานประจำถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขา ทะเล แม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การคิด ฯลฯ

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เทียบเคียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมให้บังเกิดผลในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่เล่าอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถ อดอาจ กล้าหาญ มักเป็นเรื่องถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญๆไว้ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกินความเป็นจริงเพื่อให้เรื่องราวสนุกสนานทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามบุคคลที่เป็นวีรบุรุษนั้นมีความสามารถและน่าสนใจจริงๆ

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาของสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบ

คำถามเรื่องราวอื่นๆด้วย เช่น กระต่ายในดวงจันทร์ ทำไมน้ำทะเลจึงเค็ม นกยูงกับกาเป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อ โดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอิทธิพลเหนือความเป็นจริง ลึกลับ ได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม สอนจริยธรรม แฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไข บางครั้งสอนแบบทางอ้อมผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเองเป็นเรื่องบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ แต่มีมุขที่ตลกขบขัน สนุกสนาน ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบ เรื่องราวแปลกๆ เรื่องเกินความจริง

วรรณิ ศิริสุนทร(2539 : 22) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. นิทานพื้นบ้าน (folk tales) เป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง จดจำเรื่องราวมาเขียนบ้าง ไม่ปรากฏว่ามีผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใคร มักจะอ้างว่าเป็นของเก่าแล้วเอามาเล่าใหม่ ซึ่งแบ่งออกเป็นชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1.1 นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ มีตัวละครเป็นสัตว์พูดได้ตอบกัน บางครั้งสัตว์ก็พูดได้ตอบกับคนด้วย เช่น เรื่องแม่ไก่สีแดง ปลาบู่ทอง ลูกเสือกกับลูกวัว เป็นต้น

1.2 นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานเรื่องธรรมดาพื้นๆแต่เนื้อเรื่องจะซ้ำๆกันไปเรื่อย เช่น เรื่องตากับยาย เรื่องลูกไก่ตื่นตูม

1.3 นิทานตลกขบขัน เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระหรือโง่เขลาหรือแปลกประหลาดชวนให้หัวเราะเป็นเรื่องตลกขบขัน บางครั้งก็เป็นเรื่องใช้ปฏิกิริยาไหวพริบ เช่น เรื่องศรีธนไชย เป็นต้น

1.4 นิทานอธิบายเหตุ ส่วนใหญ่นิทานพื้นบ้านชนิดนี้มีเรื่องอธิบายหรือตอบคำถามเล็กๆ ว่า ทำไม ส่วนใหญ่อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของสัตว์ หรือขนบทำเนียบประเพณีของคนในชาติต่างๆ บางครั้งก็เกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น เรื่องทำไปกระต่ายจึงหางสั้น เสือทำไมจึงมีลาย น้ำทะเลทำไมจึงเค็ม

1.5 เทพนิยาย เป็นนิทานเกี่ยวกับเวทมนต์คาถา มีลักษณะที่เห็นเด่นชัด คือเนื้อเรื่อง ยาว ซับซ้อน ตัวละครมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์สามารถบันดาลสิ่งดีงามหรือสิ่งชั่วร้ายได้ ผู้วิเศษสามารถทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ได้ตามที่คนธรรมดา ไม่สามารถทำได้ เป็นนิทานพื้นบ้านที่ครองใจเด็กมาเป็นเวลาช้านาน มักจะนิยมขึ้นต้นว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” หรือ “ในกาลครั้งหนึ่ง” เช่น เรื่องสังข์ทอง พระรถเมรี เจ้าหญิงนิทรา

2. นิทานสอนคติธรรม(Fables) มีลักษณะเป็นนิทานสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์ ที่บทบาทเหมือนคน มีแกนเรื่องเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น และต้องให้มีบทเรียนที่สอนใจ เป็นข้อสรุปที่ชัดเจน นิทานคติธรรมที่เป็นที่รู้จักกันดี ได้แก่ นิทานอีสป ผู้เขียนคือ อีสป ซึ่งเข้าใจว่าเป็นทาสชาวกรีก มีชีวิตอยู่ระหว่าง 520 - 560 ปีก่อนคริสตกาล เนื่องจากเขาถูกจำกัดเสรีภาพในการพูดและการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองจึงพยายามหาทางออกด้วยการแสดงความคิดเห็นออกมา ในรูปของนิทานคติธรรม ตัวอย่างได้แก่ หมาป่ากับลูกแกะ ราชสีห์กับหนู นิทานสอนคติธรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 นิทานเทียบสุภาษิต เป็นนิทานที่ยกสุภาษิตตั้งเป็นโคลง 1 บท แล้วมีนิทานเปรียบเทียบได้กับโคลงนั้น

2.2 นิทานชาดก เป็นนิทานสอนคติของอินเดีย คำว่า ชาดก มาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า เกิดแล้ว หมายถึงเรื่องราวของพระพุทธเจ้าและสาวกที่เกิดขึ้นมาแล้วในชาติก่อนๆและแต่ละชาติได้บำเพ็ญบารมี คือทำความดียิ่งขึ้นจนชาติสุดท้ายได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้า

3. เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่างๆของมนุษย์ มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุมปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ มีพลังอำนาจเวทมนต์คาถาและอิทธิปาฏิหาริย์ เช่น เทวดาพระเวท โดยอุดม รุ่งเรือง

4. มหาकाพย์และนิทานวีรบุรุษ มีลักษณะคล้ายเทพปกรณัม ต่างกันแต่ว่าตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญฟันฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด ได้แก่เรื่องกษัตริย์อาเธอร์และอัศวินโต๊ะกลม โรบินฮูด รามเกียรติ์และเรื่องราววีรบุรุษประจำท้องถิ่นต่างๆ เช่น ท้าวแสนปมดันราชวงศ์อุทอง และไกรทอง วีรบุรุษแห่งเมืองพิจิตร

5. หนังสือที่อ่านเล่นเป็นเรื่องสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ นิทานสมัยเก่าที่มีตัวละครเป็นสัตว์จะพบมากในบทกลอนกล่อมเด็ก นิทานพื้นบ้านและนิทานสอนคติธรรมปัจจุบันนี้มีผู้แต่งนิทานสำหรับเด็กที่มีตัวละครเป็นสัตว์ โดยแบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่ สัตว์ที่มีบทบาทการกระทำอย่างคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่อย่างสัตว์ แต่พูดได้อย่างคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่และความนึกคิดตามธรรมชาติสัตว์ มีทั้งที่แต่งเป็นเรื่องราวไปและแต่งออกเป็นหนังสือชุด ตัวเอกส่วนใหญ่มีบทบาทค่อนข้างซุกซน แต่เด็กๆชอบมากและส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นหนังสือภาพ เช่น ลูกเปิดชีห่วย เขียนโดยฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน

คำรณ ล้อมในเมือง(มปป: 90 – 92 ; อ้างอิงจาก ไพพรรณ อินทนิล. 2534 : 27 – 28) ได้แบ่งประเภทของนิทานตามเนื้อหา สารที่เป็นเรื่องราวซึ่งสอดคล้องกับ วรณี ศิริสุนทร ดังนี้

1. นิทานปรัมปราหรือเทพนิยาย (Fairy Tale) ซึ่งไม่กำหนดสถานที่ในเรื่องอย่างแน่ชัด ตัวละครมีฤทธิ์เดชมากกว่ามนุษย์ทั่วไป เช่น นิทานเรื่อง สโนว์ไวท์ ซินเดอเรลล่า หรือสังข์ทอง

2. นิทานท้องถิ่น (Legends) หรือเรียกว่า “ตำนาน” มักเป็นเรื่องราวขนาดสั้นเกี่ยวกับความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นเรื่องพิสดาร แต่เชื่อว่า เกิดขึ้นจริง นิทานเหล่านี้จำแนกย่อยออกได้หลายประเภท

3. เทพปกรณัม (Myth) ตัวบุคคลในเรื่องมักจะเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้าต่างๆ

4. นิทานเรื่องสัตว์ (Animal Tale) แต่มีความประหลาดเช่นเดียวกับคน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ นิทานประเภทสอนคติธรรม(Fable) และนิทานประเภทเล่าซ้ำหรือเล่าไม่รู้จบ

5. นิทานตลกขบขัน (Jest) เป็นเรื่องสั้นๆเนื้อหาจุดสำคัญอยู่ที่เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ อาจเป็นเรื่องการแกล้งแกล้ว การแสดงปฏิกิริยาไหวพริบ ของตัวละครที่ทำได้อย่างเหลือเชื่อ

สรุปว่า นิทานมีหลายประเภทและการแบ่งประเภทนิทานสามารถแบ่งประเภทได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่กำหนด แต่ส่วนใหญ่ก็สามารถจำแนกออกเป็น 2 หมวดด้วยกัน คือ นิทานสมัยเก่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เช่น ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรมและอภินิหารเป็นต้น และนิทานสมัยใหม่ มีเนื้อหาเป็นปัจจุบัน ส่งเสริมความรู้ เช่น ยาเสพติด สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

5.3 หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

มีผู้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ดังนี้

ไพพรรณ อินทนิล (2534 : 64-65) กล่าวว่า ผู้เล่านิทานควรทราบถึงพัฒนาการของเด็กวัยต่างๆความต้องการของแต่ละวัย ในวัยประถมศึกษาปีที่ 5 – 6 พัฒนาการทางกาย ร่างกายของเด็กจะเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว เช่นมือ เท้า เจริญเต็มที่ อวัยวะทุกส่วนทำงานประสานกันดีมาก เด็กหญิงจะเจริญเติบโตเร็วกว่าชายประมาณ 1 -2 ปี ทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมามากมาย เพราะการเจริญเติบโตเข้าสู่วัยแตกหนุ่มสาวไม่พร้อมกัน ทำให้เกิดการแบ่งเพศ แบ่งหมู่มากขึ้น มีกำลังเพิ่มขึ้น มีความปรารถนาจะทำกิจกรรม มีความว่องไว และตื่นตัวอยู่เสมอ มีความทรงตัวดี ทักษะในกีฬาได้ดี

พัฒนาการทางอารมณ์ เด็กวัยนี้มีความหุนหันพลั้งใจ กระแฉับ โกรธง่าย ใจน้อย ตื่นเต้นง่าย ขอบฝันกลางวัน สาเหตุเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เด็กวัยนี้ต้องการได้เล่นกีฬาที่ช่วยให้พัฒนาทักษะส่วนบุคคล ความรู้สึกเห็นแก่ตัวจะลดลง ทำอะไรมีเหตุผล และกฎเกณฑ์เข้าใจประสบการณ์อ้อมได้มากขึ้น ปรับปรุงแก้ไขตนเองได้มากขึ้น มีความรู้สึกไวต่อเจตคติที่ผู้อื่นมีต่อเขา จะรู้สึกไม่สบายอย่างมากถ้าวิจารณ์หรือเปรียบเทียบกับเด็กอื่น ความกลัวในวัยเด็ก เช่น กลัวสัตว์จะลดลง แต่ยังกลัวปรากฏการณ์ธรรมชาติอยู่ก็มี เด็กผู้หญิงจะแสดงความกลัวในเรื่อง

ดังกล่าวมากกว่าเด็กผู้ชาย เด็กวัยนี้จะกังวลใจเรื่องสุขภาพ และความเป็นอยู่ของบุคคลในครอบครัวมากที่สุด กลัวคะแนนสอบ การสอบตก และเกี่ยวกับรูปร่างลักษณะของตัวเอง

พัฒนาการทางสังคม ชอบอยู่เป็นกลุ่ม เล่นเป็นกลุ่ม ทั้งสองเพศแยกกันเล่น แยกกันทำกิจกรรม กิจกรรมมีหลักเกณฑ์มากขึ้น มีความรักกลุ่ม และรักเพื่อนร่วมชั้น ต้องการให้กลุ่มยอมรับ เริ่มหัดที่จะเป็นตัวของตัวเอง ตัดสินใจเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องส่วนตัว ชอบอิสระ มักเชื่อความคิดของตัวเอง เริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับนามธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมใกล้ตัวได้ดี รวมทั้งสามารถเปรียบเทียบการประพฤติปฏิบัติของบุคคลได้อย่างเด่นชัด รู้จักวินิจัย และมีความรู้สึกนึกคิดในเรื่องความรับผิดชอบ และอาสางานมากขึ้น เริ่มมีความเข้าใจ และสังเกตความขัดแย้งในฐานะความเป็นอยู่ การแต่งกาย และเข้าใจความเท่าเทียมในเรื่องฐานะ มีแนวโน้มที่จะสนใจเพื่อนฝูงมากขึ้น ในบางขณะเริ่มรู้จักคบเพื่อน และเริ่มสะสมสิ่งของต่างๆ อย่างมีระเบียบ เด็กที่ไม่มีเพื่อนเลยจะไม่สามารถทำตัวให้เข้ากับกลุ่มได้เพราะขาดการยอมรับ จากกลุ่มเด็กที่ได้รับการยอมรับทางสังคมจะเข้าใจตนเองได้อย่างถูกต้องขึ้นมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีขึ้น

ความสนใจและความต้องการพินิจนิทาน เด็กวัยนี้อ่านหนังสือคล่อง เป็นระบบที่มีความสนใจในการอ่านอย่างแท้จริง เด็กหญิงและเด็กชายแยกกันอ่านหนังสือตามความสนใจของตน เด็กผู้หญิงชอบเรื่องกระจุ้มกระจิม นิทานชีวิตครอบครัว สัตว์เลี้ยง เรื่องของธรรมชาติ เด็กผู้ชายชอบกีฬา การผจญภัย เรื่องส่งเสริมความเป็นพระเอก และเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น เรื่องสารคดี ที่ให้ความรู้ในด้านต่างๆ เด็กวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มบูชาวีรบุรุษวีรสตรี ฉะนั้นเรื่องเกี่ยวกับประวัติบุคคลสำคัญต่างๆ เด็กวัยนี้จะชอบอ่านมาก เด็กจะเริ่มเพื่อผ่นถึงความคิดในอาชีพ ในอนาคตบ้างเป็นครั้งคราว และเริ่มต้องการแบบอย่างความประพฤติจากบุคคลตัวอย่าง ต้องการแบบอย่างในการแก้ปัญหาต่างๆ

เกริก ยूनพันธ์ (2539 : 58 - 60) ได้กล่าวถึงนิทานที่เหมาะสมกับเด็กวัยต่างๆ สามารถแบ่งได้ตามความต้องการและการพัฒนาการของเด็กวัยต่างๆ ได้ดังนี้

1. เด็กวัยแรกเกิดถึง 2 ขวบ

เด็กวัยนี้สนใจนิทานที่มีเรื่องสั้นๆ หรือนิทานที่กล่าวถึงถ้อยคำเป็นคำๆ พร้อมภาพประกอบที่มีสีสันสดใส เด็กวัยนี้มีพัฒนาการสามารถใช้มือคว้าจับสิ่งของได้เป็นเบื้องต้น ดังนั้นเริ่มแรกจึงควรมีของเล่นที่ทำจากผ้า หรือพลาสติกที่ปราศจากสารพิษให้เขาจับเล่น นอกจากที่มีคำพูดเป็นคำๆ แล้ว เด็กในวัยนี้เพลงกล่อมเด็กถือว่าสำคัญต่อเขามาก และภาพที่มีสีสันสดใสควรนำมาให้เด็กได้ดูเป็นครั้งคราว

2. เด็กวัยระหว่าง 2 ถึง 4 ปี

เด็กวัยนี้จะสนใจคำพูดที่มีถ้อยคำคล้องจองชอบซักถามเพราะความใคร่รู้ใคร่เห็น และชอบให้พี่เลี้ยงหรือพ่อแม่ร้องเพลงหรือท่องคำคล้องจองให้เขาฟังหรือส่วนใหญ่จะเป็นเพลงกล่อมเด็กและตัวของเขา ก็จะนั่งฟังจนมันใจ และในที่สุดเขาจะร้องตามหรือเล่นกับตุ๊กตาของเขา เด็กจะจำคำลงท้ายของแต่ละประโยคของคำคล้องจองโดยออกเสียงตามหรือเปล่งเสียงตามด้วย เป็นคำๆ นิทานเรื่องยาวกะตา นิทานสำหรับเด็กวัยนี้ก่อนนอนก็มีความสำคัญมาก นิทานที่ใช้เล่าจะเป็นเรื่องเดิมซ้ำอีกของหลายๆ คินและกินละหลายๆ ครั้งในเรื่องเดียวกัน โดยเนื้อหาจะต้องคงเดิม เพียงแต่เพิ่มรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ให้เรื่องสนุกตามสถานการณ์แต่ละวันเท่านั้น

3. เด็กอายุ 4 – 6 ปี

เด็กวัยนี้จะให้ความสนใจเกี่ยวกับตัวเองน้อยลง และหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวของเขามากขึ้น แต่ความสนใจของเด็กวัยนี้ยังเป็นระยะสั้นๆ เท่านั้น คำคล้องที่มีคำคล้องจองและนิทานที่เป็นคำประพันธ์สัมผัสคล้องจองเด็กๆ จะชอบมากด้วย นอกจากนี้เด็กวัยนี้ยังจะชอบนิทานที่มีตัวเดินเรื่องหรือตัวเอกของเรื่องเป็นสัตว์พูดได้ เช่น หมาป่าพูดคุยกับหนูน้อยหมวกแดง เป็นต้น

4. เด็กอายุระหว่าง 6 – 8 ปี

เด็กวัยนี้จะชอบนิทานที่ตื่นเต้นผจญภัยเรื่องลึกลับเร้าความสนใจ หรือ เรื่องราวที่เกิดจากการจินตนาการที่เกินเลยความเป็นจริง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ นางฟ้า พ่อมดและแม่มด เรื่องราวของการใช้ความคิด ปริศนาคำทายอะไรเอ่ยที่ใช้ความคิดง่าย ไม่ซับซ้อน และ รวมถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริง ตัวอย่างของนิทานต่างๆ ที่เด็กในวัยนี้ชอบ ได้แก่ เจ้าหญิงน้อย เจ้าชายกบ ซินเดอเรลลา เจ้าหญิงนิทรา นิทานสุภาพนิทาน หนูน้อยหมวกแดง เจ้าผู้ฆ่ายักษ์ หมู 3 ตัว สโนไวส์ นิทานอีสป นิทานชาดกและนิทานปัญจตันตระ เป็นต้น

5. เด็กอายุระหว่าง 8 – 10 ปี

เด็กวัยนี้เริ่มสนใจสิ่งแวดล้อมต่างๆ มากขึ้น และเริ่มสนใจการอ่านมากขึ้นด้วย เด็กๆ จะชอบอ่านนิยายสั้นๆ และนิทานทุกประเภท เรื่องราวต่างๆ ทั้งหมดนี้ เด็กจะอ่านหนังสือของไทยและหนังสือแปลจากต่างประเทศ หนังสือประเภทต่างๆ ที่เด็กวัยนี้อ่าน ได้แก่ เรื่องชีวิตประวัติของวีรบุรุษ หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือคณิตศาสตร์อย่างง่าย นิยายข้ามันเป็นตอน

6. เด็กอายุระหว่าง 10 – 12 ปี

เด็กในวัยนี้เริ่มสนใจเรื่องราวที่มีระบบการคิดและการสร้างสรรค์ที่ซับซ้อนมากขึ้น การอ่านของเด็กเริ่มอ่านออกแต่ถนัด และคล่องมากแล้วเรื่องที่พวกเขาสนใจกว้างมากขึ้น พร้อมทั้งพวกเขาเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับอนาคตของเขาแล้วด้วยคิดเพื่อฝัน อยากรู้อยากเป็นนั่น

อยากเป็นนัอย่างตัวอย่างที่ดี หรืออยากเหมือนบุคคลที่มีชื่อเสียงที่พวกเขาชื่นชอบ เด็กในวัยนี้
อ่านหนังสือหลากหลายเช่น นิยาย นิทาน สารคดี นิตยสาร หนังสือประวัติศาสตร์ หนังสือ
วิทยาศาสตร์หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

5.4 การสร้างนิทานหรือหลักในการเขียนนิทาน

มีผู้กล่าวถึงการสร้างนิทานหรือหลักในการเขียนนิทาน ดังนี้

วิไล มาศจรัส (2539 : 30 - 45) ได้กล่าวถึงการเขียนนิทานให้สนุกและมีสาระนั้นมีสิ่ง
ที่ควรคำนึงถึง ได้แก่

1. เข้าใจจิตวิทยาของเด็ก โดยคำนึงถึงความต้องการพื้นฐานตามช่วงวัย ความสนใจ
ของเด็ก และนำความต้องการพื้นฐานมาเป็นแก่นของเรื่องจะสอดคล้องกับความต้องการความ
สนใจของเด็กได้มาก
2. เนื้อหาสนุกสนาน โลกของเด็กเป็นโลกที่ยังบริสุทธิ์ ยังไม่รู้จักคำว่า รับผิดชอบ
ดังนั้นการเล่น การฟังหรือการอ่าน สิ่งที่น่าสนใจจึงเป็นการเรียนรู้ของเด็กโดยตรง ฉะนั้น
สิ่งสำคัญเบื้องต้นของนิทานที่จะเขียนให้เด็กอ่านจะต้องสนุกสนานก่อนเป็นอันดับแรกและ
อาจสอดแทรกอารมณ์ขันลงไปในเนื้อเรื่องด้วย
3. มีสาระ ถึงแม้เด็กจะชอบนิทานที่มีความสนุกสนานเป็นเบื้องต้นก็จริงอยู่แต่สิ่งที่
ผู้เขียนนิทานต้องคำนึงถึงก็คือ นิทานที่เขียนนั้นจะต้องมีเนื้อสาระอยู่ด้วยเสมอ เนื้อหาสาระที่ควรมี
ได้แก่ คุณธรรม จริยธรรม ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ ความโอบอ้อมอารี ความเสียสละ ความกล้า
หาญ เป็นต้น สาระเหล่านี้จำเป็นต้องแทรกอยู่ในนิทาน ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังความดีความงามด้านต่างๆ
ไว้ในจิตใจของเด็กตั้งแต่เยาว์วัย
4. มีความยาวพอเหมาะกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย โดยธรรมชาติแล้วเด็กเล็กๆ
จะมีช่วงเวลาที่มีความสนใจกับสิ่งต่างๆ ในช่วงเวลาที่ไม่ยาวนาน ส่วนมากมักจะอยู่ในช่วง 15 – 20
นาทีเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้การเขียนนิทานให้เด็กอ่าน จึงไม่ควรใช้เวลาในการอ่านนานเกิน
15 – 20 นาที
5. ไม่มุ่งสอนเกินไป การเขียนนิทานให้เด็กอ่าน ไม่ควรมุ่งสอนจนขาดอรรถรสความ
สนุกสนานไปและเพื่อเป็นการฝึกคิดอย่างอิสระ หลังจบนิทานไม่จำเป็นต้องสรุปว่านิทานเรื่องนี้
สอนให้รู้อะไร

กระทรวงศึกษาธิการ(2548 : 22)ได้กล่าวถึงการสร้างนิทานสำหรับเด็กเป็นความ
ละเอียดอ่อนที่ควรใส่ใจ ดังนี้

1. ควรเหมาะสมกับเพศ วัย และบุคลิกภาพรวมถึงพัฒนาการ ความสนใจ และความ
ต้องการที่มีความแตกต่างของเด็กแต่ละคน

2. ควรเป็นเนื้อหาที่ไม่ยาวเกินไปทั้งนี้ควรขึ้นอยู่กับวัยของเด็กเป็นหลัก เพราะเด็กแต่ละคนในแต่ละวัย มีสมาธิ ในการอ่าน การฟัง การรับรู้ และความสนใจที่ต่างกัน

3. ควรสอดแทรกสาระของค่านิยม การส่งเสริม คุณธรรม ปลูกฝังจริยธรรมความดีงาม และสร้างสรรค์อย่างแบบยลที่มีใช้การนำเสนอโดยตรง ที่จะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

4. ควรมีเนื้อหาและบรรยากาศของรูปและเรื่องที่กระตุ้นเร้าใจให้เด็กได้เกิดการต่อยอด ความคิด ให้คิดอย่างกว้างไกล

สรุปได้ว่า การที่จะเขียนนิทานให้น่าสนใจนั้นต้องคำนึงถึงความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของเด็กแต่ละวัย เพศและสภาพแวดล้อมที่เด็กสนใจ

6. การหาประสิทธิภาพ 80/80

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2528 : 56 - 57) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพชุดการสอนที่ได้จากการวัดผลค่าคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาทั้งหมด จากการทำแบบฝึกหัดหลังบทเรียน ทุกหัวข้อเรื่องและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีการกำหนดเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพไว้หลากหลาย คือ 80/80 , 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของรายวิชา และเนื้อหาที่นำมาสร้างชุดการสอนดังนี้

1. ถ้าเนื้อหาค่อนข้างยาก การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นไว้ที่ 80/80

2. ถ้าเนื้อหาง่าย หรือเป็นชุดการสอนที่พัฒนาขึ้นต่อจากที่มีผู้สร้างชุดการสอนนี้ไว้แล้ว การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพจะตั้งไว้ที่ 90/90 เป็นอย่างต่ำ

การเปรียบเทียบค่าประสิทธิภาพจากผลทดสอบครั้งแรก (E_1) กับผลการทดสอบครั้งหลัง (E_2) สามารถอธิบายได้ดังนี้

E_1 (80,90) ตัวแรก คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนทุกหัวเรื่อง

E_2 (80,90) ตัวหลัง คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ที่วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนครบทุกหัวเรื่องโดยคิดเป็นร้อยละ

นอกจากนี้ยังพบว่าการทดลองใช้และหาประสิทธิภาพชุดการสอน เมื่อทำการผลิตชุดการสอนขึ้นมาแล้ว ผู้ผลิตจำเป็นต้องทำการประเมินผลสื่อประสมที่ผลิตขึ้นมานี้เสียก่อน

ที่จะนำไปใช้ในสภาพจริง การหาประสิทธิภาพชุดการสอน คือการนำชุดการสอนไปทดลองใช้ (Tryout) โดยการนำไปใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดเพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปสอนจริง (Trial Run) ต่อไป

สาเหตุที่ต้องทดสอบหาประสิทธิภาพ

1. เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นมามีคุณภาพ
2. เพื่อให้แน่ใจได้ว่าชุดการสอนสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างแท้จริง
3. เพื่อเป็นหลักประกันได้ว่า เมื่อผลิตออกมาเป็นจำนวนมากๆแล้วสามารถใช้ได้เป็นอย่างดี คำนึงค่ากับการลงทุน

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอน ชุดการสอนที่ผลิตขึ้นมาและผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพ จะต้องให้ได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้จึงจะถือว่าชุดการสอนนั้นมีคุณภาพ เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในระดับที่ผู้ผลิตชุดการสอนพึงพอใจ หากชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับแล้ว ชุดการสอนนั้นก็จะมีคุณค่าที่จะนำไปเสนอผู้เรียนได้ และให้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุนในการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 494) กล่าวว่า การทดลองหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนจะต้องนำไปทดลองใช้ เพื่อปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองสอนจริง เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงดำเนินการผลิตเป็นจำนวนมากหรือใช้สอนในชั้นเรียนตามปกติ การทดลองมีขั้นตอนดังนี้

1. สำหรับทดลองแบบเดี่ยว (1: 1) เป็นการทดลองครู 1 คน ต่อเด็ก 1 คน ให้ทดลองกับเด็กอ่อนเสียก่อน ทำการปรับปรุงแล้วนำไปทดลองกับเด็กปานกลาง และนำไปทดลองกับเด็กเก่ง อย่างไรก็ตามหากเวลาไม่อำนวยและสภาพไม่เหมาะสม ก็จะให้ทดลองกับเด็กอ่อนหรือปานกลาง
2. สำหรับทดลองแบบกลุ่มย่อย (1 : 10) เป็นการทดลองครู 1 คน ต่อเด็ก 10 คน โดยให้เด็กละกันทั้งเด็กเก่ง 3 คน ปานกลาง 4 คน อ่อน 3 คน เวลาทดลองทดลองจำกัดจำเวลาด้วยว่ากิจกรรมแต่ละกลุ่มใช้เวลาเท่าไร
3. สำหรับการทดลองภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่ (1 : 100) เป็นการทดลองที่ครู 1 คน กับเด็กทั้งชั้น 30 – 40 คน(หรือ 100 คน สำหรับชุดการสอนรายบุคคล) ชั้นที่เลือกมาทดลองจะต้องมีนักเรียนละกันทั้งเก่งและอ่อน ไม่ควรเลือกห้องเรียนที่มีเด็กเก่งหรืออ่อนล้วน

พิชิต ฤทธิจรูญ (2551 : 123) ได้กล่าวถึงประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งพิจารณาจาก
เกณฑ์ 80 / 80

80 ตัวแรก หมายถึง คำร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบฝึกหัด
กิจกรรมหรือการทดสอบระหว่างเรียน

80 ตัวหลัง หมายถึง คำร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากแบบทดสอบ
หลังเรียน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2540 : 495) กล่าวว่า ในการผลิตระบบดำเนินงานทุกประเภท
จำเป็นต้องมีการตรวจสอบระบบนั้น เพื่อเป็นการประกันว่าจะมีประสิทธิภาพตามที่มุ่งหวัง
การทดสอบประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนมีความจำเป็นด้วยเหตุผลหลายประการ คือ

1. สำหรับหน่วยงานชุดผลิตการเรียนการสอน เป็นการประกันคุณภาพว่าอยู่ในขั้นสูง
เหมาะสมที่จะลงทุนออกมาจำนวนมาก

2. สำหรับผู้ใช้ชุดการเรียนการสอน ชุดการเรียนการสอนจะทำหน้าที่สอนโดยสร้าง
สภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูสอน บางครั้งต้องสอน
แทนครู ดังนั้นก่อนนำชุดการสอนไปใช้ ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ
ในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้เรา
ได้ชุดกิจกรรมที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนด

4. สำหรับผู้ผลิตชุดการเรียนการสอน การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิต
มั่นใจได้ว่า เนื้อหาสาระที่บรรจุลงไป ชุดกิจกรรมเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ ผู้ผลิต
มีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงสมอง แรงงาน เวลาและเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

ประสิทธิภาพของชุดการสอน หมายถึง คุณภาพของชุดสื่อประสมที่สร้างขึ้นมานำไปใช้
การสอนนั้น เอื้ออำนวยเกื้อหนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เข้าใจในเนื้อหาบทเรียนนั้นเป็นอย่างดี
การกำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพสามารถทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน

2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Trasitional Behavior) คือการประเมินผล
ต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยๆ หลายๆเรื่อง อย่างเรียกว่ากระบวนการ (Process)
ของผู้เรียนซึ่งสามารถสังเกตได้จากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม (รายงานกลุ่ม) การปฏิบัติงาน
รายบุคคล

การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Terminal Behavior) คือการประเมินผลลัพธ์
เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียน ในเนื้อหาแต่ละหน่วย โดยพิจารณาผล

การสอบหลังเรียน ประสิทธิภาพของการสอนจะพิจารณาจากเกณฑ์ ที่ผู้ผลิตชุดการสอนจะได้กำหนดขึ้นว่า ผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับใด จึงจะเป็นที่ยอมรับได้ว่าอยู่ในระดับที่น่าพอใจ โดยกำหนดไว้ 2 ส่วน คือ ในส่วนของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนแบบฝึกหัด หรือกิจกรรมอื่นใดที่กำหนดไว้ในชุดการสอนของผู้เรียนทุกคน E_1 และเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของผลการสอบหลังเรียนของผู้เรียน E_2 E_1 / E_2 จะเท่ากับประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประภาพของผลลัพธ์ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://inno-sawake.blogspot.com/2008/07/4.html>.)

E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ กระบวนการในที่นี้ คือ กระบวนการ การจัดการเรียนการสอนระหว่างเรียนทั้งหมด โดยคิดจากคะแนนหลังเรียนของแต่ละหน่วย บทของแต่ละเรื่อง เช่น ตัวเลข 80 หมายถึง ผู้เรียนทั้งหมดได้ทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ซึ่งหาได้จากสูตร ผลรวมของคะแนน หาคด้วย จำนวนผู้เรียนทั้งหมด คูณด้วย 100 แล้วหารด้วย ผลรวมของคะแนนเต็มของแบบทดสอบทุกชุด ก็จะได้ E_1

E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ผลลัพธ์ในที่นี้หมายถึง หลังจากผู้เรียน เรียนจบกระบวนการ โดยคิดคะแนนจากหลังเรียน ได้มาจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั่นเอง เช่น ตัวเลข 80 หมายถึง ผู้เรียนทั้งหมดได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 หาได้จากสูตร ผลรวมของคะแนน หาคด้วย จำนวนผู้เรียนทั้งหมด คูณด้วย 100 แล้วหารด้วย ผลรวมของคะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน ก็จะได้ E_2 ซึ่งจะเห็นได้ว่า E_1/E_2 ดังนั้นค่า E_1/E_2 จึงมีความสำคัญ และยังถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไร ก็ยิ่งถือว่ามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณารับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน จะเห็นได้ว่า การคำนวณหาประสิทธิภาพสื่อการเรียนการสอน เป็นผลรวมของการคุณภาพและปริมาณ ด้วย

ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง ความสามารถของบทเรียน ในการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวังไว้ ซึ่งมีกระบวนการสำคัญ 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล เป็นการหาประสิทธิภาพโดยอาศัย หลักความรู้และเหตุผล โดยอาศัยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณาตัดสินคุณค่า

ขั้นตอนที่ 2 การหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ โดยการนำสื่อไปทดลอง กับกลุ่มเป้าหมาย

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่จะพึงพอใจว่า หากบทเรียนคอมพิวเตอร์มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แสดงว่าบทเรียนคอมพิวเตอร์นั้น มีคุณค่า

ที่น่าจะนำไปสอนนักเรียน ประสิทธิภาพที่วัดออกมาจะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบฝึกหัดกับค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนบททดสอบ แสดงเป็นตัวเลขสองตัว เช่น 80/80, 85/85, 90/90

การหาประสิทธิภาพของสื่อและนวัตกรรมการศึกษา

หลังจากที่นำสื่อ นวัตกรรมที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้สร้างนวัตกรรมควรทำการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรม โดยการนำนวัตกรรมที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนในระดับชั้นที่ต้องการแก้ปัญหา จำนวน 3 ครั้ง

ครั้งที่ 1 ทดสอบหาประสิทธิภาพรายบุคคล โดยนำนวัตกรรมที่สร้างขึ้นครั้งแรกไปทดลองใช้กับเด็ก 1 – 3 คน พร้อมกับถามความคิดเห็น ปัญหาในการใช้นวัตกรรม ภาษา และความต้องการเพิ่มเติม แล้วนำไปปรับปรุงนวัตกรรม เช่น ปรับปรุงแผนภูมิ ภาพประกอบ ภาษา ใช้ชัดเจนเหมาะสม ถ้าเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ควรปรับปรุงการเข้าออกโปรแกรมได้ทุกจุด ตามที่ต้องการ เทคนิค กราฟฟิค ต่างๆ ความชัดเจนของภาพและเสียง ขนาดและสีของตัวอักษร

ครั้งที่ 2 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก นำนวัตกรรมที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับกลุ่มนักเรียน กลุ่มเล็ก จำนวน 5 – 7 คน แล้วสอบถามความคิดเห็น ปัญหาและความต้องการ นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ แก้ไข ปรับปรุง ในด้านกราฟฟิค เทคนิคต่างๆ สำหรับนวัตกรรมประเภทเทคนิค วิธีการ หรือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น นวัตกรรมเพื่อสร้างนิสัยการอ่าน นวัตกรรมการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ เป็นต้น ควรทดลองให้นักเรียนทำตามขั้นตอนจนจบ ตามคำชี้แจงในใบกิจกรรมหรือใบงาน ในแผนการจัดการเรียนรู้ ที่มีนวัตกรรมนี้อยู่ (หมายถึง ครูต้องมีแผนการสอนที่มีการใช้สื่อ นวัตกรรมชิ้นที่ผลิต) เพื่อตรวจสอบดูว่า นักเรียนเข้าใจภาษาที่เขียนอธิบายหรือไม่ นักเรียนเข้าใจคำชี้แจงในใบงานหรือไม่ เวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ เหมาะสมหรือไม่ เป็นต้น เพื่อนำมาปรับปรุงทุกอย่างที่นักเรียนเสนอให้แก้ไข เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจและประสบผลสำเร็จตามที่ผู้สอนต้อง

ครั้งที่ 3 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่

3.1 ทดลองนำนวัตกรรมที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มนักเรียนขนาดใหญ่ ที่ยังไม่เคยเรียนเนื้อหาที่ได้สร้างสื่อหรือนวัตกรรมดังกล่าว จำนวน 30 คน (หนึ่งห้องเรียน) ควรใช้แบบแผน การทดลองรูปแบบ One Group Pretest Posttest Design โดยให้ทำการสอบนักเรียนก่อนที่จะใช้นวัตกรรมและสอบหลังจากที่ได้ใช้นวัตกรรมแล้ว

3.2 ตามวิธีการที่กล่าวมาตั้งแต่ต้น จะต้องสถิติที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพของสื่อและนวัตกรรม t – test Dependent

3.3 เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรมในการตั้งเกณฑ์ที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพของนวัตกรรม ใช้เกณฑ์ ดังนี้ รายวิชาที่เป็นวิชาภาคปฏิบัติ นิยมตั้งเกณฑ์ ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1 / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E_2 = 75 / 75$ รายวิชาที่เป็นรายวิชาภาคทฤษฎี นิยมตั้งเกณฑ์ ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1 / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E_2 = 80 / 80$ และประสิทธิภาพของนวัตกรรมไม่ควรต่างไปจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้มากหรือน้อยกว่า 5 กล่าวคือ ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ E_1 / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E_2 = 80 / 80$ แต่เมื่อนำไปใช้หาค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ ประสิทธิภาพ E_1 / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ $E_2 = 78.33 / 80.5$ ถือว่ายอมรับได้ (ร่ำพิง ร่วมทอง. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://learners.in.th/blog/eti5301/110155>)

สรุปได้ว่าการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 80 ตัวแรก หรือ E_1 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบ ระหว่างการเรียนรู้ ได้คะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 80 ตัวหลัง หรือ E_2 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบ ได้คะแนน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

หาประสิทธิภาพโดยการ ทดสอบหาประสิทธิภาพรายบุคคล จำนวน 1 – 3 คน
 คละความสามารถ(เก่ง ปานกลาง อ่อน)แล้วนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปปรับปรุง จากนั้นนำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก จำนวน 5 – 7 คน
 คละความสามารถ(เก่ง ปานกลาง อ่อน) แล้วนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปปรับปรุงอีกครั้ง จากนั้นนำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่จำนวน 30 คนที่ยังไม่เคยเรียนเนื้อหาที่ได้สร้างสื่อหรือนวัตกรรม คละความสามารถ(เก่ง ปานกลาง อ่อน) โดยทำการสอบก่อนและหลังเรียน

7. ความพึงพอใจ

7.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจได้มีผู้ให้คำอธิบายความหมายของความพึงพอใจไว้ดังนี้
 ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 793) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ

พนมยงค์ บัวจุม (2542 : 12 ; อ้างอิงจาก Good.1973 : 13) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึงระดับความพึงพอใจอันเป็นผลมาจากความสนใจและทัศนคติของบุคคลที่มีต่อคุณภาพและสภาพของสิ่งนั้น

อรรถ บุญช่วย (2544 : 10) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้สึกและทัศนะของบุคคล อันเนื่องมาจาก สิ่งเร้าและแรงจูงใจซึ่งปรากฏออกมาทางพฤติกรรม โดยแสดงออกมาในลักษณะความชอบ ความพอใจที่จะเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ประยง คำประโคน (2542 : 39) ได้ให้ความหมายความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจ คือระดับความรู้สึกพอใจโดยได้บรรลุ หรือได้รับการตอบสนองในความต้องการ ความคาดหวัง ความปรารถนา ความอยากของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากความชอบ ความสนใจ มีทัศนคติที่ดี ต่อสถานการณ์นั้น หรือสิ่งใด ๆ และเห็นว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ และมีคุณค่า

7.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึง แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

มาสโลว์ (สุรางค์ โค้วตระกูล. 2544 : 158-162 ; อ้างอิงจาก Maslow. 1970 : 69-80)

ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการพื้นฐาน (Hierarchy of Needs) มี 5 ประเภท คือ

1. ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศและการพักผ่อน ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับมีชีวิตอยู่
2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิภาพ (Safety Needs) หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัวขู่เข็ญ บังคับจากผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อม
3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ (Love and Belonging Needs) มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะให้เป็นที่ยรักของผู้อื่น และต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม
4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง การได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น ต้องการมีความมั่นใจในตนเอง
5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงและพัฒนาตามศักยภาพของตน (Self – Actualization Needs) เป็นความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต กล้าตัดสินใจในการเลือกทางเดินชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสีย

การศึกษาความต้องการพื้นฐานดังกล่าวของบุคคล นับว่าเป็นประโยชน์ ทำให้เข้าใจ เหตุผลในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล และช่วยให้มองเห็นแนวทางที่จะปรับปรุง เปลี่ยนแปลงความรู้สึก ความเข้าใจ และพฤติกรรมของบุคคลได้ในที่สุด

วายเนอร์ (สุรางค์ โคว์ตระกูล. 2544 : 163 ; อ้างอิงจาก Weiner. 1979) ได้ก่อตั้งทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ซึ่งมีพื้นฐานความคิดว่า มนุษย์เรามักจะมีความอยากรู้และเข้าใจซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรม และมักจะตั้งคำถามกับตัวเองว่า “ทำไมฉันถึงได้คะแนนต่ำ” “ทำไมฉันจึงสอบคณิตศาสตร์ตก” การอ้างสาเหตุของการสอบตกของนักเรียนอาจจะแตกต่างกัน การอ้างสาเหตุมีหลักการพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. คนทุกคนต้องการทราบสาเหตุพฤติกรรมของผู้อื่น โดยเฉพาะในกรณีที่เกิดพฤติกรรมนั้นสำคัญต่อตน

2. การอ้างสาเหตุไม่ได้เป็นการสุ่ม แต่มีเหตุผล

3. สาเหตุที่แต่ละคนอ้าง มีผลต่อพฤติกรรมของแต่ละคน

เมอร์เรย์ (สุรางค์ โคว์ตระกูล. 2544 : 156 -157 ; อ้างอิงจาก Merrey. 1938)

ได้สร้างทฤษฎีความต้องการ โดยถือว่าความต้องการเป็นพื้นฐานที่จะทำให้เกิดแรงขับ หรือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลให้มนุษย์เราแสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะนำไปสู่เป้าหมาย เมอร์เรย์ได้แบ่งความต้องการทางจิตวิทยาออกเป็น 20 ชนิด ตามความต้องการของเมอร์เรย์ (Merray) ที่ยังคงใช้อยู่ในปัจจุบัน มีดังนี้

1. ความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement)
2. ความต้องการที่จะสัมพันธ์กับคนอื่น (Affiliation)
3. ความต้องการก้าวร้าว (Aggression)
4. ความต้องการที่จะเป็นตนของตนเอง (Dominance Autonomy)
5. ความต้องการที่จะมีอิทธิพลหรือบังคับผู้อื่น (Dominanee)
6. ความต้องการที่จะแสดงออกเป็นเป้าสายตาคน (Exhibition)
7. ความต้องการที่จะปกป้องคุ้มครองรักษาผู้อื่น (Nurturance)

แรงจูงใจที่สำคัญในการเรียนการสอนคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาในการเรียน ประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานและการดำรงชีวิตในอนาคต นักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียง ได้ศึกษากันว่าเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2541 : 227-229) ได้กล่าวถึง แมคเคลเลนด นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ ถือว่าแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของตนเอง เขาศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่เน้นความสำเร็จคือที่มาของสังคมที่ประสบความสำเร็จทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมในสังคมที่เห็นความสำเร็จจะทำให้พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกตัวเอง ฝึกให้เด็กช่วยตัวเอง ฝึกการคิดแก้ปัญหาและให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่มุ่ง

ความสำเร็จในการเรียน และการทำงาน การอบรมเลี้ยงดูดังกล่าวจะพัฒนาให้เด็กเติบโตเป็นคนที่ต้องการความสำเร็จ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงด้วย

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีคุณลักษณะต่อไปนี้ คือ

1. มีความกล้า กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ กล้าเผชิญกับความสำเร็จหรือความล้มเหลว

2. มีความมุ่งมั่นพยายาม ชอบทำงานที่ท้าทายความคิดและความสามารถ

3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง รู้หน้าที่ และภารกิจของตนเอง

4. มีความรอบรู้ในการตัดสินใจและติดตามผลการตัดสินใจของตนเอง

5. มีความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้าได้แม่นยำ

6. มีความสามารถที่จะเลือกทำงานที่จะประสบความสำเร็จได้มาก

และด้วยความสามารถที่มีอยู่

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจข้างต้น สรุปได้ว่าแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจเกี่ยวข้องกับทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งสามารถแบ่งตามความต้องการทางจิตวิทยา ปัจจุบัน เมอร์เรย์ (Merrey) ยังคงแบ่งความต้องการดังกล่าวออกเป็น 20 ชนิด ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในการแสดงออกเพื่อไปสู่เป้าหมายได้

7.3 แนวทางในการวัดความพึงพอใจ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึง แนวทางในการวัดความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543 : 231-235)

1. แรงจูงใจภายนอกและแรงจูงใจภายใน ครูควรพยายามปรับบทเรียนและสภาพห้องเรียนที่จะสร้างความพึงพอใจให้แก่นักเรียนด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจภายใน

1.1 แรงจูงใจภายนอก ได้แก่

1.1.1 ผลของการเรียนรู้ การได้รับผลและความสำเร็จของสิ่งที่ได้เรียนไปแล้วเป็นแรงจูงใจภายนอก หากผลของการเรียนรู้ เช่น คะแนนสอบทำให้เกิดกำลังใจถ้าสอบได้ แต่ถ้าสอบตกก็จะเกิดการเสียใจ

1.1.2 รางวัลและการลงโทษ ในการเรียนการสอน นักเรียนต้องการกำลังใจจากครูในขณะเดียวกันก็ต้องการคำแนะนำจากครูให้แก้ไขในสิ่งที่ทำไม่ถูกต้องเช่นกัน

1.2 แรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น อยากสำรวจตรวจสอบ อยากจัดการ ซึ่งความอยากนี้ มาสโลว์ (Maslow) ถือว่าเป็นความต้องการความสำเร็จในชีวิต ทำให้

มนุษย์แสวงหาสิ่งที่ตนต้องการ และพอใจที่ตนได้พบได้ทำ ครูจะพบว่าเด็กไม่ชอบการอยู่หนึ่ง ดังนั้น การให้เด็กอยู่หนึ่ง ๆ และไม่ได้ชักถามถึงขัดกับความต้องการและแรงจูงใจของเด็ก หากครูใช้ ความอยากรู้อยากเห็นอยากทดลองของผู้เรียนให้ออกทางและเป็นการเรียนในสิ่งที่เขาสนใจ ก็จะทำให้เขาได้ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่เขาต้องการ

2. ลักษณะของบทเรียน บทเรียนหรืองานที่ให้ผู้เรียนทำอาจทำให้เกิดแรงจูงใจ ในการเรียนสูงหรือต่ำได้ เช่น ความยากง่ายของบทเรียน ความยากง่ายนี้อาจวัดจากทักษะของผู้เรียน หรืออาจสัมพันธ์กับความสามารถ ความต้องการ ความพอใจของผู้เรียนแต่ละคน นอกจากนี้ ความน่าสนใจของบทเรียน ความท้าทายของบทเรียน หรือบทเรียนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือก ทำเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะทำให้สำเร็จ

3. ความคาดหวัง เป็นความคาดหวังที่มาจากกลุ่ม เพื่อนนักเรียน ครู พ่อแม่ และ ความคาดหวังของตนเอง ถ้าครูพยายามปลูกฝังค่านิยมในด้านความเชื่ออำนาจในตนเอง ความพยายามและความสำเร็จให้แก่ นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนในชั้นเรียนก็มีผลต่อการพัฒนา แรงจูงใจให้นักเรียนสนใจบทเรียน ตั้งใจเรียนมากขึ้น

4. สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนและบรรยากาศของโรงเรียน ในชั้นเรียนมีกลุ่มเพื่อน และครู นอกห้องเรียนมีกลุ่มเพื่อนครูคนอื่น ๆ สภาพแวดล้อมส่วนหนึ่งช่วยเสริมหรือบั่นทอน แรงจูงใจในการเรียนและการทำงานของนักเรียนได้ดังนี้

4.1 การได้รับกำลังใจจากครูหรือเพื่อนในเวลาเรียนหรือเวลาทำงานจะเกิด กำลังใจในการเรียน ขณะเดียวกันถ้าเพื่อนกลั่นแกล้ง ครูดูมากเกินไปก็บั่นทอนความอยากเรียนของ นักเรียน

4.2 การยอมรับจากกลุ่มและครูในด้านความสำเร็จของการเรียน ก็เป็นกำลังใจ ให้อยากเรียน

4.3 การรู้ถึงผลของการเรียน เช่น การทดสอบ การแข่งขันทำให้ผู้เรียนถูกกระตุ้น ให้อาศัยความพยายามมีแรงจูงใจในการเรียนและการทำงานได้

4.4 ระเบียบกฎเกณฑ์ของโรงเรียน โรงเรียนที่เข้มงวดจนเกินไปในด้านระเบียบ เช่น ระเบียบการแต่งกาย โดยเฉพาะในวัยรุ่นทำให้ นักเรียนเกิดความคับข้องใจ เกิดความขัดแย้งกับ ระเบียบกฎเกณฑ์ที่หยาบหยาบเกินไป เป็นเหตุให้แรงจูงใจลดลง เพราะบรรยากาศของโรงเรียนไม่เอื้อ ต่อการเรียนรู้ โรงเรียนสกปรก เสียงหวดยานหนวหุ ห้องเรียนร้อนอบอ้าวก็ไม่สร้างแรงจูงใจใน การเรียนเช่นกัน

สรุปได้ว่าความพึงพอใจเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ เพราะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และการสอนสูงมาก ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนนักเรียน ผู้บริหารและครูผู้สอนจะต้อง

พยายามสร้างสิ่งจูงใจให้เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ สนใจต่อการเรียนการสอน เกิดความสุขซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จ

7.4 การวัดความพึงพอใจ

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึง แนวทางในการวัดความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

แบบวัดเจตคติ ของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งเป็นมาตราวัดเจตคติ 5 ขั้น โดยการกำหนดค่าระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือในลักษณะอื่น ๆ ที่มี 5 ระดับ โดยแต่ละขั้นต้องเป็นการบอกน้ำหนักการประเมินข้อความต่าง ๆ ที่ได้กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นออกมา ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

(กรมวิชาการ. 2545 ก : 61)

1. รวบรวมข้อความที่ต้องการให้แสดงคิดเห็น
 2. กำหนดประเด็น และสร้างคำถาม โดยการใช้ภาษาที่ชัดเจนไม่กำกวม
 3. ตรวจสอบข้อความในคำถาม ให้สอดคล้องกับแนวทางการตอบ เช่น เห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย/ หรือชอบ/ เป็นต้น
 4. นำแบบวัดที่สร้างไปทดลองขึ้นต้น เพื่อดูความชัดเจนของข้อความ
 5. กำหนดค่าของน้ำหนัก คะแนนตัวเลือกในแต่ละข้อ เช่น 5-1 หรือ 4-0 เป็นต้น
- การวัดความพึงพอใจ โดยการกำหนดค่าระดับ แต่ละขั้นเป็นการบอกน้ำหนักการประเมินข้อความต่าง ๆ ที่กำหนดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นออกมา

8. ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตามของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับตัวแปรตามดังแสดงไว้ในตารางที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน		ความสามารถในการอ่านสะกดคำ	
ขั้นตอนการสอน	กิจกรรมการจัดการเรียนรู้	อ่านแจกลูก	อ่านสะกดคำ
ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต	- ครูสาธิตโดยการอ่านคำและอ่านสะกดคำให้นักเรียนดูซ้ำๆ	✓	
ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิต และให้ผู้ปฏิบัติ ทักษะย่อย	- ครูอ่านนิทานเสริมทักษะให้นักเรียนฟัง พร้อมทั้งอ่านสะกดคำ - นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยการฝึกอ่านสะกดคำตามครู	✓	✓
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก ปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการ สาธิต	- นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยการฝึกอ่านนิทานเสริมทักษะการอ่านเป็นกลุ่มๆใหญ่ กลุ่มย่อยและเดี่ยว	✓	✓
ขั้นที่ 4 ขั้นให้ เทคนิคเฉพาะ	- ครูจะชี้แนะบอกเทคนิควิธีการอ่านสะกดคำให้นักเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ	✓	✓
ขั้นที่ 5 ขั้นให้ ผู้เรียนเชื่อมโยง ทักษะย่อยๆรวม เป็นทักษะที่ สมบูรณ์	- นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยด้วยตนเองโดยการฝึกอ่านนิทานเสริมทักษะการอ่านและอ่านคำศัพท์ท้ายนิทาน	✓	✓

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ชนันท์วิไล ธงเชื้อ (2555:บทคัดย่อ) ได้วิจัยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาการเพิ่มเติมผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ พบว่า 1. นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติงานโดยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในภาพรวมอยู่ในระดับดีเยี่ยม คิดเป็นร้อยละ 85.71 และผลสัมฤทธิ์จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์จากการเรียนหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนจากร้อยละ 53.21 เป็นร้อยละ 85.00 2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมไปในทางที่สอดคล้องกันอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ด้านการใช้สื่อการจัดกิจกรรม ด้านการวัดผลประเมินผล และด้านการบรรยายภาคในการจัดกิจกรรม รองลงมาอยู่ในระดับเห็นด้วยมากในด้านการจัดกิจกรรม ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีทักษะการปฏิบัติงานทางด้านบวกได้พัฒนาขึ้นเป็นอย่างดี ดังนั้นควรนำรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสไปใช้ในการเรียนการสอนรายวิชาการเพิ่มเติมผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขาอย่างต่อเนื่อง

นัฐพล สุขเสาร์ (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้นวิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า 1. ผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางด้านความรู้ความเข้าใจ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีคะแนนในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 80.25 จากผลสัมฤทธิ์แผนการจัดการเรียนรู้ และทางด้านผลสัมฤทธิ์จากทางด้านผลงานจากการปฏิบัติทั้งสองแผนการจัดการเรียนรู้พบว่า นักเรียนมีผลงานจากการปฏิบัติในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก ที่ค่าร้อยละ 80.32 2. ผลจากการใช้แผนการสอนรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสผลการประเมินทางด้านคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับ ดีมาก ที่ค่าร้อยละ 84.31 ในด้านละเอียดรอบคอบ และความริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านความเรียบร้อยของชิ้นงานที่ปฏิบัติ การทำงานเสร็จในเวลาที่กำหนด และด้านความรับผิดชอบ 3. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนมีความน่าสนใจ และมีความเห็นทางด้านการกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ผลของการศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้น ทำให้มีผลการปฏิบัติงานออกมา

ในระดับคะแนนที่สูงขึ้นดังนั้นควรมีการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในการเรียนการสอนต่อไป

วิวรรณ โขนงนุช (2551:บทคัดย่อ) ได้วิจัยการพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่อง การเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซลิ้ง อำเภอสรีสธนาชัย จังหวัดสุโขทัย พบว่า ชุดกิจกรรม การจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการสอนด้วยทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 82.38 / 87.50 ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องลายสังคโลกโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมาก

จุฑาภรณ์ เต่าคำ.(2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง นิทานในจังหวัดของหนูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษา ครู ผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่าควรจัด ให้มีหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น โดยให้โรงเรียนดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้นักเรียนได้ฝึก ปฏิบัติจริงและนำทรัพยากรที่มีในท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนัก ห่วงแทนในการอนุรักษ์ภูมิปัญญาในท้องถิ่นของตน ซึ่งเป็นมรดกที่ควรคู่กับการรักษาและสำหรับ หน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่องนิทานในจังหวัดของหนู พบว่า หน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น มีองค์ประกอบสอดคล้อง เหมาะสมที่จะนำไปใช้ และการนำหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่นไปใช้และ ประเมินผลหลังการใช้หน่วย พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เรื่องเนื้อหา นิทาน ของนักเรียนอยู่ในระดับดีเยี่ยม โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85.00 2) ผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยมทั้ง 4 ทักษะ โดยมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 85.15,80.02,90.26 และ 82.45 ตามลำดับและ 3) ความชื่นชมยินดีในวัฒนธรรมท้องถิ่นของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ใน ระดับ ชื่นชมยินดีมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74

นาตยา แก้วฉิมพลี.(2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้าง องค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด การสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความพึงพอใจใน ระดับมาก 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์

ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความเข้าใจในการอ่านสัมพันธ์กับความพึงพอใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิจิตรา พันธุสะ.(2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมควบคู่กับการใช้คำถามหมวดความคิด 6 ใบที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมควบคู่กับการใช้คำถามหมวดความคิด 6 ใบ มีพฤติกรรมจริยธรรมหลังเรียนอยู่ในระดับดีมาก

ละออ คันธวงษ์.(2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านมีประสิทธิภาพ 84.23/81.66 หมายความว่านักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 84.23 และสามารถทำแบบทดสอบหลังทำกิจกรรมได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 81.66 แสดงว่ากิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 80/80 ผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังใช้กิจกรรมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนใช้กิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.45

วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ.(2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำ โดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 98.17/98.47 และนักเรียนมีทักษะการอ่านสะกดคำหลังจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุภาพ พงษ์ดุษย์. (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลแม่สาย(สายศิลปศาสตร์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3 พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เท่ากับ 80.96/89.91 ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสูงกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่าน สะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ทรงนาถ จันทร์กลัป. (2550:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ พบว่า 1.นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนอ่านสะกดคำภาษาไทย ด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านมีความสามารถในการอ่านสะกดคำภาษาไทยหลังการสอนสูงกว่าก่อนสอน 2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อวิธีสอนอ่านสะกดคำภาษาไทยด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือ โดยวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

พินเตอร์ (Pinter.1977 : 710 – A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะกดคำ ที่สอนโดยเกมการศึกษาและสอนโดยใช้ตำรา ใช้กับนักเรียนจำนวน 94 คน เพื่อศึกษาความรู้สึกเกี่ยวกับมโนภาพและความสามารถในการสะกดคำ โดยการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ภายหลังทดลอง 3 สัปดาห์จึงทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการทดลองของกลุ่มที่ใช้เกมการศึกษามีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามตำรา

เมคพิค (Mepeake. 1979 : 1799 – A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนถึงความสามารถในการอ่านและเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่าทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูงขึ้นยกเว้นนักเรียนชายที่มีข้อบกพร่องด้านการอ่านและยังพบว่าแบบฝึกช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคนแต่เวลา 12 สัปดาห์ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษาและคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

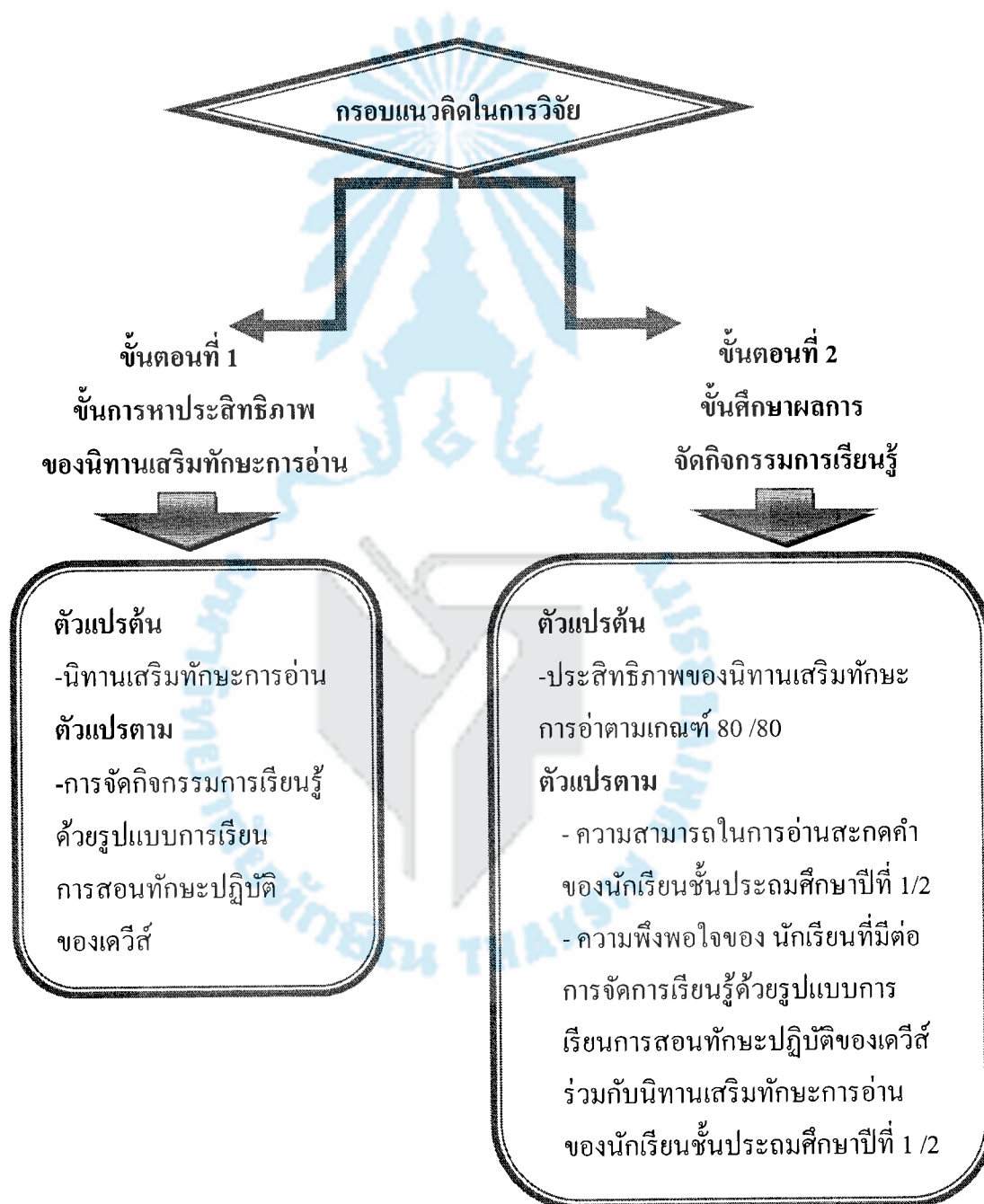
บัวแมน (Boorman. 1991 : 490 – A) ศึกษาแบบทดสอบวัดทักษะการปฏิบัติงานวิชาฟิสิกส์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง 219 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาฟิสิกส์จากโรงเรียนในชนบท ในเมืองทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน ในนิวยอร์ก ซึ่งได้ทดสอบในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1990 โดยใช้แบบทดสอบจำนวน 7 ฉบับ ซึ่งได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยให้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นครูสอนวิชาฟิสิกส์ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นผู้ตรวจสอบ ปรากฏว่าแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและความเที่ยงตรงตามโครงสร้างโดย

ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ 0.49 ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
ได้หาโดยใช้สูตรวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนซึ่งมีความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.81

9. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเด็กร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลาผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 22 คน 1 ห้องเรียน และนักเรียนโรงเรียนบ้านท่า อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 55 คน 2 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 12 คนและนักเรียนโรงเรียนบ้านท่า อำเภอชะบ้าย้อย จำนวน 30 คน ได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยแบ่งการทดสอบ เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. ทดสอบประสิทธิภาพรายบุคคล โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่สร้างขึ้นครั้งแรกไปใช้กับนักเรียนจำนวน 3 คน ที่ละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน แล้วนำนิทานเสริมทักษะการอ่านไปปรับปรุงแก้ไข

2. ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียน จำนวน 9 คน ที่ละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน แล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ แก้ไข ปรับปรุง

3. ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่ ทดลองนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบหาประสิทธิภาพ กับนักเรียนกลุ่มขนาดใหญ่ จำนวน 30 คน ที่ความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อนที่ยังไม่เคยใช้นิทานเสริมทักษะการอ่าน ใช้แบบแผน One Group Pretest Posttest Design โดยให้ทำการสอบนักเรียนก่อนที่จะใช้นิทานเสริมทักษะการอ่านและสอบหลังจากที่ใช้นิทานเสริมทักษะการอ่านแล้ว ประเมินนิทานเสริมทักษะการอ่านด้วย t – test dependent

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเครือข่ายโรงเรียน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งมีจำนวน 7 โรงเรียน 11 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 256 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรั่ง อำเภอสะบ้าย้อย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 22 คนได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

(One Group Pretest – Posttest Design)(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 :60 - 61)

มีแบบแผนการทดลองดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

E คือ กลุ่มทดลอง(Experimental Group)

T₁ คือ การทดสอบก่อนกระทำการทดลอง (Pretest) โดยแบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียน

T₂ คือ การทดสอบหลังกระทำการทดลอง (Posttest) โดยแบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียน

X คือ การจัดกระทำ(Treatment) ด้วยการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นิทานเสริมทักษะการอ่าน สระอา,สระอี,สระอุ,สระเอ,สระอือ จำนวน 15 เรื่อง
2. แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องไปโรงเรียน เรื่องย่อ สระอา สระอี สระอุ สระเอ และสระอือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 15 แผน

3. แบบทดสอบย่อยหลังจากเรียนจบเนื้อหาในแต่ละเรื่อง รวมทั้งหมด 5 แบบทดสอบ
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย

3 ตัวเลือก ก่อนเรียนและหลังเรียน

5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จำนวน 10 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างและหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน
 - 1.1 ศึกษาเอกสาร ข้อมูลเกี่ยวกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน เช่น ความหมายของนิทาน ประเภทของนิทาน หลักเกณฑ์ในการเลือกนิทานที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เทคนิคและขั้นตอนของการเล่านิทาน การสร้างนิทาน การหาประสิทธิภาพของนิทาน
 - 1.2 ศึกษาขอบเขตและเนื้อหาของนิทานที่ใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนจากหนังสือเรียน วารสาร หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน จำนวน 15 เรื่อง
 - 1.3 สร้างนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 15 เรื่อง โดยใช้เรื่องละ 1 ชั้วโมง

ตารางที่ 7 วิเคราะห์การจัดทำนิทานเสริมทักษะการอ่าน เรื่องย่อ

หน่วยการเรียนรู้เรื่อง	ชื่อนิทานเสริมทักษะ	หมายเหตุ
สระอา	- กายาและนาวา - ของฝากจากยายสาว - บ้านปู่ย่า	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
สระอี	- บ้านสระอี - รีบเลซิด - คาบิยายสี่	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
สระอุ	- รูปหรือรูป - แม่กับลูกปู - ประตุนิพนहुหนุ ปุหนีบทางงู	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9
สระเอ	- ปูขาเก - ครอบครัวเฮฮา - ร่อนเร่หาเป้	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12
สระอือ	- ตาที่อกับตาสืบ - ยืมแล้วคืนด้วย - เธอชื่ออะไร	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 13 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14 ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 15

1.4 นำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างเสร็จแล้วไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความสอดคล้องของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ และวัดผลประเมินผล และนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.5 นำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผลและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาคุณภาพความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษา และการวัดผลและประเมินผลด้วยแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ หาค่าเฉลี่ยของนิทานเสริมทักษะการอ่านปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยรวมนิทานเสริมทักษะการอ่านเท่ากับ 4.72 ผู้เชี่ยวชาญได้แนะนำในเรื่องของคำศัพท์ ให้เพิ่มรูปภาพและขนาดของตัวอักษรว่าให้ใหญ่กว่านี้เพราะใช้กับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.6 นำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลอง(Try - out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาประสิทธิภาพ 80 / 80 โดยอ้างสูตรจากชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 494) (ภาคผนวก ค)

1.6.1 ทดลองครั้งที่ 1 ทดสอบประสิทธิภาพรายบุคคล โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่สร้างขึ้นครั้งแรกไปใช้กับนักเรียนโรงเรียนบ้านควนหรีนจำนวน 3 คน คัดเลือกโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยทดลองกับนักเรียนก่อนแล้วทำการปรับปรุง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนปานกลาง แล้วจึงนำไปทดลองกับนักเรียนที่เก่งเพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเวลา กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ปรากฏว่านิทานเสริมทักษะการอ่าน มีประสิทธิภาพ 81.30/84.40 (ภาคผนวก ค)

1.6.2 ทดลองครั้งที่ 2 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียนโรงเรียนบ้านควนหรีน จำนวน 9 คน ที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง ก่อนแล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ แก้ไข ปรับปรุง เพื่อหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน ตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏว่า นิทานเสริมทักษะการอ่าน มีประสิทธิภาพ 83.50/87.40 (ภาคผนวก ค)

1.6.3 ทดลองครั้งที่ 3 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่ โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดสอบหาประสิทธิภาพ กับนักเรียนกลุ่มขนาดใหญ่ โรงเรียนบ้านบ้านท่า จำนวน 30 คน ที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อนที่ยังไม่เคยใช้นิทานเสริมทักษะการอ่าน เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ของนิทานเสริมทักษะการอ่าน นำมาปรับปรุงและแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง ปรากฏว่า นิทานเสริมทักษะการอ่าน มีประสิทธิภาพ 80.90/83.33 (ภาคผนวก ค)

2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำมีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1 ศึกษา วิสัยทัศน์ หลักการของหลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน สาระและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางภาษาไทยชั้น คุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและแหล่งเรียนรู้

2.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คุณภาพผู้เรียน คำอธิบายรายวิชา ของโรงเรียนบ้านควนหรั่ง

2.3 ศึกษาและเนื้อหาที่ใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนจากหนังสือเรียน วารสาร หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องที่จะสอน จำนวน 5 เรื่อง

2.4 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.5 ศึกษาขั้นตอนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.6 สร้างแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย จำนวน 15 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ละ 1 ชั่วโมง แต่ละแผนการจัดกระบวนการเรียนรู้ ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ ความเข้าใจที่คงทน ชิ้นงานหรือภาระงาน คำถามท้าทาย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดบรรยากาศเชิงบวก สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการ หน่วยงานเรียนรู้ที่ 6 ไปโรงเรียน

ตารางที่ 8 วิเคราะห์การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องย่อ

เรื่องย่อ	การจัดการเรียนรู้	แผนการจัดการเรียนรู้ที่	เวลา (ชั่วโมง)
เรื่องที่ 1 สระ อา	ทักษะปฏิบัติของเดวิส	1 - 3	3
เรื่องที่ 2 สระ อี	ทักษะปฏิบัติของเดวิส	4 - 6	3
เรื่องที่ 3 สระ อุ	ทักษะปฏิบัติของเดวิส	7 - 9	3
เรื่องที่ 4 สระ เอ	ทักษะปฏิบัติของเดวิส	10 - 12	3
เรื่องที่ 5 สระ อือ	ทักษะปฏิบัติของเดวิส	13 - 15	3

2.8 นำแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการวัดผลและประเมินผล 1 ท่านเพื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง(IC) และกำหนดค่า ดัชนีความสอดคล้องไม่ต่ำกว่า 0.05 ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 1.00 ทั้งหมด ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ปรับในเรื่องของเนื้อหาและเวลา (ภาคผนวก ค)

2.9 นำแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลอง(Try - out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรับปรุงและแก้ไขก่อนนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้จริง

3. แบบทดสอบย่อยหลังจากเรียนจบเนื้อหาในแต่ละเรื่อง รวมทั้งหมด 5 แบบทดสอบ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.1 ศึกษา วิสัยทัศน์ หลักการของหลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน สารและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางภาษาไทยชั้น คุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผล และแหล่งเรียนรู้

3.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คุณภาพผู้เรียน คำอธิบายรายวิชา ของโรงเรียนบ้านควนหรีน

3.3 ศึกษาเนื้อหาของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียน จากนิทานเสริมทักษะการอ่านจำนวน 15 เรื่อง

3.4 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบย่อยเพื่อใช้ในกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

3.5 ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบย่อยที่ใช้ในจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

3.6 สร้างแบบทดสอบย่อยเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จำนวน 5 แบบทดสอบย่อย

ตารางที่ 9 วิเคราะห์การจัดทำแบบทดสอบย่อย เรื่องย่อย

เรื่องย่อย	แบบทดสอบย่อยที่	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่	หมายเหตุ
เรื่องที่ 1 สระ อา	1	3	
เรื่องที่ 2 สระ อี	2	6	

ตารางที่ 9 (ต่อ)

เรื่องย่อ	แบบทดสอบย่อยที่	ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่	หมายเหตุ
เรื่องที่ 3 สระ อุ	3	9	
เรื่องที่ 4 สระ เอ	4	12	
เรื่องที่ 5 สระ อือ	5	15	

3.7 นำแบบทดสอบย่อยที่ผู้วิจัยสร้างเสร็จแล้วไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของแบบทดสอบย่อยในแต่ละแบบทดสอบย่อยและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์

3.8 นำแบบทดสอบย่อยที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดผลและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง IOC โดยเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.05 – 1.00 ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.50 – 1.00

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

3.9 นำแบบทดสอบย่อยไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยการหาผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.5 – 1.00 ขึ้นไป คัดข้อสอบไว้เพียง 30 ข้อ ปรากฏว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่า 1.00 ทั้ง 5 ฉบับ (ภาคผนวก ก)

3.10 นำแบบทดสอบย่อยที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลอง(Try - out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านควนหรีน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรับปรุงและแก้ไขก่อนนำแบบทดสอบย่อยไปใช้จริง เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย (p) ของข้อสอบ โดยใช้สูตรตาม พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540:129)

3.11 คัดเลือกแบบทดสอบย่อยที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 โดยใช้สูตรของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540:129) ปรากฏว่า ค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบย่อยทั้ง 5 ฉบับอยู่ระหว่าง 0.73 – 0.90 โดยแต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27 – 0.80 ขึ้นไป จำนวน 50 ข้อ จากนั้นนำข้อสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบย่อย โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2538 : 192)

4. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนแต่ละการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียน
การสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้สอนร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำ

4.1 ศึกษา วิสัยทัศน์ หลักการของหลักสูตรและโครงสร้างหลักสูตร จุดมุ่งหมาย
ของหลักสูตร สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน สาระและ
มาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางภาษาไทยชั้น คุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กระบวนการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลและ
แหล่งเรียนรู้

4.2 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านควนหรีน โครงสร้างหลักสูตร
กลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โครงสร้างหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คุณภาพผู้เรียน คำอธิบายรายวิชา ของโรงเรียนบ้านควนหรีน

4.3 ศึกษาทฤษฎี เอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดสมรรถ
ในการอ่านสะกดคำ

4.4 กำหนดคุณลักษณะที่ต้องทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่มีการ
จัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้สอนร่วมกับนิทานเสริมทักษะ
การอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะ
การอ่านสะกดคำ

4.5 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ (เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ
เนื้อหาในบทเรียน) จำนวน 50 ข้อ

4.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่ปรับปรุงแล้วไปให้
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการ
สอน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดผลและประเมินผล 1 ท่านเพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความ
สอดคล้อง (IOC) โดยเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำที่มีค่าดัชนีความ
สอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 ปรากฏว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ที่ 1.00 ทั้งสอง
ฉบับ (ภาคผนวก ก)

+1	=	แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
0	=	ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น
-1	=	แน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

4.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ไปหาค่าดัชนี

ความสอดคล้อง (IOC) โดยการหาผลรวมของความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.5 – 1.00 ขึ้นไป คัดข้อสอบไว้เพียง 30 ข้อ

4.8 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่ปรับปรุงแก้ไข

ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลอง(Try - out) กับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ปรับปรุงและแก้ไขก่อนนำแบบทดสอบวัดความสามารถไปใช้จริง เพื่อหาค่าความยากง่าย (p)และอำนาจจำแนก (r) ของข้อสอบ โดยแต่ละข้อต้องมีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540:129) ปรากฏว่า ค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำฉบับก่อนเรียนมีค่าอยู่ระหว่าง 0.27 – 0.80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540:129) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำฉบับหลังเรียนมีค่าอยู่ระหว่าง 0.27 – 0.83 (ภาคผนวก ค)

4.9 คัดเลือกแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่มีความยากง่าย (p)

ระหว่าง 0.20 – 0.80 และหาค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ จากนั้นนำข้อสอบไปทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ โดยใช้สูตร KR – 20 ของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) ปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำเท่ากับ 0.47 คัดเลือกไว้ฉบับละ 20 ข้อ

4.10 จัดทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน

ฉบับละ 20 ข้อที่สมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 10 จำนวนข้อสอบที่สร้างไว้ก่อนนำไปหาคุณภาพและจำนวนข้อสอบที่คัดเลือกไว้

ความสามารถในการอ่านสะกดคำ	จำนวนข้อสอบที่สร้างขึ้น		จำนวนข้อสอบที่คัดเลือกไว้	
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
คำที่ประสมด้วยสระอา,อี,อุ,เอ,อือ ที่ไม่มีตัวสะกด	15	15	10	10
คำที่ประสมด้วยสระอา,อี,อุ,เอ,อือ ที่ไม่มีตัวสะกด	15	15	5	5
ที่มีตัวสะกดคำที่ประสมด้วยสระ อา,อี,อุ,เอ,อือที่มีวรรณยุกต์	20	20	5	5
รวม	50	50	20	20

5. การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามความพึงพอใจที่นักเรียนมีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

5.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.2 กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัดในด้านความรู้สึกรู้สึกที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

5.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามความพึงพอใจที่นักเรียนมีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและสร้างข้อคำถาม จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึง	พึงพอใจระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจระดับมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจระดับปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจระดับน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจระดับน้อยที่สุด

โดยที่แบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำไปประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ นั้นจะใช้สัญลักษณ์เป็นรอยยิ้มแทนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อให้เหมาะสมกับระดับชั้น

5.4 นำแบบสอบถามไปประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำที่สร้างขึ้นเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบหาความสอดคล้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5.5 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผลและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามกับจุดประสงค์การวัดความพึงพอใจ ไม่ต่ำกว่า 0.50 ปรากฏว่า ค่าความสอดคล้อง มีค่าอยู่ที่ 1.00 นำไปปรับปรุงแก้ไข คือ ใช้สัญลักษณ์เป็นรอยยิ้มแทนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อให้เหมาะสมกับระดับชั้น

5.6 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำไปทดสอบกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มทดลองภาคสนาม) เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ 2538 : 200) ปรากฏว่าแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.70

5.7 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำที่ได้ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรีน กลุ่มตัวอย่าง 22 คน หลังจากได้รับการสอนเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียน

การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

5.8 นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ไปหาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค ปรากฏว่า แบบสอบถามวัดความพึงพอใจมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

5.9 นำผลจากการตอบแบบสอบถามวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่นักเรียนตอบ มาหาค่าเฉลี่ย และเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 100)

ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แปลว่า	พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	แปลว่า	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	แปลว่า	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านตามเกณฑ์ 80 / 80

ดังนี้

- 1.1 ทดสอบหาประสิทธิภาพรายบุคคล
- 1.2 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก
- 1.3 ทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2.1 ทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียน

2.2 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำซึ่งผู้วิจัยทำการสอนเอง

2.3 ทดสอบระหว่างเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบย่อย
เมื่อเรียนจบแต่ละเรื่อง

2.4 ทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียน

2.5 สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านตามเกณฑ์
80 / 80 ดังนี้

นำคะแนนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย
ระหว่างเรียนแต่ละเรื่อง จำนวน 5 เรื่อง มารวบรวม แล้วคำนวณหาค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละเพื่อ
หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก และนำคะแนน
ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ
หลังเรียนมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ เพื่อหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์ 80 ตัวหลัง
โดยใช้สูตร E_1 และ E_2

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำ ก่อนเรียนและหลังเรียน
ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
มาเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำ คำนวณโดยใช้สูตร $t - test$

สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำ หาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบกับเกณฑ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 137)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 นิทานเสริมทักษะการอ่าน

2.1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.1.2 คำนวณหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน โดยใช้สูตร E_1/E_2 ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 494)

2.2 แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.2.1 หาค่า (IC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.3 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำและแบบทดสอบย่อย

2.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.3.2 ความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยใช้เทคนิค 27 % ของจุงเตห์ ฟาน (Chung – The – Fan) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 131)

2.3.3 ความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) สูตร KR_{20} (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123)

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.4.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.4.2 หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2.4.3 หาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 100)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 คะแนนเฉลี่ยจากการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน (80/80) และคะแนนเฉลี่ยจากการหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2537 : 494)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำก่อนและหลังโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำโดยใช้ t – test แบบ Dependent (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165)

3.3 ความพึงพอใจ ของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์ 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 100) เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แปลว่า	พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	แปลว่า	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	แปลว่า	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

โดยที่แบบสอบถามที่ผู้วิจัยนำไปประเมินความพึงพอใจกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ นั้นจะใช้สัญลักษณ์เป็นรอยยิ้มแทนมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อให้เหมาะสมกับระดับชั้น

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา โดยเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

การเสนอผลการวิจัย

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนระหว่างก่อนใช้ กับหลังใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านสะกดคำ
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ร้อยละคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน
E_2	แทน	ร้อยละคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
$\sum D$	แทน	ผลรวมระหว่างผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

- $\sum D^2$ แทน ผลรวมของความต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
- $(\sum D)^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์ 80/80

ผู้วิจัยได้พัฒนานิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียน ซึ่งการทดลองใช้มีขั้นตอน 3 ขั้นตอน และทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. สำหรับการทดสอบหาประสิทธิภาพรายบุคคล โดยนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่สร้างขึ้นครั้งแรกไปใช้กับนักเรียนจำนวน 3 คน ที่ละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ โดยการทดลองรายบุคคล

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
- แบบทดสอบท้ายชุดการสอน	3	50	40.65	81.30	81.30/84.40
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ	3	30	25.33	84.40	

จากตารางที่ 11 แสดงว่านิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จากการทดลองแบบรายบุคคล (1 : 1) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.30/84.40

2. สำหรับทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มเล็ก โดยนํานิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียน จำนวน 9 คน ที่ความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อนแล้ว นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์ แก้ไข ปรับปรุง

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านต่อความสามารถ

ในการอ่านสะกดคำ โดยการทดลองกลุ่มเล็ก (1 : 9)

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
- แบบทดสอบท้ายชุด การสอน	9	50	41.8	83.50	83.50/87.40
- แบบทดสอบวัดความ สามารถในการอ่านสะกดคำ	9	30	26.22	87.40	

จากตารางที่ 12 แสดงว่านิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จากการทดลองแบบกลุ่มเล็ก (1 : 9) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.50/87.40

3. สำหรับทดสอบหาประสิทธิภาพกับกลุ่มขนาดใหญ่ ทดลองนำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบหาประสิทธิภาพ กับนักเรียนกลุ่มขนาดใหญ่ จำนวน 30 คน ที่มีความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อนที่ยังไม่เคยใช้นิทานเสริมทักษะการอ่าน แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ โดยการทดลองแบบกลุ่มขนาดใหญ่ (1 : 30)

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
- แบบทดสอบท้ายชุด การสอน	30	50	40.43	80.90	80.90 / 83.33
- แบบทดสอบวัด ความสามารถในการอ่าน สะกดคำ	30	30	25.00	83.33	

จากตารางที่ 13 แสดงว่านิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จากการทดลองแบบกลุ่มขนาดใหญ่ (1 : 30) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90 / 83.33

4.การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ กับกลุ่มตัวอย่าง 22 คน

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ กับกลุ่มตัวอย่าง

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ	ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
- แบบทดสอบท้ายชุด การสอน	22	50	42.54	85.08	85.08/84.30
- แบบทดสอบวัดความ สามารถในการอ่านสะกดคำ	22	20	16.86	84.30	

จากตารางที่ 14 แสดงว่านิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 22 คน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.08/84.30

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนระหว่างก่อนใช้กับหลังใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ผู้วิจัยได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ นำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนระหว่างก่อนใช้กับหลังใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 1/2 ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ความสามารถในการอ่าน สะกดคำของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1/2	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	t - test
ก่อนเรียน	12.91	1.71	11.26*
หลังเรียน	16.86	.77	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตารางที่ 15 แสดงว่าความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 12.91 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.71 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.86 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .774 มีค่าการทดสอบที (t - test) เท่ากับ 11.26 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ตารางที่ 16 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับคุณภาพ
1. ทำให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้ดีขึ้น	4.76	0.44	มากที่สุด
2. ทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านสะกดคำ	4.9	0.3	มากที่สุด
3. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.85	0.35	มาก
4. นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียน	4.81	0.51	มาก
5. ทำให้นักเรียนชอบอ่านสะกดคำภาษาไทย	4.52	0.68	มากที่สุด
6. ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์	4.66	0.57	มากที่สุด
7. ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะอ่านหนังสือ	4.95	0.22	มากที่สุด
8. ทำให้นักเรียนชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากขึ้น	4.76	0.54	มากที่สุด
9. นักเรียนต้องการให้สอนแบบนี้บ่อยๆ	4.90	0.43	มากที่สุด
10. นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.86	0.48	มากที่สุด
รวม	4.8	4.53	มากที่สุด

จากตารางที่ 16 แสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.8 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุดเมื่อพิจารณารายการประเมินที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด จำนวน 8 รายการคือข้อที่ 1 ทำให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้ดีขึ้น ข้อที่ 2 ทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านสะกดคำ ข้อที่ 5 ทำให้นักเรียนชอบอ่านสะกดคำภาษาไทย ข้อที่ 6 ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ข้อที่ 7 ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะอ่านหนังสือ ข้อที่ 8 ทำให้นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยมากขึ้น ข้อที่ 9 นักเรียนต้องการให้สอนแบบนี้บ่อยๆ ข้อที่ 10 นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

รองลงมามีนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85 คือ ข้อที่ 3 เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม
ข้อที่ 4 นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.81

ซึ่งจะเห็นได้ว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำ 8 ข้อมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในสมมติฐาน

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา อันเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน ซึ่งเป็นแนวทางเลือกแนวทางหนึ่งในการจัดการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอน ภาษาไทย ได้นำไปประยุกต์ใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการอ่านต่อไปโดยผู้วิจัยเสนอบทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับดังนี้

บทย่อ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ หนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำหลักจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านอยู่ในระดับมากที่สุด

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 22 คน 1 ห้องเรียน
โรงเรียนบ้านท่า อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 55 คน 2 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านควนหรีน อำเภอชะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา จำนวน 12 คนและ
นักเรียนโรงเรียนบ้านท่า อำเภอชะบ้าย้อย จำนวน 30 คน ได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม
(Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเครือข่ายโรงเรียน
อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งมีจำนวน 7 โรงเรียน
11 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 256 คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียน
บ้านควนหรีน อำเภอสะบ้าย้อย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 22 คน ได้โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม
(Cluster Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย

1. นิทานเสริมทักษะการอ่าน สระอา, สระอี, สระอุ, สระเอ, สระอือ จำนวน 15 เรื่อง
2. แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6
เรื่องไปโรงเรียน เรื่องย่อ สระอา สระอี สระอุ สระเอ และสระอือชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 15 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง
3. แบบทดสอบย่อยหลังจากเรียนจบเนื้อหาในแต่ละเรื่อง รวมทั้งหมด 5 แบบทดสอบ
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย
3 ตัวเลือก ก่อนเรียน 20 ข้อ และหลังเรียน 20 ข้อ รวม 40 ข้อ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มี
ต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ จำนวน 10 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ก่อนการทดลอง

ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ
ภาษาไทยเพื่อเก็บคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนไว้เปรียบเทียบกับคะแนนที่ได้จากการทำ
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียน

2. ระหว่างการทดลอง

ดำเนินการจัดกิจกรรมเรียนรู้ตามแผนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ
ของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและทำการ
ทดสอบย่อยเมื่อเรียนจบเนื้อหา 1 เรื่อง

3. หลังการทดลอง

ทำการทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
สะกดคำภาษาไทย

ทำแบบสอบถามความพึงพอใจ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 137)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 นิทานเสริมทักษะการอ่าน

2.1.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.1.2 คำนวณหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน โดยใช้สูตร

$$E_1 / E_2 \text{ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 494)}$$

2.2 แผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้
ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.2.1 หาค่า (IC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.3 การหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำและ
แบบทดสอบย่อย

2.3.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

2.3.2 ความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ
(Item Analysis) โดยใช้เทคนิค 27 % ของจุงเตห์ ฟาน (Chung – The – Fan)
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 131)

2.3.3 ความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) สูตร KR
(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123)

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะ
ปฏิบัติของครูผู้ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

2.4.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.4.2 หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน

2.4.3 หาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 100)

3.สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 คะแนนเฉลี่ยจากการหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน (80/80)และคะแนนเฉลี่ยจากการหาประสิทธิภาพของแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2537 : 494)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำก่อนและหลังโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำโดยใช้ $t - test$ แบบ **Dependent** (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165)

3.3 ความพึงพอใจ ของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ แล้วนำมาเทียบกับเกณฑ์ 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 100) เพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แปลว่า	พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	แปลว่า	พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	แปลว่า	พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	แปลว่า	พึงพอใจน้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

1. นิทานเสริมทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90 /83.33 ซึ่งสูงตามเกณฑ์ 80/80
2. ความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 อยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยอภิปรายผลดังนี้

1. นิทานเสริมทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.90 /83.33 ซึ่งสูงตามเกณฑ์ 80/80 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 อาจเนื่องมาจากนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้นำคำจากบัญชีคำพื้นฐานที่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องเรียน มาผูกเป็นเรื่องตามเนื้อหาที่ผู้วิจัยสอน คือ เนื้อหาเรื่องสะอา สระอ สระอุ สระเอ และสระอือ เป็นคำที่ไม่มีตัวสะกด คำที่มีตัวสะกด และคำที่มีวรรณยุกต์ ในนิทานแต่ละเรื่องผู้วิจัยก็จะเสริมด้วยคำศัพท์ตัวอย่างการอ่านสะกดคำเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน ในขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะปฏิบัติหรือการกระทำ ผู้วิจัยก็จะแนะนำและสาธิตให้นักเรียนเห็นในภาพรวมตั้งแต่ต้นจนจบ โดยการอ่านเป็นคำ แล้วอ่านสะกดคำคำศัพท์ให้นักเรียนฟัง ในขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วน โดยการที่ผู้วิจัยนำบัตรคำและบัตรภาพมาให้ให้นักเรียนดู ผู้วิจัยอ่านเป็นคำ แล้วอ่านสะกดคำให้นักเรียนดูซ้ำๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยแต่ละส่วนตามผู้วิจัย ในขั้นที่ 3 ขั้นฝึกทักษะปฏิบัติ โดยไม่มีการสาธิตผู้วิจัยให้ผู้เรียนฝึกทักษะปฏิบัติโดยการฝึกอ่านสะกดคำจากหนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านด้วยตนเองเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย และเดี่ยว ผู้วิจัยจะเดินดูพฤติกรรมของผู้เรียนเป็นรายกลุ่ม ในขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเฉพาะ ในขั้นนี้หลังจากที่ผู้วิจัยได้เดินดู สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนแล้วผู้วิจัยก็จะบอกเทคนิคในการอ่านสะกดคำให้ผู้เรียนฟัง ในขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์ โดยการฝึกหลายๆครั้งตั้งแต่ต้นจนจบ ฝึกซ้ำๆจนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างสมบูรณ์ ในขั้นที่ 5 นี้ผู้เรียน 80 % อ่านสะกดคำได้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ละออ คันธวงศ์.(2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านมีประสิทธิภาพ 84.23/81.66 หมายความว่า นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 84.23 และสามารถทำแบบทดสอบหลังทำกิจกรรมได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 81.66 แสดงว่ากิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้คือ 80/80 ผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังใช้กิจกรรมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนใช้กิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้านและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทาน

พื้นบ้าน พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้าน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.45

2. ความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งนักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 12.91 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.71 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.86 คะแนน มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .774 มีค่าการทดสอบ $t - test$ เท่ากับ 11.26 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 อาจเนื่องมาจากนิทานเสริมทักษะการอ่านมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เมื่อนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำ นักเรียนจึงมีความสามารถในการอ่านสะกดคำหลังเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำ โดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำ โดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 98.17/98.47 และนักเรียนมีทักษะการอ่านสะกดคำหลังจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพ พงษ์ดุษฎี (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลแม่สาย (สายศิลปศาสตร์) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3 พบว่าแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงตามเกณฑ์ 80/80 เท่ากับ 80.96/89.91 ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสูงกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.80 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด เมื่อพิจารณารายการประเมินนักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด จำนวน 8 รายการคือข้อที่ 1 ทำให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้ดีขึ้น ข้อที่ 2 ทำให้นักเรียนมีทักษะในการ

อ่านสะกดคำ ข้อที่ 5 ทำให้นักเรียนชอบอ่านสะกดคำภาษาไทย ข้อที่ 6 ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ข้อที่ 7 ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะอ่านหนังสือ ข้อที่ 8 ทำให้นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยมากขึ้น ข้อที่ 9 นักเรียนต้องการให้สอนแบบนี้บ่อยๆ ข้อที่ 10 นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ รองลงมานักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85 คือ ข้อที่ 3 เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ข้อที่ 4 นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.81

ซึ่งจะเห็นได้ว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ 8 ข้อมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุดซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ในสมมติฐาน สอดคล้องกับนาคยา แก้วฉิมพลี.(2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความพึงพอใจในระดับมาก 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่นสงขลา มีความเข้าใจในการอ่านสัมพันธ์กับความพึงพอใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรส่งเสริมให้ครูนำเอาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านไปใช้กับนักเรียนเพื่อให้การดำเนินการจัดการเรียนรู้น่าสนใจ

2. ครูที่นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเครือข่ายร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านไปใช้กับนักเรียน ควรศึกษาหลักสูตร แผนการสอน และเตรียมการสอนให้พร้อม เพื่อให้เกิดความเข้าใจและช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกิดความต่อเนื่อง

3. ควรมีการแจ้งผลการทำแบบทดสอบทันที จะช่วยให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นมากขึ้น

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านสามารถนำไปปรับใช้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆได้เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการสร้างนิทานครูผู้สอนควรศึกษาถึงปัญหาในการเรียนการสอนว่ามีปัญหาในการเรียนเรื่องใด หรือทำแบบสอบถามวัดความสนใจของนักเรียนก่อนเพื่อจะได้สร้างนิทานให้เหมาะสมและตรงกับปัญหาของผู้เรียน อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผู้เรียนต่อไป

2. ควรหาแนวทางในการพัฒนานิทานเสริมทักษะการอ่านเพื่อสนับสนุนและเสริมสร้างนิสัยรักการอ่านให้แก่ นักเรียน

3. ควรมีการศึกษานิทานเสริมทักษะการอ่านหรือรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับตัวแปรอื่นๆนอกเหนือจากความสามารถในการอ่านสะกดคำ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545 ก). การวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2545 ข). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.(ร.ส.พ.).
- กรมวิชาการ. (2546). การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์. (2551). ทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ก). เรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546 ข). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐานภาษาไทยเล่ม 2 ชุดพื้นฐานภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2544 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). กระบวนการสร้างนิทานเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- เกริก ยืนพันธ์. (2539). การเล่านิทาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- จุฑาภรณ์ เต่าคำ. (2553). การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ท้องถิ่น เรื่อง นิทานในจังหวัดของหนูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต.สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- เจ็จันท์ ไหวพริบ. (2542). การใช้ภาษาไทย. โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในวโรกาสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 6 รอบ ภูเก็ต : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). เทคนิคการอ่าน. กรุงเทพฯ : โสภณการพิมพ์.
- ชนันทวีไล ธงเชื้อ. (2555). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชา
สาระเพิ่มผลิตภัณฑ์ลายปักชาวเขาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่.การค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่
: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาญชัย ขมดิษฐ์. (2548). เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : บริษัทหลักพิมพ์จำกัด.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). “ชุดการสอนระดับประถมศึกษา,” ใน เอกสารชุดวิชาเทคโนโลยีและการศึกษา หน่วยที่ 13. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2540). “ชุดการสอนระดับประถม,” ในเอกสารชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8- 15, 489 – 496 (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2554). ชุดการสอน 4 ชัยยงค์ พรหมวงศ์. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://inno-sawake.blogspot.com/2008/07/4.html>.
- ทรงนาถ จันทร์กลับ. (2550). ผลการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนร่วมกับการเล่นเกมพื้นบ้านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ทัศนีย์ สุขเมธี. (2527). วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ธนะการพิมพ์.
- ทิสนา แคมมณี. (2551). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : บริษัทด้านสุทธาการพิมพ์.
- ทิพย์วัลย์ ตูลยะสุข และพิมพ์า อินเบน. (2554). เทคนิคและวิธีการจัดกิจกรรม. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://www.home.kku.ac.th/molib/document/download/doc2.doc>
- นภาพรณ อ้นทะผลา. (2547). ผลของกิจกรรมการเล่นที่มิต่อทักษะการพูดนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นวกรณ์ อุ่นเรือน. (2547). ทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จักรวัฒน์.
- นัฐพล สุขเสาร์. (2554). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสในรายวิชาระบบเครือข่ายเบื้องต้นวิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่. การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาสาตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นาคยา แก้วฉิมพลี. (2552). การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ร่วมกับนิทานท้องถิ่น สงขลาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บันลือ พฤกษวัน. (2532). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2537). แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์: แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ประยง คำประโคน. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในโปรแกรมการจัดการเรียน การการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนกับโปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนครราชสีมา.วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2541). การนิเทศการสอน. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543). จิตวิทยาการบริหารบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บริษัทพิมพ์ดี.
- พนมยงค์ บัวจุม. (2542). ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่มีต่อการ บริหารจัดการของวิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2534). เทคนิคการเล่นิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). การส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ : ชลบุรีการพิมพ์.
- ยศวดี นงค์สวัสดิ์. (2550). ผลการใช้ชุดการสอนภาษาไทยที่มีต่อทักษะการอ่านสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์โยเซฟ บางนา จังหวัดสมุทรปราการ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ยมโดย เพ็ญพสา (2538). เอกสารประกอบการสอนวิชา ทย.413 หลักภาษา. สงขลา : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ภาควิชา
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2542 (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ : นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราพีง ร่วมทอง. การหาประสิทธิภาพของสื่อและนวัตกรรมการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2554, จาก <http://learners.in.th/blog/eti5301/110155>
- ละออ คันธวงศ์. (2551). ผลการใช้กิจกรรมพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยนิทานพื้นบ้าน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. ลำปาง : มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- ลาวัญย์ สังขพันธ์านนท์ นิตยา วรรณกิตร์ รัญชนีย์ ศรีสมานและเข็มฤทัย บุญวรรณ. (2549). การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต. กรุงเทพฯ : อภิชาดิการพิมพ์.

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วีรธรรม โชนงนุช. (2551). การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการการสอนทักษะปฏิบัติของเควีส์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเซ็ลียง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- วรรณ ศรีสุนทร. (2539). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันอ้อ แกรมมีจำกัด.
- วิจิตรา พันธุสะ. (2551). ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้นิทานคุณธรรมควบคู่กับการใช้คำถามหมวกความคิด 6 ใบที่มีต่อพฤติกรรมจริยธรรมของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วิไล มาศจรัส. (2539). เทคนิคการเขียน การเล่านิทานสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : มิติใหม่.
- วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ. (2551). การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำ โดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). ภาษาและการสอน. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย(จัดจำหน่าย).
- ศุภสิริ โสมาเกตุ. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้และความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้ด้วยโครงการกับการเรียนรู้ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมจิตรา เรืองศรี. (2546). การประเมินผลการเรียนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมพร เพ่งพิพัฒน์. (2547). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น.1. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). คู่มือการพัฒนาพนักงานครูอัตราจ้างและครูสอนศาสนาอิสลามเพื่อคัดเลือกบุคคลบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการครู ตำแหน่งครูผู้ช่วย หมวด ง ความรู้ความสามารถวิชาภาษาไทย. สงขลา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3
- สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาพ พงษ์ดุษ. (2551). ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่อง การอ่านสะกดคำ แม่กน แม่กด แม่กบ ที่ไม่ตรงมาตรา สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2) โรงเรียน อนุบาลแม่สาย(สายศิลปศาสตร์)สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงรายเขต3. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงราย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สุรางค์ ไก่จระกูด. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2551). ผลึกของผมเล่ม 1. กรุงเทพฯ : ซีซีเนอลิตจิลจิลส์
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2550). ภาษาไทย 1. กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2546). ภาษาพาสอน:เรื่อนำรู้สำหรับครูภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรทัย บุญช่วย. (2544). รายงานวิจัยเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- แอดมินิสเตรเตอร์. (2552). รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของDavies. สืบค้นเมื่อ 8 สิงหาคม 2553, จาก http://home.dsd.go.th/techno/trainingsystem/index.php?option=com_content&view=article&id=47:davies&catid=45:psychomotor&Itemid=52
- Boorman, J. M.. (1991 February). "The Development and Testing of Libray Performance Tests for the Assessment of Achievement in High School Physics," Dissertation Abstracts International.61(8) , 3135 –A.
- Mepeake, P.G. (1979 June). "The Effects Original Systematic Study Worksheets, Reading Level And Sex on the Spelling Achievement of Sixth Grade Students," Dissertation Abstracts International. 39 (12) , 1799 – A
- Pinter, D. K. (1977 August). "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Grades ". Dissertation Abstracts International 38/02 1710.

ภาคผนวก

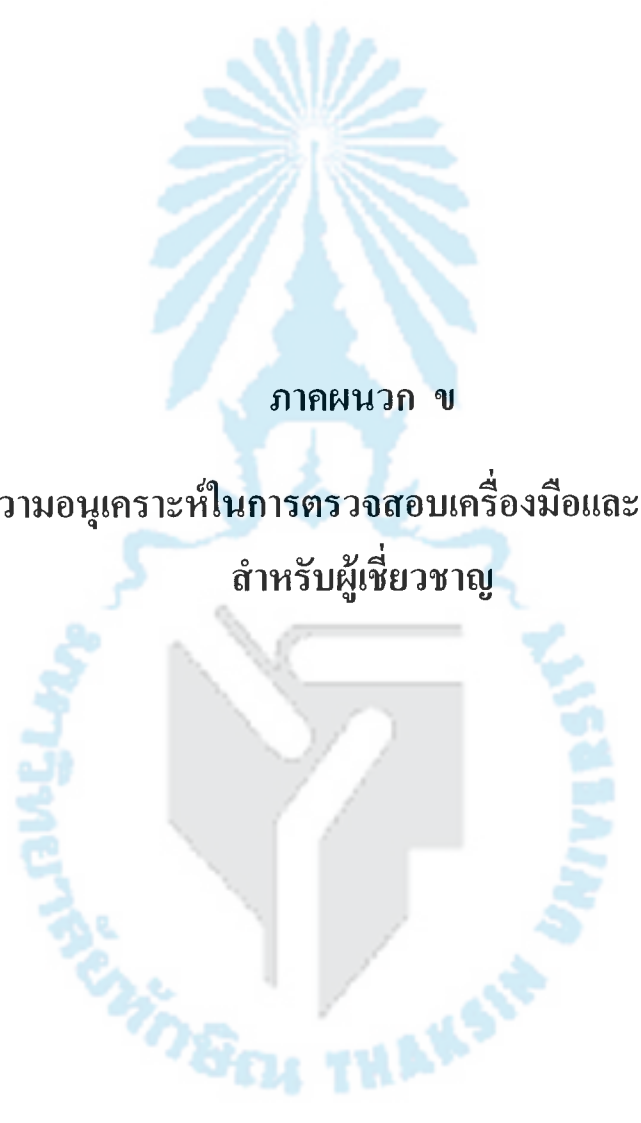

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

1. คร. โชติมา หนูพริก	ปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยศิลปากร
นักวิชาการศึกษา ชำนาญการ
สำนักทดสอบทางการศึกษา สพฐ.
2. นางสาวจตุพร จันทร์เรือง	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ศษ.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการนิเทศ
ศึกษานิเทศก์ สพป. สงขลา เขต 1
3. นายนพาส บุญเพชรทอง	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
กศ.ม. สาขาวิชา ภาษาไทย
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านห้วยบ่อ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือและเก็บรวบรวมข้อมูล
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ ๖๔.๑๘/๑ ๒๖๐๙

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์

เรียน คร.โชติมา หนูพริก

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางสาวณตยา สะมะ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตร
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาคพิเศษ ชั้นปีที่ ๓ ของมหาวิทยาลัยทักษิณ
นิสิตผู้กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและ
ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ ชัดติยะมาน

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม

กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอกความอนุเคราะห์
ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมภพ อินทสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๗๔๔๔-๓๕๘๘

ที่ ศร ๖๔.๑๘/๒๖๐๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์

เรียน นางสาวจุฑาร จันทร์เรือง

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางสาวณดา ชะมะ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตร
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาคพิเศษ ชั้นปีที่ ๓ ของมหาวิทยาลัยทักษิณ
นิสิตผู้นี้กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมกับการนิเทศการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและ
ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิวัฒน์ ชัดติยะมาน

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม

กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอกความอนุเคราะห์
ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมกับการนิเทศการอ่านที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมภพ อินทสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๗๔๔๔-๓๕๘๘

ที่ ศธ ๖๔.๑๘/ ๒๑๐๓

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ
อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์

เรียน นายณพาส บุญเพชรทอง

มหาวิทยาลัยทักษิณขอรับรองว่า นางสาวณาดชา สมะ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท หลักสูตร
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาคพิเศษ ชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยทักษิณ
นิสิตผู้นี้กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน
ทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมทำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำและ
ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร. วิทวัฒน์ ชัดคิยะมาน

ประธานกรรมการ

อาจารย์ ดร. อมลวรรณ วีระธรรมโม

กรรมการ

เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์
ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ
การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของครูผู้ร่วมทำนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการ
อ่านสะกดคำและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมภพ อินทสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๗๔๔๔-๓๕๘๘

ภาคผนวก ค

การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. นิทานเสริมทักษะการอ่าน
 - ค่าเฉลี่ย
2. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้
 - ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำบัพก่อนเรียนและหลังเรียนและตัวอย่างแบบทดสอบย่อยวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำระหว่างเรียน(เมื่อเรียนจบ 1 เรื่อง)
 - ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม 4 ระดับ (IOC)
 - 1) หาความยากง่าย (p)
 - 2) อำนาจจำแนก (r)
 - 3) หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน
4. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
 - 1) หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่า IOC
 - 2) หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร coefficient Alpha ของ Cronbach

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ
เดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่าน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย รหัส-ชื่อรายวิชา ท 11101
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องสระ – 1 เวลา 3 ชั่วโมง

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
โรงเรียนบ้านควนหรั่ง

ผู้สอน

นางณัตยา ตัดสายชล

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 3

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ
แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ป 1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้นๆ

ท 1.1 ป 1/8 มีมารยาทในการอ่าน

จุดประสงค์การเรียนรู้ตัวชี้วัด

1. อ่านสะกดคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ (K) ได้
2. อ่านออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ทั้งที่เป็นคำคล้องจองและข้อความสั้นๆ (P)
3. ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น/ไม่เล่นกันขณะที่อ่านและไม่ทำลายหนังสือ

สาระสำคัญ

สระ - ๑ เริ่มเขียนจากด้านบน ลงมาด้านล่าง ไล่ข้างหลังพยัญชนะต้นของคำที่ไม่มีตัวสะกด
และคำที่มีตัวสะกด ตามด้วยพยัญชนะตัวสะกด สระ - ๑ เป็นสระเสียงยาว ทำให้คำที่ประสมด้วย
สระ - ๑ ออกเสียงยาวด้วย

การอ่านสะกดคำได้คล่องทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน

สาระการเรียนรู้

1. ความรู้

หลักการอ่านออกเสียง/การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ - ๑

2. ทักษะกระบวนการ

การปฏิบัติ นักเรียนอ่านออกเสียง/การอ่านสะกดคำ ที่ประสมด้วยสระ - ๑

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย

ความเข้าใจที่คงทน (Enduring Understanding)

นักเรียนสามารถสรุปได้ว่า สระ - ๑ เริ่มเขียนจากด้านบน ลงมาด้านล่าง ไล่ข้างหลัง
พยัญชนะต้นของคำที่ไม่มีตัวสะกด และคำที่มีตัวสะกด ตามด้วยพยัญชนะตัวสะกด เป็นสระเสียง
ยาว ทำให้คำที่ประสมด้วยสระ - ๑ ออกเสียงยาวด้วย

นักเรียนสามารถอ่านสะกดคำได้ถูกต้อง(ทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่าน)

ชิ้นงานหรือภาระงาน (หลักฐาน ร่องรอยแสดงความรู้)

- ผลงานการเขียนสระ – ๑ ของนักเรียน
- การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ (แบบบันทึกคะแนนการอ่านสะกดคำ)

คำถามท้าทาย

นักเรียนมีวิธีจำรูป - ๑

ถ้านักเรียนออกเสียง - ๑ ยาวๆจะเป็นอย่างไร

ถ้านักเรียนออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระ - ๑ ด้วยเสียงสั้น คำต่างๆจะเป็นอย่างไร

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ ๑ เรียนรู้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด)

- ครูชี้แจงทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียน/เรื่องการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียน

- นักเรียนทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนเรียน 20 ข้อ 10 คะแนน

- ครูร้องเพลงสระ – ๑ ทำให้นักเรียนฟัง 1 - 2 รอบ

* เน้นสอนอ่านแบบแจกลูก

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะ

- ครูตีแผนภูมิแสดงทิศทางการเขียนสระ – ๑ บนกระดานให้นักเรียนดู
- ครูเขียนสระ – ๑ ทำให้นักเรียนดูบนกระดานซ้ำ 2 – 3 รอบ (โดยที่ครูจะชี้แนะให้นักเรียนสังเกตหมายเลขที่กับบนแผนภูมิแสดงทิศทางการเขียนสระ – ๑)
- ครูเขียนสระ – ๑ พร้อมออกเสียง สระ – ๑ ๆ ซ้ำๆ ทำให้นักเรียนดู/ฟังบนกระดานซ้ำๆ 2 – 3 รอบ
- ครูนำบัตรภาพ บัตรคำ และบัตรคำอ่าน คำสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด(ที่มีความหมาย)มาติดไว้บนกระเปาะผนังหน้ากระดานโดยที่ครูจะอ่านสะกดคำ แล้วอ่านเป็นคำ ทำให้นักเรียนดูทีละคำซ้ำ
- ครูอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอ่านสะกดคำ และการอ่านเป็นคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

- ครูนำนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับหมายเลขที่กำกับอยู่บนแผนภูมิแสดงทิศทางการเขียนสระ – ๑
- ครูเขียนสระ – ๑ พร้อมกับออกเสียง สระ – ๑ ซ้ำๆ ให้นักเรียนดู/ฟังซ้ำๆ บนกระดานอีกครั้ง และให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยการฝึกลูกเสียงว่า สระ – ๑ ซ้ำพร้อมๆ กัน 3 – 4 รอบ (นักเรียนสลับกันใช้นิ้วชี้เขียนสระ – ๑ กลางอากาศและบนหลังเพื่อน)
- ให้นักเรียนเล่นเกมสระ – ๑ มารารอน เป็นกลุ่มๆ ละ 5 – 6 คน
- ครูคิดแผนภูมิการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดให้นักเรียนดู
- ครูอ่านแผนภูมิการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดให้นักเรียนฟังและให้นักเรียนอ่านตาม 1 – 2 รอบ
- ลุ่มตัวอย่างนักเรียน 1 – 2 คน ให้ออกมาอ่านแผนภูมิการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดให้เพื่อนๆ ฟังและให้เพื่อนๆ อ่านตาม
- นักเรียนอ่านแผนภูมิการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดพร้อมๆ กัน 1 รอบ

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต

- ครูนำบัตรคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดมาให้ให้นักเรียนดู ทีละคำและให้นักเรียนอ่านสะกดคำและอ่านเป็นคำพร้อมๆ กัน
- ครูแจกหนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านให้นักเรียนคนละ 1 เล่ม (ครูชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้หนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านให้นักเรียนฟัง)
- นักเรียนศึกษานิทานเสริมทักษะการอ่านเรื่องที่ 1 กายาและนาวา ด้วยตนเองเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก กลุ่มย่อย คู่ และเดี่ยวโดยการฝึกอ่านสะกดคำ แล้วอ่านเป็นคำ (โดยที่ครูจะเดินสังเกตพฤติกรรมการอ่านของผู้เรียน)
- นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด ลงในหนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านเรื่อง กายาและนาวา จากนั้นนักเรียนอ่านออกเสียงคำเหล่านั้นให้ครูฟังพร้อมๆ กัน
- นักเรียนฝึกอ่านสะกดคำด้วยตนเองโดยใช้หนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านที่ครูแจกให้

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเฉพาะ

- นักเรียนอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดจากหนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านพร้อมๆกัน
- ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่อ่านสะกดคำได้ถูกต้อง
- ครูนำบัตรคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดมาให้ให้นักเรียนดู ทีละคำและให้นักเรียนอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำพร้อมๆกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มย่อย รายบุคคล
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเนื้อหาของนิทาน
- ครูบอกเทคนิควิธีการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกดให้นักเรียนฟัง เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านมากขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้เชื่อมโยงทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์

- ครูนำบัตรคำ กลุ่มคำและประโยคมาดัดให้นักเรียนอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำพร้อมๆกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มย่อย รายบุคคล
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด
- ครูอธิบายเพิ่มเติมอีกครั้ง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 2 เรียนรู้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่มีตัวสะกด)

- นักเรียนร้องเพลงช้างพร้อมๆกัน 2 รอบ
- ครูร้องเพลง “เธออยู่ไหน” ให้นักเรียนฟัง 1 รอบ จากนั้นครูร้องเพลงและให้นักเรียนร้องตาม 2 รอบ พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบ
- ครูแจ้งคะแนนแบบทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดก่อนเรียนให้นักเรียนทราบ
- ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่ไม่มีตัวสะกด

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะ

- ครูคิดแผนภูมิเพลง “เธออยู่ไหน” บนกระดาน โดยที่ครูจะอ่านคำในเนื้อหาของเพลง “เธออยู่ไหน” ให้นักเรียนฟัง 2 รอบ และขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่มีตัวสะกด(ครูอ่านเป็นคำ และอ่านสะกดคำ)
- ครูนำบัตรคำ บัตรคำอ่าน คำสระ – ๑ ที่มีตัวสะกดติดไว้บนกระเปาะผนังหน้ากระดาน โดยที่ครูจะอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำ ให้นักเรียนดูในภาพรวมทั้งหมด

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

- ครูนำบัตรคำ/ข้อความสั้นๆ คำที่ประสมด้วยสระ – ำ ที่มีตัวสะกดสูง ให้นักเรียนดูทีละคำ โดยที่ครูจะอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำให้นักเรียนดู คำละ 2 รอบ จากนั้นให้นักเรียนอ่านตามและอ่านเองพร้อมๆ กัน
- ครูแจกบัตรคำ คำอ่านให้นักเรียนและให้นักเรียนนำมาวางไว้หลังบัตรคำให้กับคำอ่านพร้อมทั้งอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำให้เพื่อนๆ ฟังและอ่านตาม

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต

- นักเรียนศึกษานิทานเสริมทักษะการอ่านเรื่องที่ 2 “ของฝากจากยายสาว” ด้วยตนเอง เป็นใหญ่ กลุ่มเล็ก กลุ่มย่อย คู่ และเดี่ยว โดยการฝึกอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำ
- นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ – ำ ที่มีตัวสะกด ลงในหนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านเรื่อง “ของฝากจากยายสาว” จากนั้นนักเรียนอ่านออกเสียงคำเหล่านั้นให้ครูฟังพร้อมๆ กัน
- เมื่อนักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระ – ำ ที่มีตัวสะกดครูจะนำบัตรคำมาติดไว้ที่กระเป๋านั่งหน้ากระดาน
- นักเรียนอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำพร้อมๆ กัน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการเฉพาะ

- เมื่อนักเรียนอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำได้แล้ว ครูจะบอกเทคนิควิธีการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ำ ที่มีตัวสะกดให้นักเรียนฟัง เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านมากขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้เชื่อมโยงทักษะย่อยๆ รวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์

- ครูนำบัตรคำ กลุ่มคำและประโยคมาติดในกระเป๋านั่งหน้ากระดานให้นักเรียนอ่านสะกดคำ อ่านเป็นคำ และอ่านเป็นประโยค พร้อมๆ กันทั้งห้อง เป็นกลุ่มย่อย รายบุคคล
- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระ – ำ ที่มีตัวสะกด
- ครูอธิบายเพิ่มเติมอีกครั้ง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (ชั่วโมงที่ 3 เรียนรู้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่เดิมวรรณยุกต์)

- ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่มีตัวสะกด
- นักเรียนร้องเพลงเธออยู่ไหนพร้อมๆกัน

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะ

- ครูนำบัตรประโยคมาติดในกระเป๋านั่งหน้ากระดาน
- ครูอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำให้นักเรียนฟังซ้ำๆ 2 - 3 รอบ จากนั้นนำบัตรภาพมาติดในกระเป๋านั่งคู่กับบัตรประโยคเหล่านั้น

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

- ครูคิดแผนภูมิเพลง “ช้าง” บนกระดานให้นักเรียนดู ครูร้องเพลงให้นักเรียนฟัง 1 - 2 รอบซ้ำๆ
- ครูอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำให้นักเรียนฟังซ้ำๆ 1 - 2 รอบ (ครูแนะนำให้นักเรียนสังเกตคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่เดิมวรรณยุกต์ ในเนื้อหาเพลง “ช้าง”)
- นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยการอ่านตามครู 1 - 2 รอบ(อ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำ) เมื่ออ่านได้แล้วให้นักเรียนอ่านเองและร้องเป็นเพลงพร้อมทั้งทำท่าทางประกอบ
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำประสมด้วยสระ – ๑ ที่เดิมวรรณยุกต์จากเนื้อหาของเพลง “ช้าง”
- ครูสุ่มตัวอย่างนักเรียนให้ออกมาขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ในเนื้อหาเพลง “ช้าง” นักเรียนอ่านออกเสียง/อ่านสะกดคำ คำศัพท์เหล่านั้น
- ครูชูบัตรคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ ที่เดิมวรรณยุกต์ขึ้นมาครั้งละ 1 คำให้นักเรียนอ่านออกเสียง/อ่านสะกดคำ/อ่านเป็นคำพร้อมๆกัน เมื่อนักเรียนอ่านแล้วครูนำบัตรคำเหล่านั้นไปติดไว้ที่กระเป๋านั่ง
- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายคำที่ประสมด้วยสระ – ๑ จากบัตรคำที่ติดในกระเป๋านั่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต

- นักเรียนศึกษาหนังสือนิทานเสริมทักษะการเรื่อง “บ้านปูย่า” ด้วยตนเองเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย คู่และเดี่ยว ฝึกปฏิบัติทักษะย่อยโดยการอ่านสะกด และอ่านเป็นคำ (ครูจะเดินดูการฝึกปฏิบัติทักษะย่อยของนักเรียนและคอยให้คำแนะนำปรึกษา)

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิคเฉพาะ

- นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ เดิมวรรณยุกต์ ลงให้หนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ
- ครูสุ่มตัวอย่างให้นักเรียนอ่านสะกด และอ่านเป็นคำ คำที่ตัวเองขีดเส้นใต้ให้เพื่อนๆ ฟัง (ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ทำถูก)
- ครูอธิบายเพิ่มเติมและบอกเทคนิคการอ่านสะกดคำ

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆรวมเป็นทักษะที่สมบูรณ์

- นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยที่ 1 โดยการอ่านสะกดคำ และอ่านเป็นคำให้ครูฟังครั้งละ 1 คน

สื่อการเรียนรู้

1. แผนภูมิเพลง สระ – ๑ ,เธออยู่ไหน,ช้าง
2. แผนภูมิการอ่านสะกดคำสระ –๑
3. แผนภูมิแสดงทิศทางการเขียนสระ – ๑
4. หนังสือนิทานเสริมทักษะการอ่าน
5. บัตรคำ + บัตรประโยค + บัตรภาพ
6. กระเป๋าค้น
7. แบบทดสอบย่อยที่ 1

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ทดสอบความสามารถในการอ่านสะกดคำ 2. ประเมินผลงานการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วย สระ – ๑ 3. มารยาทในการอ่าน	1. แบบประเมินความสามารถในการอ่านสะกดคำ 2. แบบประเมินผลงานการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วย สระ – ๑ 3. แบบประเมินมารยาทในการอ่าน	- แบบประเมินความสามารถในการอ่านสะกดคำ - แบบประเมินผลงานการอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ – ๑ มี 3 ระดับ คือ 2 (ดี) 1 (พอใช้) 0 (ปรับปรุง) แบบประเมินมารยาทในการอ่านมี 3 ระดับ คือ 3(ดี) 2(พอใช้) 1(ควรปรับปรุง)

เกณฑ์การประเมินการอ่านสะกดคำ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	2 (ดี)	1 (พอใช้)	0 (ควรปรับปรุง)
การอ่านสะกดคำ	อ่านคำถูกต้องตามอักขรวิธี เสียงดังชัดเจน คล่องแคล่ว	อ่านคำถูกต้องตามอักขรวิธี เสียงดังชัดเจน แต่ไม่คล่องแคล่ว	อ่านคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี เสียงเบาไม่ชัดเจน ไม่คล่องแคล่ว

เกณฑ์การตัดสิน

คะแนน 8 – 10 เท่ากับ ดี

คะแนน 6 – 7 เท่ากับ พอใช้

คะแนน 1 – 4 เท่ากับ ควรปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินมารยาทในการอ่าน

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่น	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง
ไม่เล่นกันขณะที่อ่าน	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง
ไม่ทำลายหนังสือ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง

เกณฑ์การตัดสิน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง ให้ 2 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 1 คะแนน

เกณฑ์การประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน		
	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
มีวินัย	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ บางครั้ง
ใฝ่เรียนรู้	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ บางครั้ง
มุ่งมั่นในการทำงาน	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ บางครั้ง
รักความเป็นไทย	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและสม่ำเสมอ	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ ชัดเจนและบ่อยครั้ง	พฤติกรรมที่ปฏิบัติ บางครั้ง

เกณฑ์การตัดสิน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติชัดเจนและบ่อยครั้ง ให้ 2 คะแนน

พฤติกรรมที่ปฏิบัติบางครั้ง ให้ 1 คะแนน

นิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ

เขียนโดย

นางณาดยา ตัดสายชล

พนักงานราชการโรงเรียนบ้านควนหรีน

อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 3

นิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ

นางณัฏฐา ตัดสายชล

โรงเรียนบ้านควนหหรัน

คำนำ

นิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำ ชุดนี้จัดทำขึ้นตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านสะกดคำ คำที่ประสมสระ อา,สระอี,สระอุ,สระเอและสระอือ โดยนำคำจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และคำอื่นๆมาผูกเรื่อง นิทานสระ อา,สระอี,สระอุ,สระเอและสระอือ สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม มีภาพประกอบ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านสะกดคำ ได้ง่ายขึ้น เมื่อจบนิทาน 1 เรื่องมีใบความรู้เกี่ยวกับการอ่านแยกส่วนประกอบของคำ และคำศัพท์ต่างๆ

ผู้จัดทำจึงหวังว่านิทานเสริมทักษะการอ่านสะกดคำชุดนี้ จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนและสามารถเสริมทักษะการอ่านสะกดคำสำหรับนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ลงชื่อ.....

(นางณัตยา ตัดสายชล)

พนักงานราชการ โรงเรียนบ้านควนหรั่ง

วัน.....เดือน.....ปี.....

สารบัญ

	หน้า
เรื่อง กายาและนาวา	1
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอาที่ไม่มีตัวสะกด	5
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระ –า ที่ไม่มีตัวสะกด	6
เรื่อง ของฝากจากยายสาว	7
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอาที่มีตัวสะกด	12
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระ –า ที่มีตัวสะกด	13
เรื่อง บ้านปู่ย่า	14
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอาที่เติมวรรณยุกต์	16
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระ –า ที่มีวรรณยุกต์	17
เรื่อง บ้านสระอี	18
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอีที่ไม่มีตัวสะกด	20
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอีที่ไม่มีตัวสะกด	21
เรื่อง ريبเลยชิด	22
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอีมีตัวสะกด	25
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอีที่มีตัวสะกด	26
เรื่อง ตาบี๊และยายสี่	27
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอีที่เติมวรรณยุกต์	28
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอีที่มีวรรณยุกต์	29

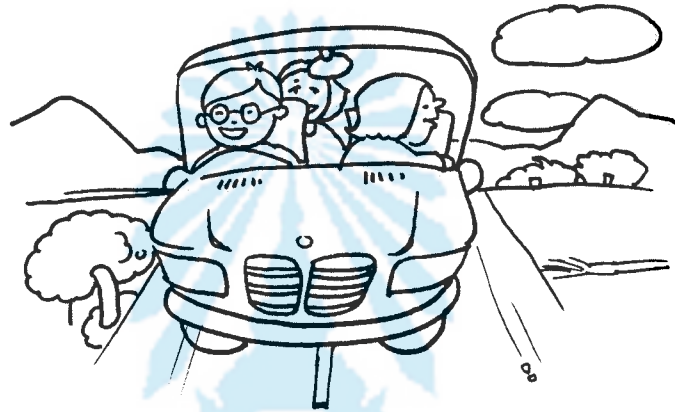
สารบัญ

	หน้า
เรื่อง รูปหรือรูงู	30
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอุที่ไม่มีตัวสะกด	32
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอุที่ไม่มีตัวสะกด	33
เรื่อง แม่ปุกับลูกปุ	34
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอุที่มีตัวสะกด	37
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอุที่มีตัวสะกด	38
เรื่อง ประตุนีบหนุหนุปนุหนีบหางงู	39
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอุที่เต็มวรรณยุกต์	43
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอุที่มีวรรณยุกต์	44
เรื่อง ปูขาเก	45
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระเอที่ไม่มีตัวสะกด	46
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระเอที่ไม่มีตัวสะกด	47
เรื่อง ครอบครัวเฮฮา	48
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระเอที่มีตัวสะกด	49
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระเอที่มีตัวสะกด	50
เรื่อง ร้อนร่ำเขาเป่	51
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระเอที่มีวรรณยุกต์	53
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระเอที่มีวรรณยุกต์	54

สารบัญ

	หน้า
เรื่องตาที่อกกับตาสิบ	55
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอือที่ไม่มีตัวสะกด	56
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอือที่ไม่มีตัวสะกด	57
ยืมแล้วคืนด้วย	58
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอือที่มีตัวสะกด	59
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอือที่มีตัวสะกด	60
เรื่องเธอชื่ออะไร	61
คำศัพท์คำที่ประสมด้วยสระอือที่มีวรรณยุกต์	62
การสะกดคำคำที่ประสมด้วยสระอือที่มีวรรณยุกต์	63

เรื่องกายาและนาวา

กายา และ นาวา มา หา อา
 อา พา กายา และ นาวา มา หา ตา
 กา กา กา เสียง นก อีกา ร้อง
 กายา และ นาวา ได้ ยิน
 อีกา ร้อง กา กา จึง ร้อง ตาม
 อีกา ว่า กา กา กา

กา มี ขา สอง ขา

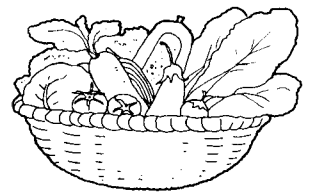
กา มี ตา สอง ตา

อีกา บิน มา จิก กิน ผัก และ
ผลไม้ ที่ ตา ยาย ปลุก ไร่ ข้างบ้าน

ตา เอา ไม้ ไล่ ตี อีกา ที่ บิน
มา จิก กิน ผัก และ ผลไม้
ที่ ตา ยาย ปลุก ไร่

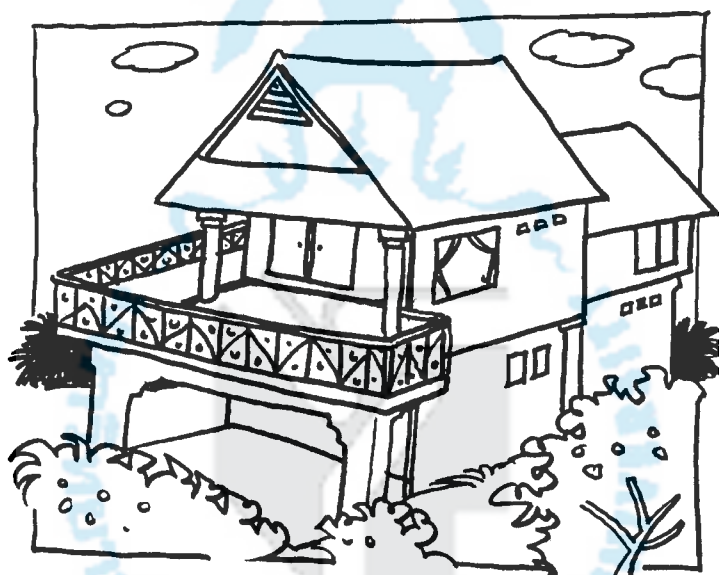

อีกา ตี ปีก บิน ร้อง กา กา
บิน ไป ทาง ข้าง บ้าน
ของ ตา ยาย

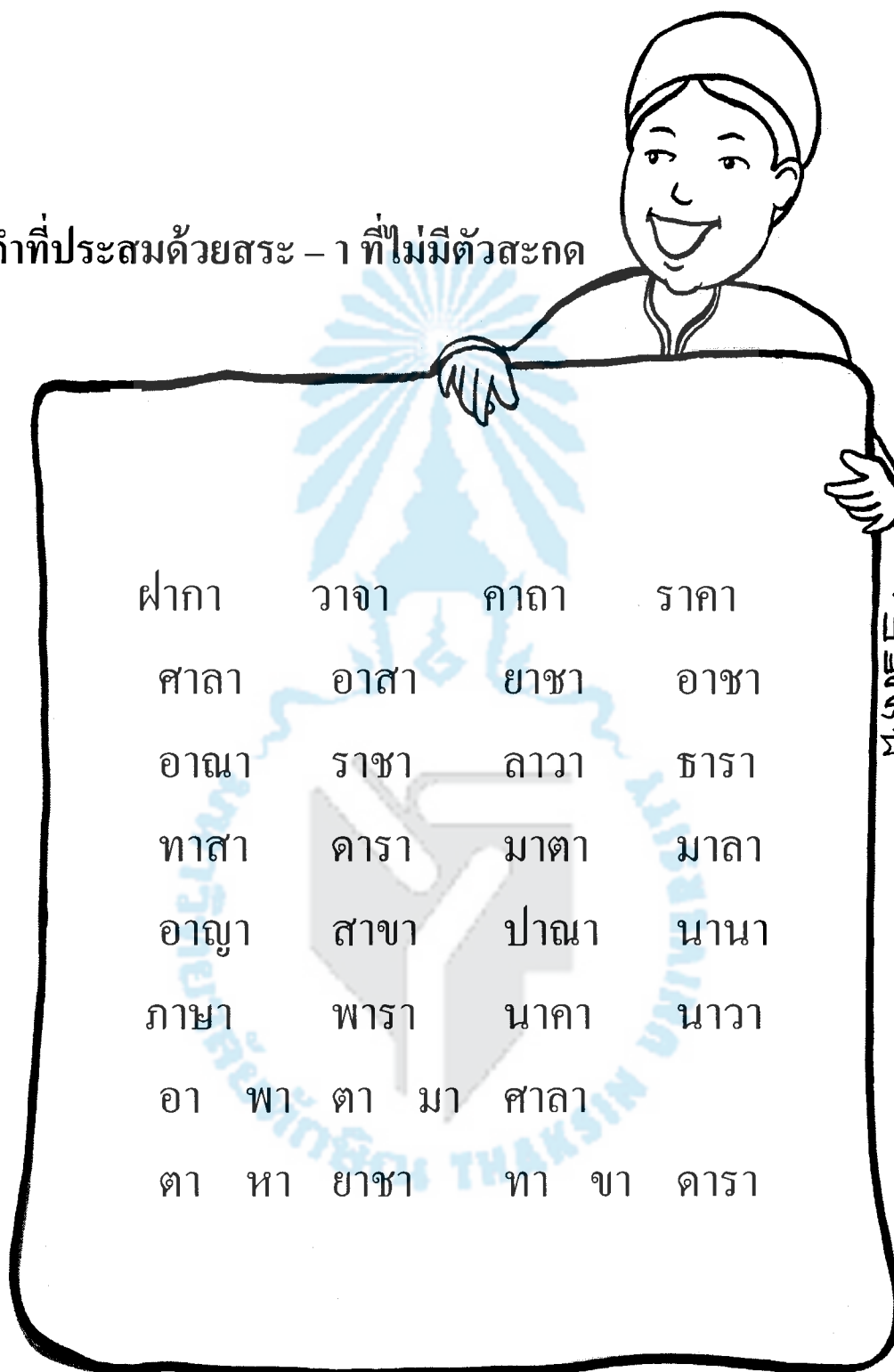

อา พา กายา และ นาวา
มา ช่วย ตา ยาย เก็บ ผัก และ
ผลไม้

กายา และ นาวา ช่วย
 ตา ยาย เก็บ ผัก และ ผลไม้
 มา วางไว้ ที่ ศาลาข้าง ๆ
 บ้าน ตา ยาย

คำที่ประสมด้วยสระ - ำ ที่ไม่มีตัวสะกด

การสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระอาที่ไม่มีตัวสะกด

คำ	สะกดคำ	คำอ่าน
กา	กอ – อา – กา	กา
ตา	ตอ – อา – ตา	ตา
คารา	คอ – อา – คา – รอ – อา – รา – คารา	คารา
วาจา	วอ – อา – วา – จอ – อา – จา – วาจา	วาจา
นาวา	นอ – อา – นา – วอ – อา – วา – นาวา	นาวา
ยาชา	ยอ – อา – ยา – ชอ – อา – ชา – ยาชา	ยาชา
กายา	กอ – อา – กา – ยอ – อา – ยา – กายา	กายา
ฝากา	ฝอ – อา – ฝา – กอ – อา – กา – ฝากา	ฝากา
ลาวา	ลอ – อา – ลา – วอ – อา – วา – ลาวา	ลาวา
พารา	พอ – อา – พา – รอ – อา – รา – พารา	พารา

เรื่องของฝากจากยายสาว

วันนี้ กายา และ นาวา
ตื่น แต่ เช้า

กายา และ นาวา ตาม ตา ไป รับ
ยายสาว ที่ มา จาก บ้าน
ปากบาง ยายสาว เป็น ลูกสาว
คน กลาง ของ ตา ยาย
ที่ อยู่ บ้าน ปากบาง

ยายสาว มี ชื่อ ว่า งามตา งาม
ตา เป็น คน ผิว ขาว

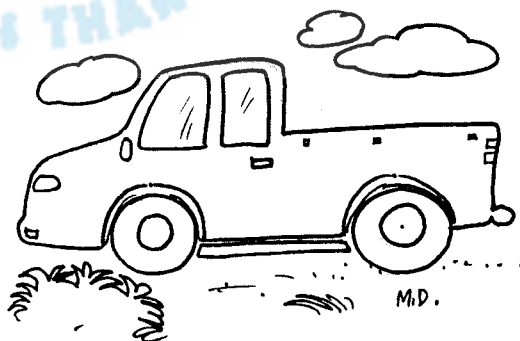
เมื่อ ตา กายา และ นาวา
 มา ถึง ตา เห็น ยายสาว มา รอ
 อยู่ ก่อน แล้ว กายา และ นาวา
 เห็นข้างๆ ยายสาว มี ตะกร้า ที่ สาน
 ด้วย หวาย วางเรียง กัน
 สาม ตะกร้า ใน ตะกร้า มี
 มะขาม มะนาว ลางสาด และ
 ของ อื่น ๆ อีก มากมาย
 กายา และ นาวา ถาม หา
 ของ ฝาก จาก ยายสาว
 ยายสาว จึง ไป ที่ ตะกร้า
 ทั้ง สาม ใบ

ตา เรียก ชาย สอง คน
 ที่ มี อาชีพ หาบ ของ จ้าง ใน
 ตลาด

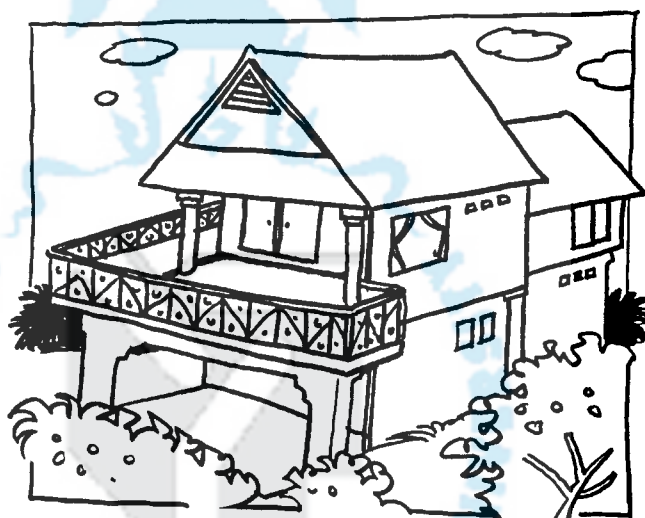
ก่อน ที่ ชาย หาบ ของ
 จ้างใน ตลาด จะ ลง มือ หาม ของ
 ชาย คน หนึ่ง ก็ ได้ ต่อ รอง ราคา
 กับ ตา เหมือน ซื่อขาย ของ

เมื่อ ต่อรอง ราคา กัน ได้ แล้ว
 ชาย ทั้ง สอง ช่วย กัน หาม
 และ ลาก ของ มา ส่ง ที่ รถ
 ของ ตา

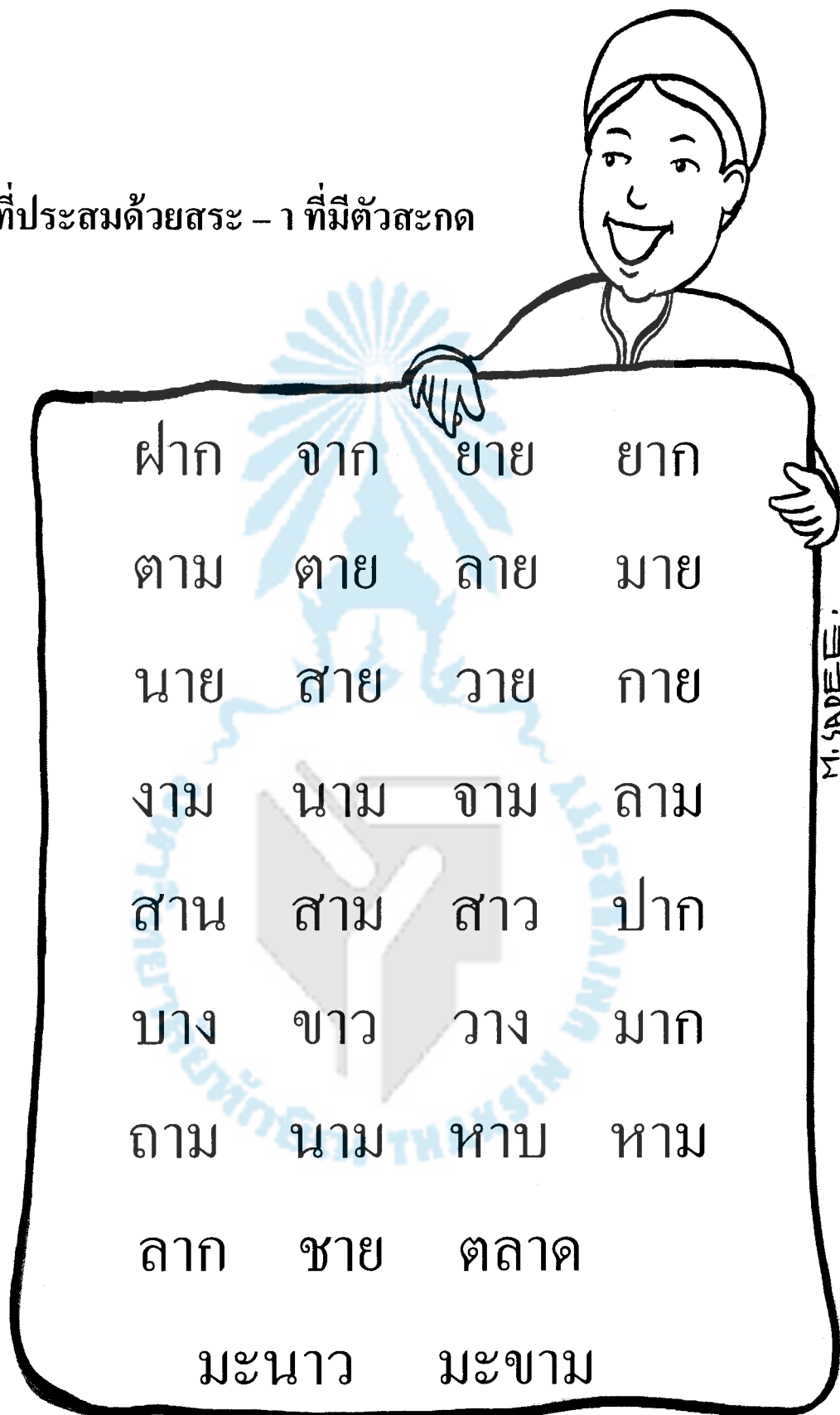

แล้ว เดิน หาย กลับ เข้าไป
ใน ตลาด

ตา จีง พา गया นาวา และ
ยายสาว กลับ บ้าน

คำที่ประสมด้วยสระ - ำ ที่มีตัวสะกด

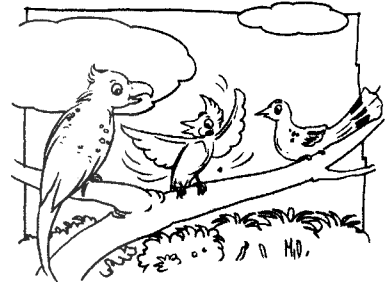
การสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระอาที่มีตัวสะกด

คำ	สะกดคำ	คำอ่าน
ฝาก	ฝอ – อา – ฝา – ฝา – กอ – ฝาก	ฝาก
จาก	จอ – อา – จา – จา – กอ – จาก	จาก
ยาย	ยอ – อา – ยา – ยา – ยอ – ยาย	ยาย
ตาม	ตอ – อา – ตา – ตา – มอ – ตาม	ตาม
ตาย	ตอ – ตา – ตา – ยอ – ตาย	ตาย
งาม	งอ – งา – งา – มอ – งาม	งาม
วาง	วอ – อา – วา – วา – งอ – วาง	วาง
ขาว	ขอ – อา – ขา – ขา – วอ – ขาว	ขาว
หาบ	หอ – อา – หา – หา – บอ – หาบ	หาบ
सान	สอ – อา – सा – सा – นอ – สาน	सान

เรื่องบ้านปู่ย่า

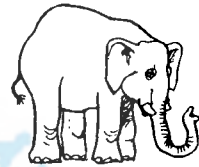
ปู่ กับ ย่า ของ กายา

และ นาวา มี บ้าน
อยู่ ชายป่า

เวลา ปิค ภาคเรียน

น้ำ จะ พา กายา และ นาวา
มา หา ปู่ ย่า

ปู่ ย่า เลี้ยง ช้าง ไว้ ๑ เชือก
เวลา บ่าย ๆ เมื่อ ปู่ ย่า ว่าง
จะ พา ช้าง ไป อาบน้ำ
ใกล้ ๆ โรงฆ่า สัตว์
ของ น้ำ ถ่าน
ถ้า กายา และ นาวา อยู่

จะ ขอ ตาม ปู่ ย่า ไป ด้วย เสมอ
 เพราะ กายา และ นาวา ชอบ
 ว่ายนํ้า

ย่า บอก กายา และ นาวา
 ว่า ช้าง ก็ เหมือน กับ เรา
 ต้อง การ การ เอาใจ ใส่

คำที่ประสมด้วยสระ - ำ ที่มีวรรณยุกต์

การสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระอาที่มีวรรณยุกต์

คำ	สะกดคำ	คำอ่าน
อย่า	ออ – ยอ – อา – ยา – ยา – ไม้เอก - อย่า	อย่า
อย่าง	ออ – ยอ – อา – ยา – ยา – งอ - ยาง – ยาง – ไม้เอก – อย่าง	อย่าง
ง่าย	งอ – อา – งา – งา – ยอ – งาย – งาย – ไม้เอก – ง่าย	ง่าย
จ่าย	จอ – อา – จา – จา – ยอ – จาย – จาย – ไม้เอก - จ่าย	จ่าย
ว่าย	วอ – อา – วา – วา – ยอ – วาย – วาย – ไม้เอก – ว่าย	ว่าย
น้ำ	นอ – อา – นา – นา – ไม้โท – น้ำ	น้ำ
ข้าง	ชอ – อา – ชา – ชา – งอ – ชาง – ชาง – ไม้โท - ข้าง	ข้าง
บ้าน	บอ – อา – นอ – บาน – บาน – ไม้โท – บ้าน	บ้าน
ว่า	วอ – อา – วา – วา – ไม้เอก – ว่า	ว่า
ผ่าน	ผอ – อา – ผา – ผา – นอ – ผาน – ผาน – ไม้เอก – ผ่าน	ผ่าน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ (ก่อนเรียน)

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับข้อที่คิดว่าถูกต้องเพียง
หนึ่งข้อเท่านั้น

ข้อ 1 – 4 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ –า

1. กา อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. กอ – ออ – กา

ข. กอ – กอ – กา

ค. กา – กา – กา

2. ราคา อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ลา – ออ – ลา – คอ – ออ – คา ราคา

ข. รอ – ออ – รา คอ – ออ – คา ราคา

ค. รอ – ออ – ลา ขอ – ออ – ขา ราชา

3. ขาว อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ขอ – ออ – ขา – ขา – วอ ขาว

ข. ขอ – ขอ – ขา – ขา – วา ขาว

ค. ขอ – ขา – ขา – วอ ขาว

4. ช้าง อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ขอ – ออ – ขา – ขา – งอ – ชาง – ชาง – ไม้โท ช้าง

ข. ขอ – ออ – ขา – ขา – นอ – ชาน – ชาน – ไม้โท ช้าง

ค. ขอ – ออ – ขอ – ขอ – ไม้โท ช้อน

ข้อ 5 – 8 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ี

5. ดี อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. คอ – อุ – ดู

ข. คอ – อี – ดี

ค. คอ – เอ – เด

6. ทวี อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. ทอ - อุ - ทุ - วอ - อี - วี ทวี

ข. ทอ - อี - ที - วอ - วอ - วี ทวี

ค. ทอ - อี - ที - วอ - อี - วี ทวี

7. ชิด อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. ชอ - อี - ชี - ชี - คอ - ชิด

ข. ชอ - อุ - ชู - ชู - คอ - ชิด

ค. ชอ - อี - ชี - ชี - ชอ - ชิด

8. สี่ อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. ชอ - อี - ชี - ชี - ไม้ออก สี่

ข. สอ - อี - สี่ - สี่ - ไม้ออก สี่

ค. สอ - อี - สี่ - สี่ - ไม้ออก สี่

ข้อ 9 - 12 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ู :

9. ปู อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. บอ - อุ - ปู

ข. ปอ - อุ - ปู

ค. คอ - อุ - อุ

10. รุง อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. รอ - อุ - รุง - งอ - อุ - รุง รุง

ข. ลอ - อุ - ลู - บอ - อุ - บุง รุง

ค. คอ - อุ - ตู - ปอ - อุ - ปู ตูปู

11. ลูก อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. ปอ - อุ - ปู - คอ - ปูค

ข. บอ - อุ - บู - บู - คอ - บูก

ค. ลอ - อุ - ลู - ลู - กอ - ลูก

12. ปู่ อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ปอ - อุ - ปู

ข. ปอ - อุ - ปู - ปู - ไม้โท ปู่

ค. ปอ - อุ - ปู - ปู - ไม้เอก ปู่

ข้อ 13 - 16 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ เ

13. เท อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ทอ - เอ - เท

ข. ทอ - อุ - ทุ

ค. ทอ - อี - ที

14. เกเร อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. กอ - เอ - เอ รอ - เอ - เอ เอเร

ข. กอ - เอ - เก รอ - เอ - เร เกเร

ค. กอ - ออ - กอ รอ - ออ - รอ กอรรอ

15. เกม อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. กอ - เก - เก - มอ เกม

ข. ลอ - เอ - เล - เล - คอ เลค

ค. ลอ - เอ - เล - เล - ขอ เลข

16. เล่น อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. ลอ - เอ - เล - เล - นอ - เล่น - เล่น - ไม้โท เล่น

ข. ลอ - เอ - เล - เล - นอ - เล่น - เตน - ไม้เอก เล่น

ค. ลอ - เอ - เล - เล - นอ - เล่น - เล่น - ไม้ตรี เล่น

ข้อ 17 - 20 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ี

17. มือ อ่านสะกดคำว่าอย่างไร

ก. จอ - อีอ - คีอ

ข. มอ - อีอ - มีอ

ค. ลอ - อีอ - ลีอ

18. มือถือ อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. บอ - อือ - ปือ ถอ - อือ - ถือ ปือถือ

ข. มอ - อือ - มือ ทอ - อือ - ทือ มือทือ

ค. มอ - อือ - มือ ถอ - อือ - ถือ มือถือ

19. คีน อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. กอ - อือ - คือ - คือ - นอ - คีน

ข. กอ - อือ - คือ - คือ - ฌอ - คีน

ค. กอ - อือ - คือ - คือ - บอ - คีบ

20. ตื่น อ่านสะกดคำอย่างไร

ก. ตอ - อือ - ตือ - ตือ - นอ - ตื่น - ตื่น - ไม้โท ตื่น

ข. ตอ - อือ - ตือ - ตือ - นอ - ตื่น - ตื่น - ไม้เอก ตื่น

ค. ตอ - อือ - ตือ - ตือ - นอ - ตื่น - ตื่น - ไม้ตรี ตื่น

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ (หลังเรียน)

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X ทับข้อที่คิดว่าถูกต้องเพียง
หนึ่งข้อเท่านั้น

ข้อ 1 – 4 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ –า

1. กอ – ออ – กา อ่านว่าอย่างไร

- ก. กา
- ข. กิ
- ค. กู

2. รอ – ออ – รา คอ – ออ – คา อ่านว่าอย่างไร

- ก. ราคา
- ข. รอคา
- ค. รอรา

3. ขอ – ออ – ขา – ขา – วอ อ่านว่าอย่างไร

- ก. ชาว
- ข. ซาว
- ค. ขาว

4. ซอ – ออ – ซา – ซา – งอ – ซาง – ซาง – ไม้โท อ่านว่าอย่างไร

- ก. ซ้าง
- ข. ซ้าง
- ค. ซ้าบ

ข้อ 5 – 8 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ี

5. คอ – อี อ่านว่าอย่างไร

- ก. คู
- ข. คี
- ค. เค

6. ทอ – อี – ที – วอ – อี – วี อ่านว่าอย่างไร

ก. ทูวี

ข. วีวี

ค. ทีวี

7. ซอ – อี – ซี – ซี – คอ อ่านว่าอย่างไร

ก. ซีค

ข. ซูด

ค. ซีซ

8. สอ – อี – ลี – ลี – ไมเอก อ่านว่าอย่างไร

ก. ซี

ข. ลี

ค. ลี

ข้อ 9 – 12 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ู

9. ปอ – อู อ่านว่าอย่างไร

ก. ปู

ข. บู

ค. ดู

10. รอ – อู – ู งอ – อู อ่านว่าอย่างไร

ก. ูง

ข. ลูบ

ค. ดูบ

11. ลอ – อู – ลู – ลู – กอ อ่านว่าอย่างไร

ก. ปูด

ข. บูด

ค. ลูก

12. ปอ – อุ – ปู – ปู – ไม้เอก อ่านว่าอย่างไร

ก. ปู

ข. ปู

ค. ปู่

ข้อ 13 – 16 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ เ

13. ทอ – เอ อ่านว่าอย่างไร

ก. เท

ข. ทู

ค. ที

14. กอ – เอ – เก รอ – เอ - เร อ่านว่าอย่างไร

ก. เอเอ

ข. เกเร

ค. กอรอ

15. กอ – เอ - เก – เก – มอ อ่านว่าอย่างไร

ก. เกม

ข. เลค

ค. เลข

16. ลอ – เอ – เล – เล – นอ – เลน – เลน – ไม้เอก อ่านว่าอย่างไร

ก. เล่น

ข. เล้น

ค. เลน

ข้อ 17 – 20 การอ่านสะกดคำ คำที่ประสมด้วยสระ ี

17. มอ – อือ อ่านว่าอย่างไร

ก. คือ

ข. มื่อ

ค. ลือ

18. มอ – อือ – มือ ถอ – อือ – ถือ อ่านว่าอย่างไร

ก. ปือถือ

ข. มือทือ

ค. มือถือ

19. คอ – อือ – คื่อ – คือ – นอ อ่านว่าอย่างไร

ก. คึ้น

ข. คึณ

ค. คึบ

20. ตอ – อือ – ตื่อ – ตือ – นอ – ตึ้น – ตึ้น – ไม้เอก อ่านว่าอย่างไร

ก. ตึ้น

ข. ตึ้น

ค. ตึ้น

เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ (ฉบับก่อนเรียน)

ข้อที่	คำตอบ
1	ก
2	ข
3	ค
4	ก
5	ข
6	ค
7	ก
8	ข
9	ข
10	ก
11	ค
12	ค
13	ก
14	ข
15	ก
16	ก
17	ก
18	ค
19	ก
20	ข

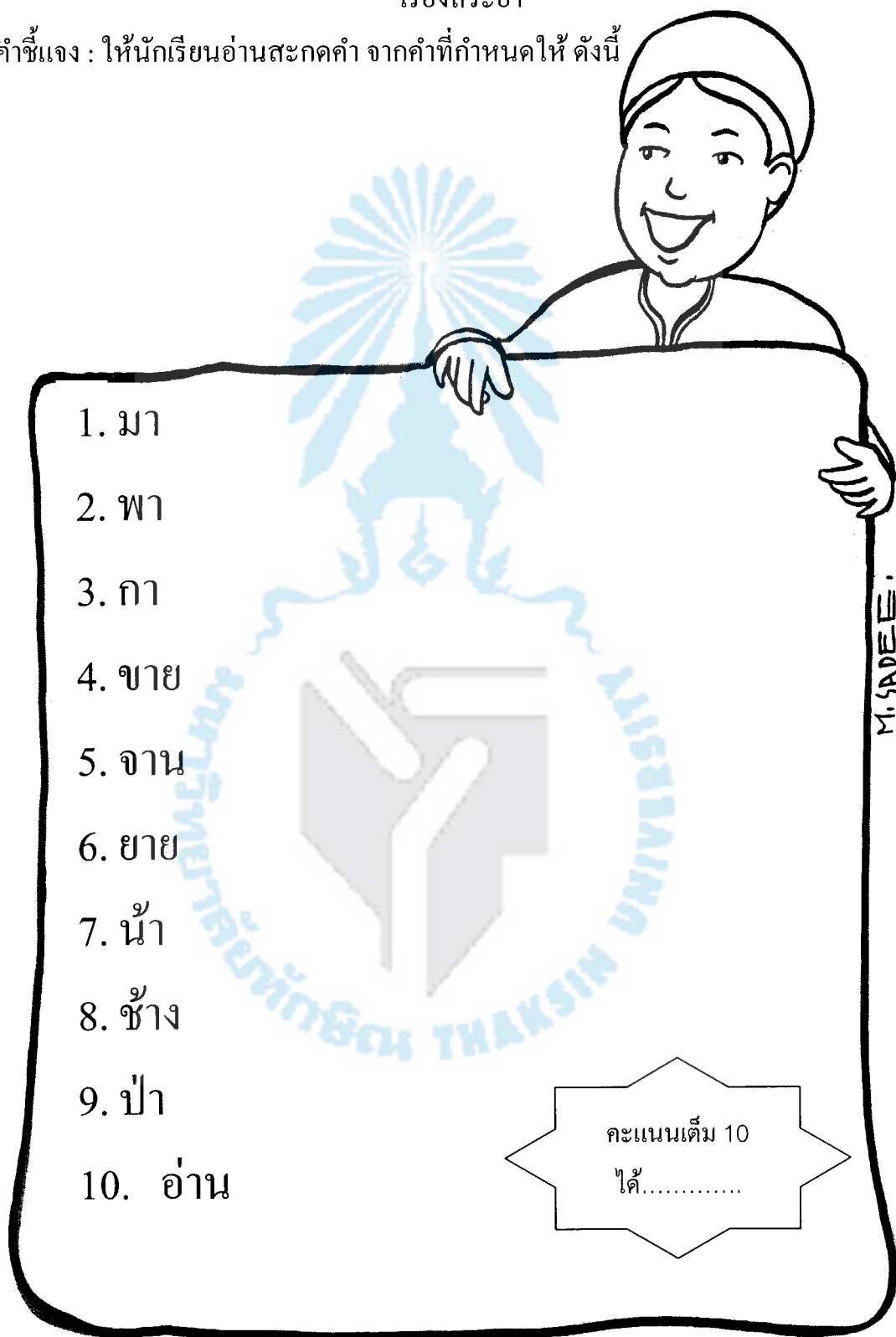
เฉลยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ (ฉบับหลังเรียน)

ข้อที่	คำตอบ
1	ก
2	ค
3	ก
4	ค
5	ข
6	ค
7	ก
8	ข
9	ก
10	ก
11	ค
12	ค
13	ก
14	ข
15	ก
16	ก
17	ข
18	ค
19	ก
20	ข

แบบทดสอบย่อยที่ 1

เรื่องสระอา

คำชี้แจง : ให้นักเรียนอ่านสะกดคำ จากคำที่กำหนดให้ ดังนี้

1. มา

2. พา

3. กา

4. ขาย

5. จาน

6. ยาย

7. น้ำ

8. ช้าง

9. ป่า

10. อ่าน

คะแนนเต็ม 10
ได้.....

M. MADEE

แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของ
เดวิสร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกหรือท่าทีของนักเรียน
ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทาน
เสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ เพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
						
1	ทำให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้ดีขึ้น					
2	ทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านสะกดคำ					
3	นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียน					
4	นักเรียนสนุกกับการอ่านนิทานเสริมทักษะ					
5	ทำให้นักเรียนชอบอ่านสะกดคำภาษาไทย					
6	ทำให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์					
7	ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะ อ่าน					
8	ทำให้นักเรียนชอบวิชาภาษาไทยมากขึ้น					
9	นักเรียนต้องการให้สอนแบบนี้บ่อยๆ					
10	นักเรียนสามารถนำความรู้ในการอ่าน สะกดคำไปใช้ในการอ่านใน ชีวิตประจำวันได้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

หมายเหตุ: สัญลักษณ์หน้ายิ้มใช้แทนตัวเลข 5 4 3 2 1 ตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตารางที่ 17 ผลการประเมินคุณภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านสะกดคำ

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			$\bar{X}$	แปลผล
		1	2	3		
1	ความสอดคล้องของนิทานเสริมทักษะการอ่าน					
	1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสร้าง	5	5	4	4.67	มากที่สุด
	1.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	4	4.33	มาก
2	เนื้อหา					
	2.1 ตรงตามหลักสูตร	5	5	4	4.67	มากที่สุด
	2.2 เหมาะสมกับระดับนักเรียน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
	2.3 ไม่ยากหรือง่ายเกินไป	5	4	4	4.33	มาก
3	การใช้ภาษา					
	3.1 ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักเกณฑ์	4	4	4	4.00	มาก
	3.2 จำนวนถูกต้องเหมาะสม	4	4	4	4.00	มาก
	3.3 ภาษาที่ใช้สละสลวย เหมาะสมกับเนื้อหา	4	5	5	4.67	มากที่สุด
	3.4 จำนวนภาษาเข้าใจง่าย	5	4	4	4.33	มาก
4	การพิมพ์ ขนาดรูปเล่มเข้าใจง่าย					
	4.1 พิมพ์ได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์	5	4	4	4.33	มาก
	4.2 ตัวอักษร สวยงาม ชัดเจน อ่านง่าย	4	4	5	4.67	มากที่สุด
	4.3 ตัวอักษรมีขนาดพอเหมาะ	4	4	5	4.33	มาก
	4.4 รูปเล่มสวยงาม	5	4	4	4.33	มาก
	4.5 รูปเล่มขนาดเหมาะสม สะดวกต่อการนำไปใช้	4	5	5	4.6	มากที่สุด
5	ความสะดวกในการนำไปใช้					
	5.1 นำไปให้นักเรียนอ่านได้สะดวก	5	5	4	4.67	มากที่สุด
	5.2 นำไปใช้อย่างประหยัดและคุ้มค่า	5	4	5	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม					4.27	มาก

ตารางที่ 18 ผลการหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วย

รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเด็กร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มี
ต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	ความสอดคล้องของชื่อเรื่องย่อ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
2	ความสอดคล้องของระดับชั้น	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
3	ความสอดคล้องของเวลา	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
4	ความสอดคล้องของมาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
5	ความสอดคล้องของสาระสำคัญ	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
6	ความสอดคล้องสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
7	ความสอดคล้องของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
8	ความสอดคล้องของสื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
9	ความสอดคล้องของการวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง
10	กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยรูปแบบ ทักษะปฏิบัติของเด็กร่วมกับนิทานเสริมทักษะการ อ่าน	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบย่อยโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
1	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
24	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
40	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
41	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
42	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
44	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
46	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
47	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
48	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
49	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
50	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
51	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
52	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
53	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
54	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
55	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
56	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
57	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
58	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
59	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
60	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
61	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
62	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
63	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
64	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
65	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
66	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
67	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
68	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
69	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
70	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
71	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
70	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
71	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
72	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
73	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
74	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
75	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 จำนวน 60 ข้อไปทดสอบกับนักเรียนเพื่อหา
ความยากง่ายและอำนาจจำแนกต่อไป

ตารางที่ 20 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบย่อยโดยการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกไปใช้
1	26	16	0.87	0.40	*
2	24	18	0.80	0.80	
3	25	16	0.83	0.47	*
4	25	15	0.83	0.33	*
5	24	16	0.80	0.53	
6	22	14	0.73	0.40	*
7	28	16	0.93	0.27	*
8	26	16	0.87	0.40	
9	24	14	0.80	0.27	*
10	25	14	0.83	0.20	
11	24	15	0.80	0.40	*
12	24	14	0.80	0.27	
13	27	16	0.90	0.33	*
14	27	17	0.90	0.47	*
15	22	14	0.73	0.40	
16	22	13	0.73	0.27	*
17	23	14	0.77	0.33	*
18	24	15	0.80	0.40	*
19	27	18	0.90	0.60	
20	27	19	0.90	0.73	*
21	26	15	0.87	0.27	*
22	23	15	0.77	0.47	
23	21	12	0.70	0.20	*
24	23	15	0.77	0.47	*

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกไปใช้
25	26	16	0.87	0.40	*
26	26	16	0.87	0.40	*
27	24	18	0.80	0.80	
28	25	16	0.83	0.47	*
29	25	15	0.83	0.33	*
30	22	13	0.73	0.27	*
31	23	14	0.77	0.33	*
32	24	15	0.80	0.40	*
33	22	13	0.73	0.27	*
34	23	14	0.77	0.33	*
35	24	15	0.80	0.40	*
36	22	13	0.73	0.27	*
37	23	14	0.77	0.33	*
38	24	15	0.80	0.40	*
39	22	13	0.73	0.27	*
40	23	14	0.77	0.33	*
41	24	15	0.80	0.40	*
42	22	13	0.73	0.27	*
43	22	13	0.73	0.27	*
44	23	14	0.77	0.33	*
45	24	15	0.80	0.40	*
46	22	13	0.73	0.27	*
47	23	14	0.77	0.33	*
48	24	15	0.80	0.40	*
49	22	13	0.73	0.27	*
50	23	14	0.77	0.33	*

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกไปใช้
52	26	16	0.87	0.40	*
53	22	13	0.73	0.27	*
54	23	14	0.77	0.33	*
55	24	15	0.80	0.40	*
56	22	13	0.73	0.27	*
57	23	14	0.77	0.33	*
58	24	15	0.80	0.40	*
59	22	13	0.73	0.27	*
60	23	14	0.77	0.33	*

หมายเหตุ * ข้อสอบที่คัดเลือกลำดับไปใช้ในแบบทดสอบย่อย 50 ข้อ

R_u แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มสูง

R_e แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มต่ำ

P แทน ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ

r แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

ตารางที่ 21 ค่า p , q และ pq ของแบบทดสอบย่อยนักเรียนจำนวน 30 คน

ข้อที่	ตอบถูกคน	p	q	pq
1	26	0.87	0.13	0.12
2	26	0.87	0.13	0.12
3	25	0.83	0.17	0.14
4	25	0.83	0.17	0.14
5	26	0.87	0.13	0.12
6	22	0.73	0.27	0.20
7	28	0.93	0.07	0.06
8	26	0.87	0.13	0.12
9	24	0.80	0.20	0.16
10	25	0.83	0.17	0.14
11	26	0.87	0.13	0.12
12	26	0.87	0.13	0.12
13	27	0.90	0.10	0.09
14	27	0.90	0.10	0.09
15	25	0.83	0.17	0.14
16	26	0.87	0.13	0.12
17	25	0.83	0.17	0.14
18	26	0.87	0.13	0.12
19	27	0.90	0.10	0.09
20	27	0.90	0.10	0.09
21	26	0.87	0.13	0.12
22	23	0.77	0.23	0.18
23	23	0.77	0.23	0.18
24	25	0.83	0.17	0.14
25	24	0.80	0.20	0.16

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	ตอบถูกคน	p	q	pq
26	27	0.90	0.10	0.09
27	26	0.87	0.13	0.12
28	24	0.80	0.20	0.16
29	28	0.93	0.07	0.06
30	28	0.93	0.07	0.06
31	26	0.87	0.13	0.12
32	24	0.80	0.20	0.16
33	25	0.83	0.17	0.14
34	24	0.80	0.20	0.16
35	24	0.80	0.20	0.16
36	27	0.90	0.10	0.09
37	24	0.80	0.20	0.16
38	26	0.87	0.13	0.12
39	28	0.93	0.07	0.06
40	26	0.87	0.13	0.12
41	24	0.80	0.20	0.16
42	25	0.83	0.17	0.14
43	25	0.83	0.17	0.14
44	26	0.87	0.13	0.12
45	27	0.90	0.10	0.09
46	24	0.80	0.20	0.16
47	28	0.93	0.07	0.06
48	28	0.93	0.07	0.06
49	26	0.87	0.13	0.12
50	24	0.80	0.20	0.16
				$\sum pq = 6.21$

ตารางที่ 22 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบย่อย

คนที่	X	X ²	คนที่	X	X ²
1	28	784	16	25	625
2	26	676	17	26	676
3	27	729	18	27	729
4	27	729	19	28	784
5	26	676	20	28	784
6	25	625	21	28	784
7	29	841	22	25	625
8	28	784	23	24	576
9	26	676	24	25	625
10	27	729	25	26	676
11	26	676	26	26	676
12	26	676	27	27	729
13	28	784	28	26	676
14	28	784	29	25	625
15	28	784	30	26	676
				$\sum x = 797$	$\sum X^2 = 21219$

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ

$$\begin{aligned}
 \sum pq &= 6.21 \\
 \sum x &= 797 \\
 \sum X^2 &= 21219 \\
 N &= 30 \\
 S_t^2 &= \frac{21219}{30} - \left[\frac{797}{30} \right]^2 \\
 S_t^2 &= 707.3 - 705.78
 \end{aligned}$$

$$S_t^2 = 1.57$$

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น KR – 20

$$r_u = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

$$r_u = \frac{30}{30-1} \left[1 - \frac{6.21}{1.57} \right]$$

$$r_u = 3.05$$

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
 สะกดคำจากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
 โดยผู้เชี่ยวชาญ (ฉบับก่อนเรียน)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
1	+1	+1	+1	3	1.00	ไม่สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
10	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
20	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
22	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
30	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
31	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
40	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
41	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
42	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
44	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
46	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
47	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
48	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
49	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
50	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง

คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 จำนวน 30 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนเพื่อหาค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกต่อไป

ตารางที่ 24 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน
 สะกดคำจากการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
 ร่วมกับนิทานเสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ
 โดยผู้เชี่ยวชาญ (ฉบับหลังเรียน)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
1	0	0	0	0	0.00	ไม่สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
9	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
11	0	0	0	0	0.00	ไม่สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
21	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
22	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
24	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
31	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
32	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
33	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
34	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
35	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
36	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
37	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
38	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
39	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
40	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง
41	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
42	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
43	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
44	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
45	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	ΣR	IOC	การแปลผล
46	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
47	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
48	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
49	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
50	-1	-1	-1	-3	-1	ไม่สอดคล้อง

คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 จำนวน 30 ข้อไปทดสอบกับนักเรียนเพื่อหาค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกต่อไป

ตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน (ฉบับก่อนเรียน)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกไปใช้
1	26	16	0.87	0.40	*
2	24	18	0.80	0.80	*
3	25	16	0.83	0.47	*
4	25	15	0.83	0.33	*
5	24	16	0.80	0.53	*
6	22	14	0.73	0.40	
7	28	16	0.93	0.27	*
8	26	16	0.87	0.40	
9	24	14	0.80	0.27	*
10	25	14	0.83	0.20	
11	24	15	0.80	0.40	*
12	24	14	0.80	0.27	
13	27	16	0.90	0.33	*
14	27	17	0.90	0.47	*
15	22	14	0.73	0.40	
16	22	13	0.73	0.27	*
17	23	14	0.77	0.33	*
18	24	15	0.80	0.40	*
19	27	18	0.90	0.60	
20	27	19	0.90	0.73	*
21	26	15	0.87	0.27	
22	23	15	0.77	0.47	
23	21	12	0.70	0.20	*
24	22	13	0.73	0.27	*

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกนำไปใช้
25	24	16	0.80	0.53	*
26	24	15	0.80	0.40	
27	25	14	0.83	0.20	*
28	24	14	0.80	0.27	
29	23	14	0.77	0.33	*
30	24	16	0.80	0.53	*

หมายเหตุ* ข้อสอบที่คัดเลือกนำไปใช้ในแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ 20 ข้อ

R_u แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มสูง

R_e แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มต่ำ

P แทน ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ

r แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (KR - 20) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการในการอ่านสะกดคำโดยการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 30 คน (ฉบับหลังเรียน)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกนำไปใช้
1	28	17	0.93	0.40	*
2	28	16	0.93	0.27	*
3	27	16	0.90	0.33	*
4	27	17	0.90	0.47	*
5	26	16	0.87	0.40	*
6	25	14	0.83	0.20	
7	29	18	0.97	0.47	*
8	28	16	0.93	0.27	
9	27	15	0.90	0.20	*
10	28	17	0.93	0.40	
11	26	16	0.87	0.40	*
12	25	14	0.83	0.27	
13	29	17	0.97	0.33	*
14	29	16	0.97	0.20	*
15	26	15	0.87	0.27	
16	26	15	0.87	0.27	*
17	27	15	0.90	0.20	*
18	27	17	0.90	0.47	*
19	29	18	0.97	0.47	
20	28	17	0.93	0.40	*
21	29	18	0.97	0.47	
22	26	15	0.87	0.27	
23	25	16	0.83	0.47	*
24	26	16	0.87	0.40	*

ตารางที่ 26 (ต่อ)

ข้อที่	R_u	R_e	P	r	คัดเลือกนำไปใช้
25	28	16	0.93	0.27	*
26	26	15	0.87	0.27	
27	28	16	0.93	0.27	*
28	27	14	0.90	0.27	
29	26	16	0.87	0.40	*
30	27	16	0.90	0.33	*

หมายเหตุ * ข้อสอบที่คัดเลือกนำไปใช้ในแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ 20 ข้อ

R_u แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มสูง

R_e แทน จำนวนผู้ที่ตอบถูกในกลุ่มนั้นในกลุ่มต่ำ

P แทน ค่าความยากของคำถามแต่ละข้อ

r แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

ตารางที่ 27 ค่า p , q และ pq ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำของ
นักเรียนจำนวน 30 คน

ข้อที่	ตอบถูกคน	p	q	pq
1	26	0.87	0.13	0.12
2	24	0.80	0.20	0.16
3	25	0.83	0.17	0.14
4	25	0.83	0.17	0.14
5	24	0.80	0.20	0.16
6	22	0.73	0.27	0.20
7	28	0.93	0.07	0.06
8	26	0.87	0.13	0.12
9	24	0.80	0.20	0.16
10	25	0.83	0.17	0.14
11	24	0.80	0.20	0.16
12	24	0.80	0.20	0.16
13	27	0.90	0.10	0.09
14	27	0.90	0.10	0.09
15	22	0.73	0.27	0.20
16	22	0.73	0.27	0.20
17	23	0.77	0.23	0.18
18	24	0.80	0.20	0.16
19	27	0.90	0.10	0.09
20	27	0.90	0.10	0.09
21	26	0.87	0.13	0.12
22	23	0.77	0.23	0.18
23	21	0.70	0.30	0.21
24	22	0.73	0.27	0.20
25	24	0.80	0.20	0.16

ตารางที่ 27 (ต่อ)

ข้อที่	ตอบถูกคน	p	q	Pq
26	24	0.80	0.20	0.16
27	25	0.83	0.17	0.14
28	24	0.80	0.20	0.16
29	23	0.77	0.23	0.18
30	24	0.80	0.20	0.16
				$\sum pq = 4.45$

P แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกในข้อหนึ่ง

q แทน สัดส่วนของผู้ที่ตอบผิดในข้อหนึ่งๆ (1 - p)

ตารางที่ 28 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ

คนที่	X	X ²	คนที่	X	X ²
1	26	676	16	22	484
2	24	576	17	23	529
3	25	625	18	24	576
4	25	625	19	27	729
5	24	576	20	27	729
6	22	484	21	26	676
7	28	784	22	23	529
8	26	676	23	21	441
9	24	576	24	22	484
10	25	625	25	24	576
11	24	576	26	24	576
12	24	576	27	25	625
13	27	729	28	24	576
14	27	729	29	23	529
15	22	484	30	24	576
				$\sum x = 732$	$\sum X^2 = 17952$

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำ

$$\begin{aligned}
 \sum pq &= 4.45 \\
 \sum x &= 732 \\
 \sum X^2 &= 17952 \\
 N &= 30 \\
 S_t^2 &= \frac{17952}{30} - \left[\frac{732}{30} \right]^2 \\
 S_t^2 &= 598.4 - 595.36
 \end{aligned}$$

$$s_t^2 = 3.04$$

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น KR – 20

$$r_u = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

$$r_u = \frac{30}{30-1} \left[1 - \frac{4.45}{3.04} \right]$$

$$r_u = 0.47$$

ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้อ ที่	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ผลการประเมิน		
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	$\sum R$	IOC	การแปล ผล
1	ทำให้นักเรียนอ่านสะกดคำได้ดี ขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
2	นักเรียนมีทักษะในการอ่าน สะกดคำ	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
3	นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
4	นักเรียนสนุกกับการอ่านนิทาน เสริมทักษะการอ่าน	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
5	ทำให้นักเรียนชอบอ่านสะกด คำภาษาไทย	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
6	ทำให้นักเรียนมีความคิด สร้างสรรค์	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
7	ทำให้นักเรียนมีความ กระตือรือร้นที่จะอ่าน	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
8	ทำให้นักเรียนชอบวิชา ภาษาไทยมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
9	นักเรียนต้องการให้สอนแบบนี้ บ่อยๆ	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง
10	นักเรียนสามารถนำความรู้ใน การอ่านสะกดคำไปใช้ในการ อ่านในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	+1	3	1.00	สอดคล้อง

ตารางที่ 30 (ต่อ)

คนที่	แบบสอบถามความพึงพอใจ											X	X ²
	ข้อที่ 1	ข้อที่ 2	ข้อที่ 3	ข้อที่ 4	ข้อที่ 5	ข้อที่ 6	ข้อที่ 7	ข้อที่ 8	ข้อที่ 9	ข้อที่ 10			
$\sum xi$	105	108	107	106	100	103	109	105	108	107	1058	50998	
Si ²	0.18	0.1	0.12	0.24	0.43	0.31	0.04	0.18	0.10	0.12	$\sum si^2 = 1.82$		

จำนวนคน

$$N = 22$$

จำนวนข้อสอบ

$$n = 10$$

ผลรวมความแปรปรวนรายข้อ

$$\sum si^2 = 1.82$$

หาค่าความแปรปรวนของเครื่องมือวัด

$$\text{จากสูตร} \quad Si^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

$$Si^2 = \frac{22 (50998) - (1058)^2}{(22)^2}$$

$$Si^2 = 5.35$$

ความแปรปรวนของเครื่องมือวัด $Si^2 = 5.35$

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจากการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(α -

Coefficient)

$$\text{จากสูตร} \quad \alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum \delta_1^2}{\delta^2} \right\}$$

$$\text{แทนค่า} \quad \alpha = \frac{10}{10-1} \left\{ 1 - \frac{1.82}{5.35} \right\}$$

$$\alpha = 0.73$$

แบบสอบถามความพึงพอใจฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.73

ภาคผนวก ง
แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 31 ผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน
แบบเดี่ยว (1: 1)

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	30 คะแนน
1	9	9	9	10	9	46	27
2	8	8	9	9	8	42	25
3	6	7	7	8	6	34	24
รวม	23	24	25	27	23	122	76
ค่าเฉลี่ย	7.66	8.00	8.33	9.00	7.66	40.65	25.33
ร้อยละ	76.00	80.00	83.30	90.60	76.60	81.30	84.40

ตารางที่ 32 ผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน
แบบกลุ่มเล็ก (1:9)

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	30 คะแนน
1	9	10	9	9	9	46	27
2	9	9	9	9	9	45	26
3	9	9	9	9	9	45	27
4	9	9	8	9	8	43	26
5	8	8	8	8	9	41	26
6	8	9	8	8	8	41	27
7	8	7	8	8	8	39	26
8	8	8	8	7	8	39	26
9	8	7	8	7	7	37	25
รวม	76	76	75	74	75	376	236
ค่าเฉลี่ย	8.44	8.44	8.33	8.22	8.33	41.8	26.22
ร้อยละ	84.40	84.40	83.3	82.2	83.3	83.5s	87.40

ตารางที่ 33 ผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน
แบบกลุ่มพัฒนาเครื่องมือภาคสนาม (1: 30)

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	30 คะแนน
1	8	9	8	8	7	40	27
2	9	9	8	8	8	42	28
3	7	8	7	7	7	36	22
4	8	7	7	7	7	36	23
5	8	7	7	8	7	37	23
6	9	8	8	8	7	40	26
7	8	8	7	8	8	39	24
8	7	7	6	6	6	32	22
9	9	9	9	9	8	44	25
10	8	8	7	8	7	38	25
11	8	8	7	8	7	38	26
12	8	8	8	7	7	38	25
13	8	8	7	7	7	37	26
14	10	9	8	9	8	44	29
15	8	8	8	8	8	40	24
16	8	8	8	7	7	38	22
17	10	10	9	9	8	46	27
18	9	9	9	8	8	43	25
19	9	9	9	8	8	43	28
20	9	9	8	7	8	41	24
21	8	8	8	8	8	40	24
22	7	8	8	8	7	41	23
23	9	8	9	9	8	43	26

ตารางที่ 33 ต่อ

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	30 คะแนน
24	8	7	8	7	7	37	26
25	7	7	6	7	6	33	22
26	6	6	7	6	6	31	23
27	9	9	8	8	7	41	27
28	8	8	8	8	7	39	26
29	6	7	7	6	6	32	22
30	9	9	9	8	7	42	29
รวม	245	243	233	230	217	1,213	749
ค่าเฉลี่ย	8.16	8.1	7.80	7.80	7.23	40.43	25.00
ร้อยละ	81.60	81.00	78.00	78.00	72.30	80.90	83.33

ตารางที่ 34 ผลการวิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของนิทานเสริมทักษะการอ่าน
นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 22 คน

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	20 คะแนน
1	9	10	9	9	10	47	16
2	9	9	9	9	9	45	17
3	8	8	7	7	7	37	17
4	9	10	9	9	9	46	18
5	8	8	7	7	7	37	16
6	10	10	9	9	9	47	18
7	10	10	10	9	10	49	17
8	8	8	8	8	8	40	16
9	9	9	9	9	9	45	17
10	8	8	7	8	8	39	16
11	9	9	9	9	9	45	17
12	8	8	7	7	7	37	17
13	8	8	8	8	8	40	16
14	10	10	9	9	10	48	17
15	8	8	8	8	7	39	18
16	8	8	7	7	8	38	16
17	8	8	8	7	8	39	16
18	9	9	9	8	8	43	18
19	10	10	9	9	8	46	17
20	8	8	7	7	9	39	17
21	10	10	10	9	10	49	16
22	9	9	8	8	7	41	18

ตารางที่ 34 (ต่อ)

คนที่	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	รวม	หลังเรียน
	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	10 คะแนน	50 คะแนน	20 คะแนน
รวม	193	195	183	180	185	936	371
ค่าเฉลี่ย	8.80	8.86	8.31	8.18	8.40	42.54	16.86
ร้อยละ	88.00	8.90	83.10	81.80	84.00	85.08	84.3

ตารางที่ 35 ค่า T – test ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านสะกดคำก่อนและหลัง
การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับนิทาน
เสริมทักษะการอ่านที่มีต่อความสามารถในการอ่านสะกดคำ

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair	PRETEST	12.91	22	1.716	.366
1	POSTTEST	16.86	22	.774	.165

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair	PRETEST &			
1	POSTTEST	22	.313	.156

Paired Samples Test

		Paired Differences				
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference	
					Lower	Upper
Pair 1	PRETEST - POSTTEST	-3.95	1.647	.351	-4.68	-3.22

Paired Samples Test

		t	df	Sig. (2-tailed)
Pair	PRETEST -			
1	POSTTEST	-11.263	21	.000

ตารางที่ 36 ผลคะแนนการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียน และเปรียบเทียบความแตกต่าง

คนที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	D ²
1	12	16	4	16
2	13	17	4	16
3	9	17	8	64
4	12	18	6	36
5	9	16	7	49
6	13	18	5	25
7	13	17	4	16
8	12	16	4	16
9	14	17	3	9
10	11	16	5	25
11	13	17	4	16
12	8	17	9	81
13	10	16	6	36
14	14	17	3	9
15	12	18	6	36
16	12	16	4	16
17	11	16	5	25
18	14	18	4	16
19	14	17	3	9
20	11	17	6	36
21	13	16	3	9
22	12	18	6	36
รวม	262	371	109	597
ค่าเฉลี่ย	22.78	32.26	9.48	51.91
S.D.	1.72	0.77	1.65	18.68

ตารางที่ 37 (ต่อ)

คนที่	แบบสอบถามความพึงพอใจ										รวม
	ข้อที่ 1	ข้อที่ 2	ข้อที่ 3	ข้อที่ 4	ข้อที่ 5	ข้อที่ 6	ข้อที่ 7	ข้อที่ 8	ข้อที่ 9	ข้อที่ 10	
22	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50
รวม	100	103	102	101	95	98	104	100	103	102	1008
ค่าเฉลี่ย	4.76	4.9	4.85	4.81	4.52	4.66	4.95	4.76	4.90	4.86	48
S.D.	0.44	0.3	0.35	0.51	0.68	0.57	0.22	0.54	0.43	0.48	4.53

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางณาดยา ตัดสายชล
วัน เดือน ปี เกิด	4 พฤศจิกายน 2522
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	4/11 หมู่ 2 ตำบลเปียน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา รหัสไปรษณีย์ 90210
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	พนักงานราชการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านควนหรัน ตำบลเปียน อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา รหัสไปรษณีย์ 90210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดปัตตานี
พ.ศ. 2556	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและ การสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา